پرښته

محمد آصف عمر

د کابل د غازي سټېډيوم په پای کې د لويو نغريو او رتيت او ديګونه چپه وو. له خاورو او ايرو څخه د کباب او پلو بوی پورته کېده. په چمن کې زرګونه خلک جمع وو. هغوئ ستومانه ښکارېدل. د ټولو سترګې ځلېدلې. لکه همدا شېبه چې يې بد خوب ليدلی وي. هغوئ د نندارچيانو لپاره د زينه ډوله چوکيو منځ ته کتل. هلته څو تنه ولاړ وو. زخمي زخمي، ټوک ټوک بربښېدل. په منځ کې يې نرۍ سپينه پيغله هم وه. سا يې سوزېدله. د مخ وينې يې په لستوڼي پاکولې. يو ځوان د خلکو له منځه غږ کړ:

– ای خورې! دا په موږ څه بلا لګېدلې؟ اخېر به څه کېږي؟ لږ خو مو پوی که کنه!

له هرې خوا نارې شوې «ربښتيا وايي. ربښتيا وايي» پيغلې په مايکروفون کې وويل:

– جنتي شئ! د بنيادم تاريخ د نېکۍ او بدۍ د ټکر کيسې دي. يوه پکې بله زياته شوه. دغه تېره جوزا وه. د عيدګاه مخ ته لکه د موټرو سيالۍ چې وي. د زينتي لوښو د کراچۍ هلک له سرک څخه د اوښتو موقع کتله. سپينه ټوپۍ يې پر تندي کېکاږله. له وروځو يې خولې وڅڅېدلې. د پنجرې دننه په شين جومات کې نه انسان ليدل کېده، نه مرغۍ، نه حشره. فضا ډېره وه ډېره. تا به ويل له ډېر فشار څخه به وچوي. مګر د دېوالي ساعت نرۍ ستنې لاهم د چيندرو ټوپونه وهل. درېواړه ستنې په دولسو بجو ودرېدلې. وچه فضا ولړزېدله. په جومات کې لکه آسماني ستورې چې راپرېوځي، سپينه رڼا شوه. د خلکو سترګې وبرېښېدې. شمال ولګېد. پر سرک ځينې موټر له واکه ووتل. باربري ګاډی د زينتي لوښو په کراچۍ ورغی. هلک ځان بچ که. د لوښو ټوټې پر سرک وشرنګېدلې. هلک په موټر پسې لنډه منډه واخېستله. له ډک ستوني يې نارې کړې:

– ای ای! ودرېږه! ای د سپي زو!

زه له جوماته ووتلم. شمال مې شيرچايي جامې او ټيکرې کشوه. ځان راته درونډ ښکارېده. ځمکه مې په پښو شخه لګېدله. قدمونه مې ټکني وو. د خلکو سترګې را واوښتلې. ببرسرې ټکسيوان لکه چرسي وبنګېد «قسم چې سمه د ګلو لښته ده» ما ځان ناکاره ونيو. هلک په ځمکه پوخ ناست و. تخته تخته يې ژړل. زه راچنګه شوم. ما ويل جنتي شې! ولې؟ هغه غلی شو. زه يې سرترپايه وڅېړلم. سپينه ټوپۍ يې په ګنجی سر کېښوده. په وړو وړو سلګيو يې ماتو لوښو ته اشاره وکړه:

– امدا مې زيندګي وه. دادا مې مظايره کې شهيد شو. د تقاود پيسې وې.

زما يې هم زړه راډک که. د زرګونو کاغذ[illegible] بسته مې وباسله. ما ويل شوکې چې ته راغ[illegible]. هه، را واخله! بل [illegible] جوړ که! د هلک باور نه کېده. لکه [illegible] مو[illegible]ايل غوړ ته ونيو. لېرې لاړم. هغه کړه کراچۍ ټېل وهله. کړينجي شو. ما د متهک راډيو خاوند ته وويل زرګله وروره زر راشه! تازه خبر دی. په عيدګاه کې عجيبه رڼا شوه. هغه پوښتنه وکړه چې ته څوک يې؟ ما ويل بيا غږېږو. شاته مې وکتل. هلک لاړ. مات لوښي يې په سرک پرېښودل. نور خلک هم بې غمه تېرېدل. زه يې په ټولو لو اخته شوم. خبريالانو ته نو خدای ورکړه. ډله ډله عيدګاه ته راخوشې وو. د خړو جامو چاغکی ځوان هم له سپين سراچه موټر څخه کېوت. د کميس د تڼۍ په شان ګردې ورې سترګې يې ګرځولې. ما غږ که:

– زرګله وروره! ټليفون ما کړی و.

د ځوان وروځې بره لاړې. د تندي دپاسه ګنجی سر يې وسولوه. په چټکو ګامونو نږدې راغی. غږېدل يې هم چټک وو:

– زه تا نه پېژنمه. او د ونه مشهور ام ولاکه يمه چې جينکۍ سيلفي ته ری شي.

ما وخندل. يوه منګوله د لوښو ټوټې مې په ډېرۍ وغورځولې. په آرامه مې وويل:

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

– جنتي شې! زه دې پېژنم. د لغمان يې. دوه بچي لرې.
– دقه سې! که زما د خوښې خوراک دې وواېه ضوف کومه.
– ماهيان.
د زرګل خندا نه وه سم د آس شيشني و. ما د لوښو پاتې ټوټې راوړې. هغه رانه سترګې نه اړولې. ما شا وخوا وکتل. هلته نزدې د تورې لونګۍ او تورو عينکو سړی په موبايل کې چوخ و. هاخوا ډنګر هلک د يو ټايروالا کراچۍ ګرځوله. په وچې ډوډۍ يې لکه وړی لېوه، چکونه لګول. ما ورته زرګون ونيو:
– ای وروره، هه! دا مات لوښي ډېران ته وېسه!
هلک لاره دوه ګامه کړه. د زرګل وروځې بره لاړې:
– وه بابا صيبه ی! چې دونه دې ورکولې ما په لمنې کې چلول.
ما ته بيا خندا راغله. زرګل سر نزدې که. وپسېد:
– ای خورې ای! رښتيا وواېه! ابا خو مې بله پيسه داره ښځه نلرله؟ څنګه مې پېجنې؟
ما ته د هغه طنزي لهجې خوند راکوه. له هلک سره د کراچۍ په بارولو لګيا شوم. زرګل ته مې کړ:
– په ياد که! د هارون کتابچه چې دې پټه کړه. معلم هغه په لښته ووهه چې ولې دې نه ده راوړې. لاس يې وينې شو.
د زرګل ګردې ورې سترګې لکه د اوبو پوکانۍ راووتلې:
– وه بابا صيبه ی! لس کاله مخکې و. ما بيا د کارخانګي کتابچه ورکړه کنه.
– جنتي شې! هارون په قهر شو چې نه به دې راکوله. ته خو به بچ وې.
د زرګل سترګې او تندی راټول شو. وبنګېد «څه د کُفر لورده؟» د شهادت پېړه ګوته يې وښنډله:
– هی هی هی چلبازې! هارون درته ويلي دي. ما نشې غولولی!
ما ونه خندل. سودا مې وه چې په خپل باور پښېمانه نه شم. له خلکو مې لېرې بوت. ومې ويل:
– وعده وکه چې زما راز چاته نه وايې!
– ويمه په بابا صيب قسم ده! زما دې زړه کورت کورت راتوی که. تږی دې کړمه.
ما ورته له سيار دکان ګوټې څخه د اوبو بوتل راوړ. زرګل رډ رډ وکتل. توکل مې په خدای که. ما ويل:
– وروره! زه آسماني پرښته يم. دا رښا چې شوه، دا زه ځمکې ته راغلم.
زرګل پخ وهل. اوبه يې له خولې وشيندلې. نزدې يې په ستوني کې بندې شوې وې. وټوخېد. سر يې کوږ ونيو:
– ډېره ورانه يې. زه درسره دسې ټوقې لرمه؟
ما ټيکری ښه په ځان تاو که. لاس مې د تخرګ په تيارې کې وښود. رښا يې کوله. هغه بيا وخندل:
– دقه سې! ته خو سمه جادوګره يې.
ماويل وه خدايه دا څه مصيبت شو؟ څنګه يې وپوهوم؟ کوشش ته مې دوام ورکه:
– وروره! زه له کرام الکاتبينو څخه يم. ما د لکونو بنيادمانو عملپاڼې ليکلي دي. اخېرنی کار مې هارون و.
– ههههه. دا د هوسۍ سترګې، په وروځو لګېدلي بانه، ښايسته پوزه، تازه شونډې. دا نو د چا وي؟ د زړې بوډۍ وي کنه.
– جنتي شې! پرښتې نه زړېږي.
– نه نا، کله؟ دا پوست غړ. دا صفا مخ. کالي دې ام لړلړ بلېږي. د کشميالي بوی ده پکې. پرښته څه ښکر لري؟
زرګل بيا د آس د شيشني په شان وخندل. زه خوشحاله وم چې دغو فرقونو ته يې پام شو. ومې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ما د هارون غوندې پاک زړه په بل بنیادم کې لیدلی نه و. پې مېینه شوم. ما ویل کاش چې ما ووینې. چې خو بنه یې شم. پرښتې خو داسې نه وي. په ما بل څه کېدل. د هارون نیکه چې مړ شو ما هم ژړل. پرښتې راته حیرانې وې. بیا زما سودا هارون ته شوه. د خدای پاک نه مې د هغه د تقدیر پوښتنه وکړه. د الله غږ مې واورېد. ویل د جوزا په شلمه په مظاهره کې سخت ژوبلېږي. خو بېرته روغېږي. د میزان په اتلسمه په یوولس نیمو بجو په مظاهره کې مري. په ما قیامت شو. ما ویل تقدیر یې څنګه بدلېږي؟ ویل چې دغو مظاهرو ته لاړ نشي. یا سیاسي ډلې سوله وکي. ما ویل اجازه راکه چې بنیادم شم. له هارون سره د تقدیر په بدلولو کې کومک وکم. ویل هاروت او ماروت په یاد که! زما په امر ځمکې ته د کمک لپاره کېوتل. مګر بنیادم یې له درسونو غلطه ګټه واخېستله. ستا به مشکلات لا زیات وي. که هارون سا اخېستله ته به یې هم اخلې. که نه ته هم مرې. بېرته آسمانو ته هاغه وخت راتلی شې چې د هغه تقدیر بدل شي. ما ویل هرڅه مې قبول دي.

په زرګل کې وینه وچه شوه. په تندي یې خولې راغلې. د تورو عینکو او تورې لونګۍ کس موبایل غوږ ته ونیو. وپسېد:

– زموږ ګرانه پاچا! دا جینۍ موږ ته خطرناکه ده.

ما واورېدل. پوه نه شوم چې څوک یادوي. خو چې کتل مې سړی تللی و. د زرګل سا سوزېدله. غږ یې وکه. غږ یې نرې شو:

– ته رښتیا پرښته یې؟ عقل یې نه مني. نو دا ولې ما ته وایې؟ هارون ته به غږ کمه.

– نه کنه. هغه به تر احسان لاندې شي. مینه به ونکي. بې مینې ورسره ژوند نشم کولی. بل، زه دا رازیو بنیادم ته ویلی شم. دا دی تا ته مې ووایه. که دویم بنیادم پوه شي، د پرښتو طاقتونه مې ځي.

– د پرښتو طاقتونه؟

– هو، لکه ټیټ غږ اورېدل، شیطانان لیدل، نه خیرنېدل، نه وږي کېدل. نو په تا باور لرم.

د زرګل ګردې ورې سترګې وځلېدلې. چې پرښته پرې باور لري نو خدای پاک هم ترې راضي دی. موسکی شو. لکه د جنت ټکټ چې اوس په لاس ورغلی وي. بوتل یې په یوه سا تش که. خو زما سودا وه. ومې ویل:

– وروره! د جوزا شلمې ته ټولې پینځه ورځې دي. چې هارون بچ کو.

– ری مه وهه! سیاسیونو ورته ډېپېر ویلي. اغه خیریه کارونه نه پرېدي. ځکه خو ورته ټیکټر ویمه. ههههه.

– جنتي شې! په تقدیر کې چې دي.

د زرګل اوس پام شو. خبره ډېره جدي وه. خندا یې بیا وتښتېدله. ګردې ورې سترګې یې تېرې شوې:

– چې مظایرې ته لاړ نشي تقدیر یې بدلېږي، کنه؟ څه چې ځو! زمونږه وروري ده. زما مني.

هغه موټر ته وخوت. زه اوس پر ځمکه سمه تللی شوم. دې کې مې یو غږ واورېد. لکه له ډېرې ستړیا چې سوزېدلی وي:

– ای بچیه! دا ځوان وایي چې رڼا شوه ته عیدګاه کې وې.

شا ته مې وکتل. په شنه چپنه کې پوخ سړی و. شمال یې د شناوۍ لونګۍ شمله رپوله. چپ لاس یې د ببرسري ټکسیوان پر اوږه و. په بل یې تورې عینکې سمې کړې. په برګه اوږده ږیره یې راکاږه. شناوۍ تسبیح وشرکېدلې. دا پیرالسبي و. خلکو ویل له عربستانه راغلی. د پیغمبر اولاده ده. هاغه پېښې یې ټکي په ټکي ویلې چې پکې حاضر نه و. له ولسمشره تر ولسکشره ټولو یې لاسونه ښکلول. ما سترې مشې وویله. پیرصیب په موسکا سر وخوځوه:

– خیر یوسې بچیه! ښه نو رڼا د څه شي وه؟

زه راګیره وم. نه مې رښتیا ویلی شول نه دروغ. د خپلې وارخطایۍ د پټولو چل هم نه راته. زرګل د اوبو تش بوتل په موټر کې وغورځوه. تېز راغی. د پیرالسبي لاس یې ښکل که. ویې ویل:

– رڼا ته ددې شا وه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– څه دې کېږي بچی؟

– ابځ. د اسلامي همکاریو د سازمان ماموره ده. غواړي عیدګاه سمه جوړه کي. د ثواب دپاره.

ما د هغه له دروغو مخ واړوه. پیرالسبي هم وخندل. د زرګل رنګ زېړ شو. پیرصیب ماته ټیټ او پاس وکتل:

– ثواب ګټې بچی؟ راشه لاس مې مچو که!

ما ویل دا څه وایي دا؟ ثواب په لاس مچولو کې نه، په لاس نیوي کې دی. زرګل ته مې د کمک په امید وکتل. مګر هغه لکه د مېرمنې او مور په منځ کې چې وي. نه دېخوا کېده، نه اېخوا. پیرصیب موسکی شو. برګه اوږده ږیره یې ورپېډله:

– هسې ټوکه مې وکړه.

زه وویرېدلم چې ویې پېژندلم څه بلا؟ دلته و چې شیطان مې ولید. د عیدګاه پنجرې ته لکه سکروټه ولاړ و. زړه مې ولګېد. که پیرصیب پېژندلې وم شیطان به مې نه لید. په آسمان کې تورې وریځې راغلې. ما زر لاس ته وکتل. ښه و. د بدن رڼا مې پام نه اړوه. ساتونکو عام خلک پیرصیب ته نژدې نه پرېښودل. خو خبریالان لکه شوخ ماشومان ترې راتاو شول. مایکروفونونه یې جیګ ونیول. سترګې او غوږونه یې بند او خولې یې وازې کړې «تاسې څنګه خبر شوئ؟ ولې دلته راغلئ؟ دا رڼا د څه شي وه؟ تاسې ته ولې مهمه ده؟» داسې شور یې جوړ که لکه د مکتب د رخصتۍ زنګ چې ووهل شي. پیرالسبي وخندل:

– وه بچیانو! یوه دیقه مې پرېدئ! دغې جینۍ سره دوه خبرې کوم.

د هغه مخ ته نو څوک درېده؟ ګناه وه. ټول شاته شول. پیرصیب داسې کتل لکه زما ماغزه چې لولي. نه پوهېږم ولې مې په زړه کې ګرځېدل چې را خبر دی. هغه راروان شو. ورسره آسمان وغورېد. د باران لا نښه نه وه. ساتونکو وربانديې لویه چترۍ ونیوله. هغه یو دم لاره بدله کړه. موټر ته ننوت. زما پر ذهن بوج هم کم شو. پیرصیب لاړ. خبریالان وازه خوله پاتې شول.

زه او زرګل «مهرباني موسسې» ته ورسېدو. غریبان شولې ته په قطار کې ولاړ وو. باران د څپرې او سپنیزې تختې ټکولې. موږ سپینې ودانۍ ته ننوتلو. پر دېوالونو د سوېې تغذي بنیادمانو تصویرونه وو. هارون په تنګ دفتر کې د کار پر مېز شوله خوړله. تر پېکې لاندې غټو خړېخنو سترګو یې زما په سینه کې دربه هار جوړ که. غلی کولی مې نه شو. ما ویل دا زړه لا څه بلا دی؟ هارون د کوچ او وړوکي میز تر منځ راغی. زرګل یې په خپله پراخه غېږه کې ونیو. ماته یې سر وخوځوه:

– په خیر رالئ! زه هارون یمه. د مهرباني موسسې رېس.

ما په زړه کې ویل «اخ قوربانکه دې شم! معرفۍ ته ضرورت نشته» مګر په خوله مې جواب ورکه:

– جنتي شې! زه پرښته نومېږم. مورکۍ، پلارجان، عایشه خورکۍ، دواړه خوریان ښه دي؟

هارون په خندا شو. ما یې ټوله کورنۍ پېژندله. هغه د شولې له قاب سره تېز ووت. زما زړه ایله لږ مهار شو. د وړوکي میز په ښیښه دوړه پرته وه. په کاغذي دسمال مې پاکه کړه. زرګل ته مې کړ:

– د خوار کار ډېر دی. دې ته یې پام نه کېږي.

– دقه سې! ما خو چیشی ویلي ندي.

د زرګل له رمزه ډکه څېره موسکۍ وه. ما نه ورکتل. شېبه پس هارون د ملګري د خوښې ماهیان او مستې راوړې. مخامخ کېناست. زه یې په دیدن نه مړېدم. زرګل وبنګېد «دسې مه ګوره!» سترګې مې دسترخوان ته کړې. یوه قاشقه مستې مې وسکلې. خوله مې یخه او تروه شوه. ټوله ورېږدېدلم. حیرانه وم چې بنیادمان دا څنګه خوري. زرګل غږ که:

– مایان وخوره! چې د ځمکې د ډوډۍ په مزه پوه شې! تا الته...

ما ویل هله خدایه! ده خو رسوایي را اخېستې ده. په خبرو کې ورګډه شوم:

– غلی کېنه وروره! په بوی او خوند کې خپلوي نه کېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زرګل پام شو. رنګ یې وتښتېد. هارون ته یې په خندا خوله جینګه کړه:
– ټوقې ورسره کومه. دا د اسلامي همکاریو د سازمانه راغلې ده. اصل کې پښتنه ده.
ما ویل وه پاکه خدایه! دروغو ته څه حاجت؟ لوی لاس یې پام اړوي. مګر نه، هارون تازه شو. شروع یې وکړه چې څو پروژې لرو؟ له څومره بې وزلو سره مو مرسته کړې؟ څومره مو د عاید خاوندان کړل؟ که ستا سازمان پروژه راکې څومره بې کاران به په کار شي؟ زه پوه شوم چې په ما یې د ډونر خیال کړی. خندا راغله. هارون د میز له جعبې لپټاپ واخیست چې د خپل کار ساحې وښیي. له ډېرې وارخطایۍ یې فولډر نه مونده. ما ویل:
– جنتي شې! د «روان کارونه» فولډر ته لاړ شه! په «اي» ډرایف کې دی.
هارون او زرګل رډ رډ را وکتل. زه شاته شوم چې دا مې څه بد وکړل. زرګل بیا کمک ته را ودانګل:
– دا خپلو کارو ته امدقه نوم ورکوي. وایي ستا به ام امدقه سې وي.
هارون په شک کتل. ما له زرګل څخه په سترګو کې مننه وکړه. خو هغه پټ پټ خندل. هارون نقشه وموندله. لنډه یې تشریح کړه. زرګل یې په اشاره د هلېز ته بوت. وپسېد:
– دا دې څوک راوستې ده مړه؟ ماله یې مخ کې ځان لوڅ لېږ ښکاري. چې جاسوسه نه وي.
– دقه سې! بله خبره نه وه؟ تا ښه په رسمیاتو پېجني. بېخي درپسې مړه ده. ههههه خدای درکړي.
هارون کټ کټ وخندل:
– ته خو دسې لګیا یې لکه رېبار. او ناوې دې ام له مخې راوستې ده.
– ای! لږ ځان ته ام جوند وکه! څو پورې به ټیکټرېیې. دسې ښایسته جلۍ بیا نه پیدا کېږي؟ پاکه ده لکه کمکی حیوان.
– وه میالي صیبه ی! دا خو جدي دی. کېنه مړه! اغه په ناآشنایۍ کې زما جوند ته دونه ننوتې ده. روستو به څه حال وي.
زرګل یې له لاسه کش که. دواړه د دفتر ته وګرځېدل. خو هارون او س را ته مخامخ نه کتل. ویې ویل:
– خیر ویسئ چې ماله رالئ! زه ولا د ډاکټرصیب د قیق سره غونډه لرمه.
خو ما د دیدن تنده ماتوله. دا مې لویه آرزو وه چې د خپلو آرمانونو له شاهزاده سره کېنم. خبرې وکم. خوږ آواز یې واورم. ښایسته سترګې یې وګورم. دا آرزو مې پوره شوه. د نن لپاره همدومره خوښي بس ده. بیا به یې وړلی نه شم. مخ مې زرګل ته کړ چې اصلي خبرې ته راشي، چې له مظاهرې یې منع کې. مګر هغه ژوره سا اخېستله. د جامو د ټنۍ په شان ګردې ورې سترګې یې بې واره تاوېدلې. ما اشاره وکړه چې څه خبره ده؟ زرګل مخ هارون ته وګرځوه. ویې ویل:
– د سیکولر غورځنګ د مشر سره دې چیشی کار ده؟
زما په مغزو کې کړنګ شو. وی خدایه، هارون سیاست ته ځي. د زړه مراندې مې سستې او سینه کېکاږل شوه. لکه د هوا اکسیجن چې کم شوي وي. د هارون غږ مې پام واړوه:
– له ډاکټر صیب د قیق سره؟ الته په خیریه کارونو غږېږو. پیر صیب تشویق کړی دی.
زما له خولې بې واکه ووتل:
– مه ځه! هیله کوم!
هارون په غټو غټو وکتل. ما نو کله ویلی شول چې د جوزا د شلمې په مظاهره کې سخت ژوبلېږې، او د میزان د اتلسمې په مظاهره کې مرې. وایي به ته څه خبره یې؟ ما ویل:
– جنتي شې! تا ته ښه ندی.
هارون وخندل. دې کې زرګل رامخ ته شو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– مطلب یې دا ده چې بې طرفي به مو تاواني شي. ډونران به کومک ونکي.
– مو شکل نیشته. په خیریه کارو کې هرڅوک برخه اخیستلی شي. نه شي؟
– دقه سې! سیاست ته دې کاړې ګوره. زما همصنفی دې هېر ده؟ امقه سې به دې کافر کي. جوندی به دې خښ کي.
هارون دا ځل کاږه وکتل. سترګو یې ویل ما خپل کار ته پرېدئ! زرګل نه پرېښود:
– وه خدایه پاکه، مونږه خو پوپېږو کنه. نه تګ ستا په ګټه ده.
هارون خپل تېره نظر د هغه په سترګو کې خښ که:
– تاسې د پیر صیب نه ښه پوېږئ؟
– په دې کې؟ هو.
هارون کرس کرس وخندل. ویې ویل:
– ولا وبښئ! زه درسره وتلی نشمه. غونډې له باید ځان تیار کمه.
سخته بې وسي وه. زړه مې وپرسېد. زرګل وروستي زورونه وهل:
– ای ای! مه کو ګوره! خبره ومنه کنه! په بالله، په ثمت الله، په جوند کې چې لویه غلطي کوې امدا ده.
هارون موسکی و. لکه له ضدي ماشوم انو سره چې ګیر وي. دروازه یې خلاصه ونیوله. موږ مجبور وو چې ووځو. زه په خپل عمر کې اول ځل په لانجه او ښتي وم. له خولې مې سوړ اسویلي وخوت «اخ خدایه! هیڅ کار دونه سخت ندی لکه بنیادم په خپله ګټه پوهول» زرګل مره موسکا وکړه:
– دسې امنده. وخت ورته لرو. زما دفتر امدلته قلعه فتح الله کې ده. راځه یو چای مای به وسکې!
زما زړه ستړی و. خدای پاماني مې وکړه. په سېرېنا هوټل کې د خپلې کوټې کړکۍ ته ودرېدلم. د لمر اخېرنۍ پلوشې د ملي بانک او د افغانستان بانک په لوحو لګېدلې. نه پوهېدم چې د پیسو او قدرت حرص هارون سیاست ته کشوي، که زړه ته یې کینه ننوتې ده؟ چې د زرګل خبره نه مني، نو د چا مني؟ پیر السبي رایاد شو. په وړوکي مېز باندې لپټاپ ته کېناستم. په نېټ کې هم د پیر صیب تورې عینکې وې. خلکو په خورا شوق ده د بزرګۍ او سخاوت کېسې کولې. مګر د ټلېفون شمېره یې نه وه.
سهار زرګل ټلېفون ته جواب نه وایه. ما د هوټل اعتمادي ټکسي را وغوښت. متېک راډیو ته لاړم. زرګل نه و. له مظاهرې څخه یې ګوزارش ورکوه. زه کوټې سنګې ته پسې ورغلم. مظاهره ختمه وه. د وینې بوی مې زړه سست که. د ترکاریو، بوټونو او جامو کراچۍ دړې وړې پرتې وې. خاوندان یې ګرځېدل که کوم دکار شی روغ پاتې وي. شمال کاغذونه او پلاستیکان ځغلول. ما شیطانان لیدل. تر هوا یې سرک لاندې مستې موسیقۍ ته نڅېدل. زرګل له ماتې چوکۍ څخه پاڅېد. نزدې راغی. ویې ویل:
– جنګ لاړ. په جای یې بل غضب پیدا شو. ګوندونه په سیکولر او بنسټپاله غورځنګ وېشل شول. هریو خپل پلویان دسې کړې چې د بل وینې سکې. مظایرې ام په امقه وخت په امقه جای کې کوي. بیادا حال شي. مونږه یا نه کوو، یا د خره کوو.
– جنتې شې! په دې کې د مظاهره چیانو ګټه څه ده؟
– چې مشران یې قدرت واخلي.
– وروره پام پام! ښیښې دي. پښو کې دې لاړې نشي. نو مشران دومره پې ګران دي؟
– نه، دونه د بل غورځنګ نه کرکه لري.
– بیا زور یې د کراچیوان نه باسي؟ دوئ خو په دغه کار هم خپله دونیا خرابوي هم آخرت. څوک نشته چې پوه یې کي؟
– دقه سې! خبره کله اوري؟ هارون ته ګوره کنه! دا یې اغه اوښیار ده. بېګاه بیا ورسره وغږېدلمه. نه یې مني.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاته شیطان روان و. خو ما ورکتل هم نه. خپله په لانجه ککړه وم. د جوزا شلمې ته څلور ورځې وې. باید د هارون مخه ونیسم. ټانکر راغی. په اوبو یې سرک پاکوه. شیطان ترپ وهل. موږ هم حرکت وکه چې لامده نه شو. ما زرګل ته کړ:

– پیرصیب هارون له سیاسته ګرځولی شي. خو هغه ته به دوه میاشتې مخکې وار نیسي. زر نه کېږي؟

– کېږي. مونږه خبریالانو ته یې خاصه شمېره راکړې. زه به یې درکمه. خو ګومان نه کومه.

ما سمدلاسه ټلیفون را واخیست. پسته بیا پیر السبي کیسه وکړه چې هغه دا وخت د کوټې په سر کې په شنې چپنې کې تاو ناست و. توري عینکې یې سمې کړې. ګرد چار پېر ټولې نالی مریدانو نیولې وې. یوې معلمې له ذهني ودې څخه پاتې زوی راوست. په سترګو کې یې شک و. لکه چا چې په زوره رالېږلې وي. پیرصیب په سوزېدلې غږ وویل:

– بچیه! دواړه کربټه ناک دې بېرته ویسه! د معلمیه څونه ماش دی؟ خپلو اولادونو ته یې ورکه!

هغې ناک په اوله تلاشۍ کې ورکړي وو. حیرانه وه چې دی چا خبر که؟ پیرصیب ته زما زنګ راغی. هغې داسې کتل لکه د غولولو راز چې یې کشف کړی وي. خو پیرصیب موبایل بند که. د ښځې د زوی په سر یې شناوی تسبیح ووهلې. ویې ویل:

– څه خدای دې جوړ که بچیه!

معلمې په شک کتل. دا وخت د غټ تور ټیکري ښځې خپله لور راوستله. کلیوا له ښکارېدله. پیر صیب غږ که:

– دغې بچیه یو کوټ ناک راوړې، او تا پینځه کولچې لغمانی پنیر. څه ضرور؟ تش لاس راتلی نشې!

د معلمې سترګې له خپلې دایرې را ووتلې. په پیر صیب یې عقیده پخه شوه. په پښو کې یې پرېوتله. مریدانو په زوره له کوټې ووېستله. ما بیا زنګ ووهه. دا ځل پیرصیب موبایل غوږ ته ونیو. موسکی شو:

– د پاسته غږ نه مې وپېژندلې بچیه. اغه د عیدګاه مخ ته چې وې کنه؟ امر وکه!

– نامه خدا پیرصیب! دغه دی ذهن! امر نه دی، هیله ده. ما ویلې د مهرباني موسسې مشر بې وزلو ته غنیمت دی. اوس یې په دماغ د سیاست شمال لګېدلی. د چا خبره نه مني. که تاسې یې راوګرځوئ ثواب به وګټئ.

– هههه، په دونه ثوابونو څه وکم بچیه؟ وېشل کېږي ام نه. څه خیر! سبا اته بجې دواړه ورځو. زه یې پې منم.

د زرګل خوله وازه شوه. پیر السبي د هېچا لپاره دومره وخت نه درلود. زه په موسکا ترماتو پېټیو واوښتم. وړاندې د برق د پایې پناه د تورو عینکو او توري لونګۍ سړي ټلیفون غوږ ته ونیو. وپسېد:

– زموږ ګرانه پاچا! که اجازه وي، د هارون کار به د حوزې آمر ته وسپارم!

زه پوه نه شوم چې کوم هارون یادوي؟ او دا پاچا څوک دی؟ ماته د هوټل په کوټه کې ترسبا انتظار سخت و. په تروږمۍ کې مې هنداري ته وکتل. بدن مې ځلېده. ځراغ مې ولګوه. د بدن رڼا مې پټه شوه. په توره چپنه کې مې ځان تاو که. د هوټل د هرکلي ځای ته لاړم. له یو خارجي سره په ویتنامي، له بل سره په هندي وغږېدم. د هرکلي د ځای مسئول هزاره ځوان وخندل. په انګلیسي یې وپوښتل چې څو ژبې موزده دي. ما ویل د افغانانو په هره ژبه غږېدی شم. ځوان هزارګۍ لهجې ته شو. په کیسو کیسو کې یې وویل چې زه او د ماما لور سره مینه لرو. خو ماما مې هغه بل چاته په پیسو ورکوي. ځینې دوستان وايي وتښتئ. ځینې وايي عریضه وکړئ. حیران یو د چا ومنو؟ ما ویل د زړه ومنئ!

سبا زه او پیر السبي د هارون دفتر ته ننوتلو. لکه د منډې د مسابقې شپېلک چې وشي. هغه او پیت پزې نجلۍ سره وغورځېدل. د پیر صیب په لاسونو پرېوتل. لار ترې ورکه وه چې څه خدمت وکي. پیرصیب کېناست. هارون ته یې کړ:

– ای بچیه! وايي د سیاست هوس دې ځان ته راکاږي. مه کوه! خیریه کارونه مه پرېږده!

هارون ما ته په شک وکتل. خو پیرصیب ته دومره خوښ و لکه د کلونو مجرد ته چې دسمال راوړي. ویې خندل:

– نه چرته یې پرېږدمه. زه د سیاست نه د خیریه کارونو د پراخېدا دپاره کار الـمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیت پزې نجلۍ زرزې سترګې ورپولې. چای یې واچوه. پیرصیب سمدلاسه ګیلاس پر سر واړوه. ما پزه مونجه کړه چې ستونی به یې وسوزي. مګر هېڅ پېښ نه شول. ما ویل که نور نه وي غږ خو یې خراب کړی دی. مخ مې هارون ته کړ:

– جنتي شې! چې خیریه کارونه سیاسي شول بیا نو خیریه ندي.

هغه کاږه وکتل. پیرصیب سر وخوځوه:

– پرښته بچې رښتیا وایي. مه کلکېږه!

– په سر سترګو پیرصیب. څه چې تاسې وایئ.

دا خبره په ما لکه په غنم لو کې د اوبو غړپ ولګېدله. ما ویل هارون به د جوزا په شلمه په مظاهره کې برخه وانخلي. تقدیر به یې بدل شي. اوس نو باید زه د بنیادم د ژوند له خوږو او ترخو سمه خبره شم. څو خپل ګران ته د نزدې کېدو لار پیدا کم. سبا غرمه اول ځل د هوټل رستورانت ته ننوتلم. د پکتیا والو ډوډۍ مزه کوله. ایله پوه شوم چې بنیادمان ولې د ډوډۍ په خوند پسې ګرځي.

ږیرور سړي ته مې پام شو. د غټو سترګو ښایسته ښځه یې وه. مګر ده غلي غلي ما ته کتل. د بنیادمانو بې وفایۍ خفه کړم. د هارون لیدو ته مې زړه وشو. حرکت مې وکه. خو نصیب خپل کار کوي. د هر کلي په ځای کې د حوزې خېټور آمر ودرولم.

پاسپورټ او ویزه یې وغوښتله. ما ویل زه خارجۍ نه یم. آمر نه منله. فورمې یې ډکولو ته راکړې. ویل څو موږ اجازه درکړې نه وي له هوټله به نه وځې. زما لاسونه لکه لستوڼي وځړېدل.

د جوزا شلمه وه. ما له کړکۍ څخه په پښتونستان واټ کې مظاهرې ته کتل. له تودې هوا سره د «الله اکبر» نارې راتللې. زما سودا وه چې بیا به جنګ وشي. خو د هارون له خوابې غمه وم. هغه د پیرالسبي خبره په ځمکه نه غورځوله. د بنسټپالو د مظاهرې په سر کې موټر ښکارېده. په خلاصې باډۍ کې ږیرور کسان ولاړ وو. د سپینې لونګۍ والا په لوډسپیکر کې چیغه کړه:

– قسم په خدای چې شریعت بالکل کامل قانون دی. خو سیکولران د دین او حکومت بېلول غواړي. موږ دا یهودو او نصارا جاسوسان پېژنو. د پرمختګ تر نامه لاندې فحاشا او اخلاقي فساد خپروي. اصل هدف یې د اسلام ختمول دي...

د هغه د خبرو په منځ کې به بل سړي غاړه اوږده کړه «نارهٔ تکبیر» د الله اکبر درنده چیغه به پورته شوه. ما ته د عیدګاه په مخ کې هاغه ډنګر دکاندار رایاد شو چې زرګل ته مې د اوبو بوتل ترې واخیست. ما ویل کاش چې له هغه ځایه تللې وي. مګر نه. هغه ویل په دې خیال کې وم چې مظاهرې به مخامخ مکرویانو ته ځي. هارون بیا ویل د میوند د جادې د سیکولرانو مظاهرې ته زه هم شوقي راغلی وم. یو تن په لوډسپیکر کې خبرې کولې:

– خویندو او ورونو! بنسټپال خو تل ټاپې لګوي. موږ شوکر مسلمانان یو. لمونځ کوو، روژه نیسو. خو موږ وایو هر سړی پیدا دی خپل خپل کار لره کنه. لکه په کلي کې ملا او ملک، په دولت کې به هم علما د خلکو د عقایدو اصلاح کوي. او حکومت به نورې چارې مخ ته وړي. ټکر به نه راځي. دواړه به یو بل تکمیلوي. امدا د پرمختګ یوازینۍ لار ده...

هغه د پرمختګ باټې ویشتې. شاته یې پلویانو د موټرو ښیښې ماتولې، دکانونه یې چورول. ډنګر دکاندار ویل بنسټپال په پُلې محمود خان کې د عیدګاه لور ته راتاو شول. زه ګېرېږ وښیولم. پر خپل سیار دکان مې زر زر ترپال کشوه. مګر هغوئ را ورسېدل. د سپینو جامو او تور واسکټ شیخ را وګرځېد. ما ویل خیر کې خدایه! شیخ په شور کې نارې کړې:

– معدني اوبه!

ما د ترپال څنډه جیګه کړه چې بوتل ورکم. د ښځې میراثمرۍ تصویر ښکاره شو. متې او پښې یې لڅې وې. شیخ چیغه کړه:

– ای دا خبیث ام سیکولر دی.

څلورو ږیرورو سوټیان را واړول. ما سر په لاسونو پټ که. چیغې مې وهلې. بنسټپالو دکان چپه که. د انرژیانو بوتلونه وکولېدل. د سګرېټو، ژاولو او جوسو قطیان ډېرۍ شول. هرچا د خوښې شی چوروه. دې کې زه عیدګاه ته ننوتلم. د پنجرې دروازه مې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان پسې وتړله. چنګ ودرېدم. هم مې دکان ته ژړل، هم دتشې او ملا درد ته. بنستپال راته سره او شنه کېدل. لکه زه چې يې د پلار دښمن يم. دروازه يې وجړکوله چې راپسې ننوځي. په لوډسپيکر کې غږ شو:

– زما مومنانو! موږ په چمن کې د مظاهرې رسماً اجازه لرو. سيکولران که په پينځو ديقو کې ونه وځي په زور يې باسو.

د عيدګاه د مخ بنستپالو هم «الله اکبر» که. د حضوري چمن په لور وخوځېدل. په سيکرولرانو کې د سرې درېشۍ ځښور ځوان پر بنستپالو غږ که «اې ځناورو! که چمن ته ننوځئ وهل به وخورئ!» يو دم په زرګونه خلک سره ونښتل. منډې او کريکې شوې.

يو پوليس هوټل ته زما موبايل راوړ. ويل «ته آزاده يې» ما هارون ته زنګ ووهه. ټليفون يې بند و. زرګل په وزير اکبرخان روغتون کې د راډيو لپاره مرکې کولې. ټليفون يې نه جيګوه. زه پسې ورغلم. هلته د چا سر تړلی و. د چا لاس په غاړې پسې زانګل. ځوک ګوډ ګوډ کېده. پخې ښځې په چيغو د زوی قاتل ته ښېرا کولې. ما غېږه ورکړه. هغې اول ځان کشوه. وروسته يې سر پر سينه راکېښود. موږ لکه مور او لور سلګۍ ووهلې. په پای کې مې د اوږد ګلدان پر دېوال نرمه کېنوله. زه ودانۍ ته ننوتلم. په دهلېز کې مې د پايوازانو ترمنځ لار باسله. دې کې مې د خوک په څېره شيطان وليد. له لويې کوټې څخه ووت. بدن يې لکه سکروټه سور و. ما ته موسکی شو. زه په منډه هماغې کوټې ته ننوتلم. ورسره سم مې زړه لاااااړ. پښې مې سستې شوې. هلته هارون پروت و. ټولې کورنۍ ورته ژړل. خور يې خوله بنده کړه. له خوشې کولو سره بېرته وازه شوه. د هغې اوښکې د غومبرې پر غټ تور خال وکولېدلې. دوه نرې نرې بچيان يې سونګېدل. نجلۍ د مور توره لمن کش کړه. ويې پوښتل چې په ماما يې څه شوي؟ هغې يو ازې په سلګيو جواب ورکه. سپينږيرې اوږده پزه په غټو ګوتو کېکاږله. مخ يې آسمان ته که:

– يا الله! زوی مې مېړې ندی ځورولی مېړی. دا نو ولې؟

زما ستونی ډک شو. زرګل نمجنې سترګې کړکۍ ته واړولې. زړې ښځې په وچ او ګونجې لاس هارون وښوروه:

– اې زويه! پاځې! خوريان دې وايي مونږ سره مستي وکه!

د هارون يو رګ ونه خوځېد. ما د ژړا له حملې سره مقاومت کوه. د هارون مور سلګۍ ووهلې. غږ يې بيا جيګ شو:

– ستا خو موظايرې ميراتمړې نه خوښېدلې. خور دې پکې کونده شوه. چا وغولولې؟ الله دې تبا کې!

ما خپل حواس کنټرول کړل. د دواړو يتيمانو پر سر مې لاس راکاږه. ټولو ته مې سلام واچوه. د هارون پلار ته مې کړ:

– غفور ماما! جنتي شې! ته لاره وکه چې زه او عايشه هارون په بل اړخ کو! خوبانې تروري! ته دېخوا شه!

هغوئ حيران وو چې دا نجلۍ مو څنګه پېژني. د هارون خور عايشې راسره ورور ونيو. ما چاغې نرسې ته وويل:

– جنتي شې! نيم نيم ساعت پس يې بل پله اړوه! شخېږي.

هغه موسکۍ شوه چې دا خبرې موږ درښيو. سېروم يې وباسه، لاړه. غفور ماما مړاوی مخ ما ته کړ:

– ډاکټر صيب! خدای له وګوره! هرڅنګه چې کېږي زوی راله بچ که!

ما ويل ډاکټره نه يم. خو پوهېږم. دا ډول مريض سل په سلو کې جوړېږي. هغه ټول راوګرځېد. ويې ويل:

– ښا؟ ډاکټران خو وايي دسې فلج دی چې د بچېدو امکان نيشته.

– نه ماما. ډاکټران بنيادمان دي. اشتباه کولی شي.

زرګل تېز وکتل. ټول د هارون د جوړېدو امکان ته خوښ وو. زما د خبرې راز ته يې پام نه شو. غفور مخ مړاوی که:

– خير ويسې لورې! اغو خو راله زړه باسلی و.

ما سر وښوروه. ماشومانو راڅخه سترګې نه اړولې. ورته موسکۍ شوم. هغوئ هم وموسل. خوبانې ترور دعا وکړه:

– خدای دې ښاده که لورې! آرمانونه دې پوره شه!

زما آرمانونه په هارون پسې تړلي وو. زړه مې لاډک شو. د ځان د کلکولو لپاره مې له ترور سره غاړې واچوله. ما ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ځئ تاسې ډوډۍ وخورئ! غم مه کوئ! زه دلته یم. همدا مې وظیفه ده.
– وی، ډوډۍ مې دې زهر شي!
– خدای دې نکي! خیر دی! اتل او زلما به وړي وي. خوریان په هارون جان ګران دي.
کله چې هغوئ ووتل، زه یودم سلګیو په مخه کړم. د هارون لاس مې ونیو. خوله مې غوږ ته ورنږدې کړه:
– ای ګرانه! که په ځان نه یې، لږ په ما مهربانه شه! ستا د غم زور نلرم. زړه مې اوراخلي.
د زرګل اوښکې وبهېدلې. مګر هارون سترګه هم ونه رپوله. ګنجی ډاکټر راغی. د هارون نبض یې وکوت. ما ته یې کړ:
– جړا پرېږده جلکۍ! دوعا کوه دوعا! مېړه دې پېژنم. ښه سړی ده. خو سر یې داخیلي خونریزي کړې.
د مېړه کلیمې زما ټټر تود که. له موسکا سره مې اوښکې لا زیاتې شوې. ومې ویل:
– جنتي شې ډاکټر صیب! د منې اوبه یې خوښېږي. که نرسانو ته ووایئ چې ور یې کې!
– داه! ساده کېږه مه جلکۍ! دا ایچای نسي خوړی. چې د بلې دونیا عاجل ټیکیټ ورنکې!
ډاکټر لاړ. زه هم ووتلم. له جوسو ډکه کڅوړه مې راوړه. دروازې ته نږدې سپینږیري مریض د «مرم، مرم» نارې وهلې. کورنۍ یې وارخطا تاوېدله. یو کس یې په ډاکټر پسې ولېږه. ما د سرې ټوپۍ له ځوانه وپوښتل:
– وروره! پلار دې څه تکلیف لري؟
– زړه یې تابنتي. شېربت توثیر نه کا. نه پېږو څخلې کوروکو؟
ما د مریض په تندي لاس کېښود. ومې ویل:
– جنتي شئ! دا جوړ تیار دی. دوا پې زور اچولی. د منې اوبه ورکئ ټک او پټری به شي!
له کڅوړې مې جوس ورکه. سړی ورو ورو آرام شو. ډاکټر هم وکوت. ویل خیر و خیریت دی. هغوئ په ما راوګرځېدل. دومره پاتې وو چې پښې مې ښکل کي. ځوان وپوښتل چې ته څنګه پوه شوې؟ زه یې په غوږ کې وپسېدم:
– پلار دې ویرېده چې مري. ما تش زړه ورکه.
ځوان کټ کټ وخندل. ما په زړه کې ویل د خدای نه جار شم. دلته په ځمکه خلک بل ته ښې مشورې ورکوي. خو ځان ته حیران وي. زرګل د هارون د پښو تلې سولول. د تندي دپاسه نیم ګنجی سریې ځلېده. چاغ لاس یې وغځوه چې کڅوړه واخلي. ما ور نه کړه. خپله تاوه شوم. د وړې الماری دپاسه مې کېښودله. زرګل په ګردو سترګو مړې کتل. ویې ویل:
– اسې نده چې ما کوشش نده کړی. زه کاله ته ورغلمه. په کوټه کې مې بندي که.
– همالته به ناست وې! مظاهرې ته به دې نه پرېښوده!
– دقه سې! ناست ومه کنه. ټولو راسره جنګ وکه. وارونه، کنځا. پولیس غیبي پیدا شول. حوزې ته یې بوتمه.
ما په غټو غټو وکتل. دا خوار بندي شوی دی. ښځه او بچي به یې څومره وارخطا وو؟ زرګل دوام ورکه:
– غفور کاکا اوس پښېمانه ده. مونږه افغانان په خپلو ښو او بدو پسته پوېږو.
– جنتي شې! که بې ځایه غرور پرېږدئ، او په خپلو باورونو شک وکئ، دا مشکل به کم شي.
زرګل تلې سولول ودرول. په چورت کې لاړ. هارون شټ وهل. ما یې ورغوي سولول پیل کړل. زرګل وپوښتل:
– تا ویلې تقدیر یې بدلومه. ونشوه؟
– نه کنه، د تقدیر بدلول د بنیادم خپل کار دی. بل کس یوازې کومک کولی شي.
زرګل زما خبرې ته بیا چورت یوړ. ما ته خپله کم عقلي را یاده شوه. ومې ویل:
– پولیسو زه هم کوټه قولفي کړم. ما ویل څه هارون د پیرصیب سره وعده نه ماتوي. بې غمه کېناستم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرګل د هارون پښې پټولې، تندی یې راټول شو. وبنګېد «لکه لوی لاس» زه پوه نه شوم. هغه وپوښتل:
– پولیسو ولې مونږه دواړه بندي کړو؟ او چې مظایره وشوه بېرته یې خوشې کړو. آ؟
ما ویل له ده څخه هم لاره ورکه ده. خپلو کمزوریو ته پردي علتونه لټوي. موسکی شوم. زرګل جدي و:
– ټوقې نه کومه. تقدیر خو هوایي نه راځي. لاره ورته جوړېږي کنه.
زما په زړه کې وګرځېدل «ربښتیا وایي. لاره بدله که، تقدیر خپله بدلېږي» زرګل د هارون په مخ لاس کښښود. ویې ویل:
– مړی مې بنده وه. ده په یوه سا ډاکټر ته ورسولمه. چې دا مریض ده، زه ورته رپې رپې ګورمه. ته خو چیشی وکه کنه!
– جنتي شې! زما څه په وس دي؟
– ته ام ورسره مرې کنه.
– پرېده یې! د میزان اتلسمه لېږې ده. او ما په بلا وهه! دا دې زر جوړ شي! چې خپلوان یې ځورېږي. زما څوک دي؟
– ولې زه دې ورور نه یمه؟
زما په رګونو کې اول ځل د خپلوی عاطفي تارونه وځغلېدل. اوښکې مې وبهېدلې. سر مې وخوځوه. وبنګېدم «ورور. هو، ورور» غږ شو چې د پایوازانو وخت ختم دی. زه وروستی ووتلم.
د جمعې په سهار پایوازان جوپې جوپې ننوتل. د غفور ماما کورنی هم راغله. هارون بې حاله پروت و. هغوئ یې د غږولو کوشش کوه. زه په کونج کې په جاینماز کېناستم. په غرمه کې پایوازان ووتل. ما زرګل ته اشاره وکړه چې ته هم ځه، زه یم. د امام په غږ پسې مې د ماسپښین لمونځ وکه. وروستی دعا مې کوله. زرګل له جوماته راغی. هارون ته غلی کېناست. په چورتونو کې یې د هغه مخ ته کتل. ناڅاپه هارون په چیغه پاڅېد. زرګل شټ وهل. سترګې یې ټېغې ټېغې وختلې. ما ته یې غږ که. زما له خندا سره سترګې ډکې شوې. هارون تېزه تېزه سا اخېستله. سترګې یې شاوخوا ګرځولې چې چېرته دی. ډوډی یې وغوښتله. زه په منډه ووتلم. د چرګ یخني مې راوړه. زرګل ډاکټران راوستل. ګنجي ډاکټر د څټ وښتان وګرول. په خندا یې وویل:
– نه، په خدای که یې ومنم! ای خیرات وکئ ظالمانو! دا ډول زوبل په دونیا کې جوړ سوی نده.
سپین سري ډاکټر غږ که:
– ما یې دوا بدله کړه.
ګنجي پرته له مخ تاوولو وویل:
– ښه ده چې زبه د غوښې ده. په اسانه اوړې را اوړي.
ډاکټرانو هررر وهل. سپین سری تریو شو. ما په ټلیفون کې غفور ماما خبر که. هغه ویل نژدې یو. د شفاخانې مامورین لکه د معجزې لیدو ته راتلل. خو هارون وږی و. ډوډی یې وخوړه، وغځېد. زرګل د منې جوس ورکه. ویې ویل:
– ای ټیکټېره! په خبره نه یې کنه. ودې لیدل؟
هارون د مظاهرې کیسه وکړه. په پای کې یې سر وځنډه:
– کاش چې مې ستاسې منلې وه.
– خیر ده. دې نه پس سړی شه! چیشی چې درته وایو امقه کوه! جوند به دې کوچ او پېروی شي.
موږ دربواړو وخندل. زما غوږ ته د غفور ماما غږ راغی. دهلېز ته لاړم. ټوله کورنی تېزه راروانه وه. ما ته یې ویل ستا خبره ربښتیا شوه. دوعاګانې یې وکړې. دننه زرګل له هارون څخه وپوښتل:
– درد مرد خو نشته؟
– په سر کې مې ځړیکه ده. او بدن مې هډو زور نه الي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– دقه سې! ټيکتېر وې. زړه قچره شوې. زور د کمه شي؟
– اى وروره! مړى جوندى شو مه په ذالجلال.
– د پرښتې د برکته کنه. دوعا يې درته د اسرافيل شپېلۍ شوه.
هارون سترګې تنګې کړې. موسکى شو:
– يره نووووو...
– وه بيا يې نه منې؟ څنګه دې پوى کمه؟ اغه په تابل ډول مېربانه ده. که ته مړشې اغه ام مري.
هارون پخ وهل. موړ ورسېدلو. خوبانې ترور زوى کلک ښکل که. شکرونه يې ووېستل. غفور ماما، عايشې او خوريانو هم غاړې واچوله. زما پام شو چې هارون رانه سترګې نه اړوي. له ما لاره ورکه شوه چې څه وکم؟ هغه وويل:
– خير ويسې چې ماله دې دوعاګانې کولې.
زما بدن له خواږه احساسه ډک شو. سترګو مې نم وکه. موسکۍ شومه:
– وى، ته نېک بنيادم يې. هرڅوک درته دوعا کوي. په تېره غريبان.
زرګل نېغ شو:
– دقه سې! د غريبو دوعا ته خو مه کېنئ! د اغئ پرونۍ نېکي هېره وي. ننۍ يادوي.
– جنتي شې! نور پرېده! ستا نېکي ستا خپل زړه او وجدان خوشحاله کوي. په دونيا کې تر دې لويه ګټه نه شته.
خوبانې ترور اوږد مخ را واړاندې که. ګونجې شونډې يې زما په مخ ولګولې:
– ښاده شې! ته څونه ښه جينۍ يې؟
ما اول ځل ښکلول احساسول. په بدن مې خوږه څپه تېره شوه. بېرته مې د هغې لاس ښکل که. مخ مې هارون ته واړوه:
– دوئ وېرېدلي وو. سا پکې نه وه. تر دا ناڅاپي شوقونو تېر شه! خپل خيريه کارونه کوه! تاوان دې څه دى؟
– بد به وکمه.
– وعده ده؟
– سل په سلو کې.
ټولو وخندل. خو هارون ماته په مينه کتل. ما ويل او س به يې د نظر په خوږو کې ويلې شم. کړکۍ ته لاړم. تر شا مې د هغه نظر احساسوه. د روغتون ونې تر پخوا ډېرې شنې ښکارېدلې. د هوا په تنفس کې هم بېل خوند و. مخ مې بېرته را وګرځوه. ټول په خپلو کې غږېدل. هماغه د خوک په څېره شيطان راغى. بدن يې له قهره لمبې کولې. په سوکانو يې د هارون د وهلو تمثيل وکه. زه ورته له لېرې وبنګېدم «شيطانه په لعنت شې! ځه!» هغه غاښونه وچيچل، لاړ. هارون وليدلم. زرګل ته موسکى شو. وپسېد:
– مړه! دا څه وو؟ لېونۍ خو نده؟
ما واورېدل. ما ويل کاش چې زرګل يې شک لېرې کي. مګر نه، هغه تش وخندل. هارون دوه ورځې نور بستر و. زه لکه د ديدن ملنګه، شپه او ورځ په حويلۍ کې پرته وم. له هرې موقع سره د ننه ورتللم. د هغه زړه تنګ و. د وخت تېرولو لپاره يې خپلې کيسې کولې. که څه هم ما ته معلومې وې، لېکين دده له خولې يې بېل خوند کوه. بله ورځ يې رخصت که. بې اندازه خوشحاله و. په سبا يې زه او زرګل له ځان سره دفتر ته بوتللو. همکارانو يې د کېک په غوڅولو ولمانځه. ماته يې په خپلو ګوتو د کېک ټوټه راکړه. اخ! عجيبه خوند پکې و. بس، ژوند هماغسې روان شو چې ما غوښت. بل سبا مې کاغذونه په مېز وغړول. ما ويل:
– دا د يوې پروژې طرحه ده. ته يې وګوره!
هارون پاڼې واړولې. ويې خندل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– خیرویسې! پروجه به راله څوک راکي؟ د اسلامي همکاریو سازمان؟
– نه نه. د خوراک نړیوال سازمان.
– ښه ښا. دا خو ماله زېردسته ښکاري. لړ کارپکې شته. زمونږ د موسسې قوتونه سم ندي راغلي. زه مصروف یمه...
– جنتي شې! زه یې تکمیلوم. ته بس، مشورې راکوه!
ما ځان ته بیا پلمه جوړه کړه. هره ورځ دیدن ته ورتلم. د هغه له نزدېوالي مې خوند اخیست. بالاخره طرحه تکمیله شوه. زه پوهېدم چې هغه به ډېر خوښ شي. ما ویل نن یې ورځ ده. لږ ذره به د مینې خبره هم وکم. وګورم چې څه وایي؟ تېوله لار مې زړه ډبېده. مګر هلته بل ښویه سړی ناست و. پر مېز پخوانۍ دوسیې او کتابونه نه ښکارېدل. دفتر له ډېر پاکوالي ځلېده. سړی په موسکا پاڅېد. لاس یې روغبړ ته وغځوه. د بُست د دروازې مرمرینه نمونه ولګېدله. هغه چټک ونیوله چې ماته نه شي. ما وپوښتل:
– جنتي شې ورورہ! ریس صیب چېرته دی؟
– هارون؟ اغه استیفا وکړه. زه ریس یم. امر وکئ جان!
زما رنګ بدل شو. وه خدایه زه یې ولې خبره نه کړم؟ کاغذونه مې په مېز کېښودل. ومې ویل:
– موږ د پروژې طرحه جوړه کړې وه.
ریس کاغذونه خلاص هم نه کړل. ما ته یې خواږه خواږه کتل:
– په سترګو جان! د داسې ښایسته جینۍ طرحه به وي زه به یې ردوم.
زړه مې ویل لاړه د موسسې ادې بوره شوه! کارونه هاغه وخت شړېږي چې مخ تر مغزو مخکې شي. خدای پاماني مې وکړه. دروازه وازه شوه. هماغه پیت پزې نجلۍ راغله چې له هارون سره مې لیدلې وه. زرزې سترګې یې ورپولې. نرۍ غږ یې نرم که:
– ایجازه ده؟ باح باح! موبارک موبارک!
له موسکا سره یې په ګرد مخ کې غټې شونډې ویتې او وږه پزه لا پیته شوه. ویې ویل:
– مال یوازې ریس صاب بدل سوی دئ. دا خو ورسره ټوله دفتر فیشن کړی دئ.
– غریبانه هڅه ده جان.
– شه؟ دا غریبانه ده؟ دفتر ګرسره نوی نزی سو. مال زه ساجیده نومېژم. هره میاشت د بې وزلو دپاره مرستې اخم.
– وبه ګورو جان. کېدی شي مرستې زیاتې کو. چای، قهوه؟
ساجدې سترګې په ناز ورپولې:
– بلا دې پر چای سي! په هر کور کې سته.
دواړو کټ کټ وخندل. زه ووتلم. هارون ټلیفون ته جواب نه وایه. ما ویل خدای دې وکي چې روغ وي. زه مټک راډیو ته لاړم. ځوانان پر جیګري کوچونو شخ ناست وو. زرګل د مېز له شا څخه سپارښتنې کولې. زما په لیدو پاڅېد. ویې ویل:
– نن امدقه کار ضرور ده. ځئ نو ویې کئ!
هغوئ سخ سخ ووتل. ما په دېوال باندې د کلیوالو تصویر ته کتل. د غنمو لو یې کوه. د زرګل غږ مې واورېد:
– هارون سیکولرانو ته لاړ. د ارتباطاتو د څانګې مشر دی. ډېرې پیسې اخلي. ما کوشش وکه. نه راګرځي.
زه د همدې پتې اخیستلو ته راغلې وم. ښنه مې وغوښته. چټک ووتلم. هارون مې د سیکولرانو په مرکزي دفتر کې د لوی مېز شاته وموند. له څو تنو نېکتایي والو سره یې د پوستېرونو نمونې غوره کولې. ما وپوښتل:
– جنتي شې! تا سره یوازې غږېدی شم؟
نور کسان ووتل. هارون موسکی و. موږ په کوچونو کېناستو. هغه له ترموز څخه چای واچوه. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– خوشاله شومه چې دلته رالې ښاپېرۍ!
– زه پرښته یم.
– پو پېږمه مرې. واله چای واله! ښځې د ښایست په صفت چاغېږي.
– جنتي شې! اصلي ښایست پاک زړه دی. تا وعده کړې وه چې خیریه کارونه به نه پرېږدې. هېره دې شوه؟
– هههههه تاسې جونې چې هره وعده ماتوئ هېڅ خبره نده. چې الک یوه ماته کړه آسمان پرېوتو؟
– نه کنه. تاته خدای پاک بیا ژوند درکه! شوکر وباسه! مه یې بربادوه! خپل کار ته بېرته لاړ شه!
– اغه کار ته؟ ګټه مې څه ده؟
– ګټه دې بې اندازه ډېره ده. پسته پو پېږې.
– ولا زه دستي ګټه غواړمه. دلته پیسې دي، بره تګ دی. مزې دي.
هره خبره یې زما په زړه ګوزار و. ما له بدن څخه د قوت وتل احساسول. ژوره سا مې واخېستله. ومې ویل:
– جنتي شې! دري زره کاله مخکې په ګندهارا کې یو عادل مشر و. قوم یې هره خبره منله. بله ورځ یې زړه ته هوس راغی. ویل زور لرم، زر لرم. پېغلې مې خوښېږي. ولې یې نه کوم؟ نو هره میاشت یې یوه په زور ودوله. سپینږیرو که څومره ویل مه کوه، نه یې منله. بالاخره د خلکو د زغم تنها که وچوه. سره کېناستل. جرګې ځوانانو ته امر وکه چې کور یې وسوزوئ او له ملکه یې وشړئ.
هغه چیغې وهلې چې تاسې زما عسکر یئ. زما خبره ومنئ! ځوانانو ویل موږ د عدالت عسکر یو. هغه په تا کې نشته.
هارون وخندل:
– ځه مرې! دا خو شې افسانه ده. زه نه د چالونې په زوره المه، نه مال.
– د زر او زور دپاره سم کار پرېږدې کنه؟
– هه، ستا سم کار ماله څه راکړل؟ نه مې څه ولیدل، نه وخوړل. ځان مې هېر و. شپه او ورځ مې نه پېجندله. چې مړ کېدمه څوک مې تپوس له رانغی. ښه، که مړ ومه؟ اغې دونیا کې به ملایکو امراپورې خندل. نه نه، بس دی. نور ځان له جوند کومه.
ما لیدل چې هارون د خپل ضمیر خلاف غږېږي. ومې ویل:
– جنتي شې! ته خو پو پېږې؟ ښه ژوند په عزت کې دی.
– ههها او ایزت په پیسو کې دی. که چرته وزګاره یې کېنه چای وسکه! زما کارونه دي. اوبو سکلو له وخت نیشته.
هغه مېز ته تاو شو. زما د پښو لاندې ځمکه وزانګېدله. سربداله ووتلم. سیخ د هارون مور او پلار ته ورغلم. هغوئ وویل چې زموږ هم سودا وه. خو زوی قناعت راکه. ما په ټلیفون کې له پیر السبي څخه کمک وغوښت. هغه وخندل:
– بچی! زه فکر کوم انتخاب د هارون حق دی. دلته خو دېموکراسي ده.
زه بیخي ناامیده شوم. یوه هفته له هوټله ونه وتلم. ټلیفون مې هم بند و. زرګل پوښتنې ته راغی. د هرکلي مسئول وویل:
– بلا جینۍ ده. دوه ورځې شخه پخه ناسته وي. لکه نانځکه. نه ولړه، نه تنده. ههههه.
زرګل کوټې ته راغی. د تخت په ژۍ راسره کېناست. ما له یخچاله اوبه ورکړې. هغه بوتل ته کاږه وکتل:
– په دونه نام او نشان کې تشې اوبه؟ اینرجیانې، جوسان وباسه! زما وږې خورې!
– وبښه وروره! ماته الله پاک د میاشتې خرچه مقرره کړې. هغه خلاصه ده.
– ښه ښا. ټوقه مې وکړه. پیسې به زه درکمه. ورور نو چیشته په کارېږي؟
– نه خیر یوسې! هسې خولږې راسره شته. خوراک ته خاص ضرورت ام نه لرم.
– هو، تا ویلې پرښتې نه وږې کېږي. ای راځه دا معده بدله کو. ههههه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما هم ورسره وخندل. سر مې وخنډه:

– جنتي شي! تاسې عجيبه مخلوق يئ. په دونه غمونو کې خاندئ.

له هارون سره د ليدو مې ورته وويل. په پای کې مې په دې ختمه کړه:

– هاغه پخوانی هارون ندی. چې ټولو ته يې په يوه سترګه کتل. اوس د يو چا په ضد د بل چا سره ودرېد.

– زه ويمه امقه کس يې بيا د مغزو سويچونه بدل کړي دي. د خوبانې ترور ښېرا ته دې پام نه و؟

– تا د هارون نه پوښتنه ونکړه؟

– ومې کړه! سور شو. ويلې زه خپله ښه پوهېږمه او، ماسټري لرمه، داده او اغه ده. مګر نه، څوک شته.

– جنتي شي! که دا کس پيدا کو بېرته يې ګرځولی شو.

– بالکل. ګوره خوري! کار کوه، خبرې زړه ته مه اچوه! زمونږه زياتره مرضونه د غمه دي.

د سرطان پينځمه شوه. د ميزان اتلسمه په منډه نژدې کېدله. ما په پوښتنو پوښتنو ډېرې کوڅې سترې کړې. د هارون تشويقګر پيدا نه شو. نو په چادري کې مې ځار پيل که. سر مې دروند و. خولې مې کولې. زړه مې تنګېده. لاره مې سمه نه ليدله. ما ويل آفرين هاغو ته کې چې ټول عمر چادري ګرځوي. ماسپښين د هارون موټر له دفتره ووت. زما ټکسي هم حرکت وکه. هغه زاړه ښار ته لاړ. ځادر يې له ځانه تاو که. په تنګو کوڅو ګډ شو. زه ورپسې وم. هغه د دېوال له کونجه ګلابې دروازې ته وکتل. خلک راغلل. هارون شاته لاړ. زه يې په هدف پوه نه شوم. همدا کار سبا بيا تکرار شو. ما له زرګل څخه وغوښتل چې د کور په باب معلومات وکي. هغه ماښام ټليفون وکه. له خندا شين و. ويې ويل:

– ګل دې په مخ، الته ښځې ځان خرڅوي.

زه خوشحاله شوم چې هارون هلته په تګ شرمېږي. لا يې د اخلاقو دېوال ساتلی دی. که نه، زما د مينې د کلا دېوال به هم چپه و. بله ورځ د فراغت د کليزې په پلمه دفتر ته ورغلم. سور چرګ مې اخيستی و. د دفتر مامورينو وخندل. هارون راته حيران شو چې دا نېټه مې څنګه په ياده ده؟ په خندا يې چرګ په غېږ کې ونيو. لاس يې ورباندې نرم کش که. ويې ويل:

– په ورکوټوالي کې مې امدغه شان چرګ لرلو. سخت راباندې ګران و.

ماته ياد وو. هاغه چرګ بيا ورک شو. هارون ورپسې پوره يو کال خفه و. ما سر وخوځوه:

– خبره يم. ستا دوه شيانډېر خوښېږي – له غريب سره کمک کول، او چرګ ته په ورغوي کې دانه ورکول.

هارون له خندا شين شو. پخې ښځې د مڼې جوس او رنګارنګ وچه مېوه راوړه. موږ مخامخ کېناستو. هارون نه راکتل. د چرګ په شا يې لاس کشوه. موسکی موسکی کېده. شونډې يې ورپېدلې:

– ما ويلې ته دونه پی مخې د کومه شوې؟ د آسمانه خو راکېوتې نه يې؟

زما زړه وښوېيد. چې زرګل مې راز افشا کړی که څنګه؟ د هارون غږ مې واورېد:

– که د اسلامي همکاريو په سازمان کې ټولې جونې امداسې خياليګرې دي؟

ما د هوسايي سا واخېستله. شکر چې خبر نه دی. هغه سر په موسکاکوږ ونيو:

– ولا چې ريښتيا شي دا زړه مې په تا خدايي باور لري.

اخ، ما همدا له خدايه غوښتل. ستوني مې ډک شو. ځان مې ټينګ که. ومې ويل:

– زړه دې غلط شوی ندی. خو زه د اسلامي همکاريو په سازمان کې نه يم.

هارون ته ټوکه ښکاره شوه. ما ويل رښتيا وايم. هغه بيا وخندل. چرګ يې خوشې که. زما لاس يې ونيو. محرمانه وپسېد:

– دا پرېده! زما او ستا خبره کوه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما لاس لکه وینه سور شو. پوستکي مې له ناپاک تماس سره حساسیت وښود. ما ویل د خدای تعالی له کارونو جارشم! په دونیا کې هر خوسا شی یا رنګ لري یا بوی. یوازې خوسا فکر نه لیدل کېږي، نه بوی کېږي. لاس مې کش که:

– جنتي شې! ځان مه ګوناکاره کوه!

– کېنه مرې! دې کې نو څه ګونا ده؟

– ده کنه. ته پاک زړه لرې. په ناپاک فکر یې مه ځوروه! هاغه په زوره ښار کې خراب کور ته هم مه ځه!

هارون تک سور شو. اول ځل ورته د بداخلاقۍ ګوته نیول کېده. دروازې ته یې وکتل چې چا اورېدلي نه وي. غړېې ټیټ که:

– ای چاله ونه وایې! الته مې کار و. دې کې نو څه خبره ده؟

زه د هغه د پاک ضمیر وارخطایۍ ته موسکۍ شوم. خو د هارون په مخ کې یو دم قهر راوخوټېد:

– ودرې ودرې! ته څنګه خبره شوې؟ ما څارې؟ آ؟ بل ډول جینۍ یې ولا. تاله یې څه؟ آ؟ پاڅې وځه! چرګ دې ام وله! وځه!

– جنتي شې! ته خبره واوره! ته کېنه!...

خو هارون خبره نه اورېدله. له متې یې کلکه نیولې وم. دروازې ته یې کشولم. زما هم حوصله تنګه شوه. ټېل مې وهه. ما ویل خوشې مې که! د هارون غټ ځان لکه توپ وار شو. د چرګ کټکټاک وخوت. تر څو پخه ښځه رسېدله، ما جیګ که:

– وی خدایه! ژوبل شوې؟ زما دې لاس مات شي...

د هارون سترګې له خپلو دایرو راوتې وې. سا یې سوزېدله. په څخېدو شاته لاړ. ویې ویل:

– لرې شه! ته جینۍ نه یې. شیشکه یې. وځه!

څه مې کولی شول؟ ووتلم. ما ویل خدایه نو! دلته خوښې ولې تل مېلمنه وي؟ له راتګ سره سم د تګ فکر کوي.

سبا هارون د ښهرنو پارک کې منتظر و. ساجده راغله. زرزې سترګې یې ورپولې. څه یې وویل. دواړه له خندا چپه چپه واوښتل. تر رنګه څېرې لاندې آیس کریم ته کېناستل. ما له لېرې څارل. اور راباندې بل و. په خولو کې جپه جوپه وم. آیس کریم ختم شو.

هارون د موټر دروازه خلاصه کړه. ساجده ونه ختله. روانه شوه. هارون یې مخه ونیوله. ما پولیس ته غږ که:

– ډګروال صیب! ډګروال صیب! هلته څه خبره ده؟

پولیس سیخ ورغی. ویې پوښتل چې مشکل څه دی؟ هارون له ناراحتۍ سره سره موسکی شو:

– ایځ خبره نیشته. په خپلو کې غږېږو.

ساجدې د رسوایۍ له وېرې زر خدای پاماني وکړه. ما ځان ورسوه. چادري مې جیګه کړه. ایله مې دونیا ولیدله. ومې ویل:

– جنتي شې! ودې پېژندلم؟

ساجدې په تګ کې ټیټ او پاس وکتل. ما وریاد کړل:

– په مهرباني موسسه کې مو دوه ځله لیدلي.

ما خو بده خبره هم کړې نه وه. د هغې ټنډه تروه شوه. ما ویل ځه خیر! خپل مطلب ته راغلم:

– وبښه خورې! تا خو هارون ته ندي ویلي چې خیریه کارونه پرېږده؟

ساجدې شونډې ویتې کړې:

– چیشي چیشي؟ زما پشکې څه کار دئ؟

– ښه؟ نو چا ورته ویلي؟

– نېځه.

ما د هغې په خبرو باور وکه. ودرېدلم. ساجده د برګرو له غرفې تېره شوه. بیا مې ورمنډه کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وبښه خورکۍ! ما ويلې که هارون دې ځوروي پلار ته يې وو ايه!
ساجدې پخ وهل. وره ټيټه پزه يې ښخې پيټه شوه. ويې ويل:
– پر ما شه لګېږي.
زما سترګې دوه برابره شوې. له ځان سره مې ويل ځورول څنګه ښه لګېږي؟ ساجدې کاږه وکتل:
– تا ته لکه چې نه ګوري.
ما له شرمه په غومبرو کې ګرمي احساس کړه. ومې ويل:
– وی جنتي شې! زما هدف دا نه و.
– ځان ملايکه ملايکه مه کوه بالا. هارون جان را ته ويلي دي.
ساجدې پيکي ته څنډ ورکه. تېزه روانه شوه. زه ګنګسه ولاړه وم. يو موټر نابېره زما څنګ ته ودرېد. زه له ډاره شا ته لاړم. چادري مې په مخ راغله. هارون کېوت. غټې خړېخنې سترګې يې تېرې وې. برک يې وهل:
– ته لېونۍ يې، که بل شی؟ هرچرته لکه لکۍ راپسې يې. څه وکمه چې ما نه لاس والې؟
– جنتي شې! سياست پرېده!
زما زړه تنګ و. د چادري مخه مې بيا جيګه کړه. هارون سور شو. د جيګې پزې سږمې يې وپړسېدلې:
– ځه ځه جېنۍ! چټې چټې مه غږېږه! ځه! بيا په مخه رانشې! ځه!
– هيله کوم! زما او ستا ژوند سره تړلی دی.
د هارون ژامې ورېږدېدلې. يودم يې زما سترګو ته پنجه په تېرو ونيوله. غاښونه يې وچيچل:
– ای ای ای! لاحولو ولا. اوففف. ورکه شه! لېونۍ!
هغه بېرته موټر ته وخوت. لکه زما د زړه زور چې ورسره تللی وي. اندامونه مې سست او ستونی مې تنګ شو. سر مې وګرځېد.
زرګل ته مې کيسه وکړه. هغه پر مېز د برق ساکټ جوړوه. نه پوهېده چې څه مشوره راکي. ما ويل:
– زه بايد غورځنګونه پخلا کم. چې سوله وکي. چې د ميزان په اتلسمه په مظاهره کې جنګ ونکي. چې هارون ژوندی پاتې شي.
– دقه سې! چې دونه غټ کار ته لاس اچوو. ولې خپله هارون نه راټينګوو؟
– هغه نه، نه يې مني. او ښکاره ورته ويلی نشو. د غورځنګونو خو په سوله کې ګټه ده.
د ساکټ يو پېچ په زېړې ترکۍ قالينې ولوېد. ما جيګ که. زرګل سر وخوځوه:
– مننه. خير ويسې! ما لې غورځنګونه خو يې ښخې نه مني.
– اوهووو! مه مې ځوروه نو!
– بې ټوقو. نظرونه يې مختلف دي کنه.
– دا دی نو! په دونيا کې دوه بنيادمان هم يو شان نشته.
– آخو ده خو، مونږه په کور کلي کې ولې جنګونه کوو؟ يو د بل نظر نه منو کنه.
– هئ خير ويسې! خپله دې ختمه کړه. ځکه خو د نظرونو سوله د ټولو سولو مور ده.
– آ؟ چيشي چيشی؟
– ته خپله وايې چې د جنګونو علت د نظر اختلاف دی. نو که نظرونه سره سوله وکي جنګونه هم ختم.
– ناممکنه ده.
– جنتي شې! داسې زر فيصله مه کوه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

سهار هسې هم ويښه وم. بام ته وختلم. هوا پاکه او تازه وه. شمال ښه لګېده. لمر نوی راوخوت. سترګې مې وبرېښېدې. ما ویل دلته لمر نه سهار زېږېږي، نه مازيګر. هرکله د طاقت احساس خپروي. خوا ړه هم د طبعيت په قوت مالامال دي. د وګړو ذهن او ځان په جوش راولي. ځکه خو په هرڅه کې افراط کوي. هی چې دا اينرژي يې په ابادۍ لګولی. د دونيا هاغه سوکاله خلک به دا وو. تر رنګه چترۍ لاندې کېناستم. د «افغان» په نوم کتاب مې خلاص که. شمال د کاغذ پاڼې رپولې. هارون راياد شو. هغه په خوله ځان خودخواه ښود. خو په سترګو کې يې مهرباني وه. ما ويل که خوله د کاواکه فکر استازې ده، ښه دي چې د زړه لپاره سترګې شته. اوس زما ټول اميد پيرالسبي ته و. مګر هغه په ولايتونو ګرځېده. يو دم شور شو. زه د بام ژۍ ته لاړم. د استقلال ليسې مخ ته سيکولران راټول شول. عام خلک په شا لاړل. چنچڼې بې واره وچغېدلې. آن کوڅه ډېبي سپي وتښتېدل. په سپينې دربشۍ کې ګردکی سړی مايکروفون ته ودرېد. د خپلې کاميابۍ په صورت کې د هېواد د پرمختګ ژمنه يې وکړه. هارون يې څنګ ته لاسونه پړکول. بنسټپال هم د زرنګار پارک بلې خوا ته ورسېدل. زه ووتلم چې هارون له ژوبلېدو وساتم. يو تن راته وويل تشويش مه کوه! د رهبرانو په موجوديت کې جنګ نه کېږي. جالبه وه. ما ويل کاش چې په هره مظاهره کې رهبران وي.

پيرصيب شل ورځې پس د لوګر له لارې راغی. له څارويو او غلو دانو ډک سلګونه موټر ورپسې وو. د ښار په کونج کونج کې يې د خيرات ديګونه باندې کړل. شتمنو هم د ثواب لپاره يو قاب خوړ. زه په شش درک کې کلا ته ورغلم. آن واليان د جيګ ديوال څنګ ته په قطار کې ولاړ وو. خو پيرصيب زه سمدلاسه دننه وغوښتلم. ښويه ميدان ته يې بوتللم. ما پر يو صفاکار غږ که:

– جنتي شئ! د وچې نه په لمده لته ښه پاکېږي.

صفاکاران غلي وو. پيرصيب توري عينکې په ګوتو کېکاږلې. له يو ښځه يې پاسپاس واخېست. ويې ويل:

– نه بچيې! دلته لمده صافي نښلي. وچه ښه ده. وينې؟ ښه ته څنګه يې؟ ناراحته غوندې ښکارې.

ما ته د هغه کميني خوند راکه. له بل صفاکار ښځه ما پاسپاس واخېست. پيرصيب ته مې جواب ورکه:

– هېڅ کار مې سرُ نه نيسي. ستا کمک ته ضرورت لرم.

هغه سر وخوځوه چې وايه. ما پاسپاس وهل ودرول:

– که زحمت نه وي ماسره د غورځنګونو تر منځ سوله وکه!

– ههههه تاته لکه چې آرامه ناسته خوند نه درکوي. دا د څه دپاره؟

– د هارون لپاره.

د پيرالسبي تندی راټول شو. ما تېز تېز پاسپاس ووهه چې نږدې ورشم. ومې ويل:

– د غورځنګونو په دوښمنۍ کې د هغه بربادي ده.

– هه، وه بچيې! په سد کې خو يې کنه؟

– نه اوس نه. په آينده کې.

پيرالسبي کټ کټ وخندل:

– ته له غيبو غږېږې. ماسره ډېر غږې وهې، څنګه؟ خير، ماته لکه لورګرانه يې. هر کار ته دې ولاړ يم.

– جنتي شې! د غورځنګونو مشرانو سره کله ګورو؟

– نه مې پرېدې نو. ښه ځه، نن اوله د اسد ده. زه دا ډېر وخت نه وم. لږ مصروفه يم. په لسمه به ورشو.

– سمه ده. وبه يې مني؟

– چېرته به لاړ شي؟ دواړه مې مريدان دي.

– اخ جنتي شې! د شيطانانو به زړه وچوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیرصیب موسکی شو. ما یې لاس ښکل که. لکه چا یبر سور و. شونډې مې وسوزېدې. ما ویل دا ولې؟ مخکې خو یخ و. پیرالسبي اطمینان راکه چې مریضي نه لري. ډاکټران وایي دا یې د بدن خصلت دی. زه بېرته په خندا شوم.

د اسد تر لسمې زماکار هره ورځ د هارون دیدن ته پلمه جوړول وو. په هغه ورځ زه او پیر صیب د سیکولر غورځنګ دفتر ته ننوتلو. په دهلېزونو کې ښایسته وطني منظرې وې. ګردکی مشر په منډه له لوی مېز څخه راتاو شو. د پیرصیب په لاسو پرېوت. هغه یې د څښتېیر وېښتان ونازول. مشر ما ته خواږه وکتل. له موسکا سره یې ګڼ برېتونه ارت شول. ما د استقلال لیسې مخ ته په مظاهره کې لیدلی و. د میز په سر په لېټاپ کې چا خبرې کولې. مشر د غږبندولو ته لاس وغځوه. د تورې درېشۍ شنه نېکټایي یې په وړې لړګینې لوحې ولګېدله. هغه په سرې وطنۍ غالۍ ولوېدله. مشر وخندل. لوحه یې ما ته وښودله:

- په ښښنې! دا وایي چې تاسو ځان ندی معرفي کړی.

پر لوحه لکیل شوي وو «ډاکټر محمد عامر دقیق» ما هم خپل نوم واخېست. ومې نه ویل چې څه کار کوم. ډاکټر دقیق سر وخوځوه. ما ته مهربان وبرېښېد. نرم غږېده. په ما یې کېک په زوره وخوړ. خوندور و. پیرصیب هغه باذوقه وباله. ما ځان لکه په خپل کور کې احساسوه. ځکه مې کاغذونه په لاس ورکړل. زړوره خپلې خبرې ته راغلم:

- ډاکټر صیب! زه غواړم په دغو شرایطو د غورځنګونو ترمنځ سوله راولم. او دا دوښمني ختمه کم.

د هغه سترګې په کاغذونو کې وې، خبرې یې له ما سره کولې:

- حم، دوښمني چېرته ده؟

- جنتي شې! د نظرونو دوښمني.

- په جمهوریت کې خو دا وي.

- اختلاف وي. دوښمني نه.

- څه فرق لري؟

- اختلاف زغمل کېږي، دوښمني نه. دې کې کرکه وي. چې مخامخ شي زړه یې غواړي په مخالف وار وکي، درد ورسوي.

- په ښښنې! په اختلاف کې پتا سې وېشل کېږي څه؟

- جنتي شې! په اصل کې ټول بنیادمان د یو مور او پلار اولاده دي. دې که ندي؟ اولادونه هرکله د نظر اختلاف لري. بیا هم په مینه کې ژوند کوي. نو چې کورنۍ قوم شي، قومونه ملت او ملتونه بشریت، مینه او خپلوي ولې لاړه شي؟

مشر کاغذونه بېرته راکړل. لاسونه یې وپړکول. ویې ویل:

- پیرصیب! دا خو بالکل سمه خبره کوي.

- ویې منه کنه بچی!

- بله لار نه لرم.

پیرالسبي ما ته وپسېد «وشوه؟» زه له خندا شنه وم. هغه پاڅېد. جومات ته لاړ. ډاکټر دقیق زما لپاره پاتې شو. همدلته یې جاینمازونه وغړول. لمونځ مو وکه. ما جاینماز ټول که. هغه د مننې لپاره زما په مړوند منګوله ولګوله. ویې ویل:

- ستا د سولې شرایط مې ډېر زیات خوښ شول. په خپل غورځنګ به یې زه ومنم. خو د نورو په برخه کې به په ګډه کار کوو. دلته یوازې داخلي اړخ ندی. بهرته به ځو، چې نړیوال همنظره کو.

ما ویل ښخي سمه ده. دې کې ډوډۍ راغله. مېز ډک شو. هر ډول کبابونه او پلوونه وو. ما ته سوال پیدا شو:

- جنتي شې! دا موږ درېواړو ته دي، که نور څوک هم راځي؟

- نه. دواړو ته. پیرصیب د بل چا ډوډۍ نه خوري.

- وبښئ! اسراف ندی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډاکټر دقیق کټ کټ وخندل. ما ویل:
– زه هم ورېږې نه یم. زما برخه راکړئ! ځان سره یې وړم.
ډاکټر دقیق بیا وخندل. سګرټ ته یې غږ کړ چې له هوټله نور وغواړي. خو ما ټینګار کوه چې همدا اخلم. ډاکټر دقیق ځان او سګرټ ته په قاب کې کباب واخیستل. پاتې یې بېرته په قطیو کې واچول. دوه لوېې پلاستیکي کڅوړې ډکې شوې. د وروځو په اشاره یې وپوښتل چې صیبي شو؟ ما سر وخوځوه. ډاکټر دقیق د کباب مړۍ خوله ته کړه. ویې ویل:
– زمونږ د همکارۍ مې ویلې. تا ته خو افغانان مالوم دي. چې ښځه د سړي څنګ ته راغله بس قیامت شو.
– پروا نه لري. مدا چې د نظرونو سوله وشي!
– ولا په ښښې! ما ته پروا لري. زه د لوی غورځنګ مشر یم. د خلکو خولې را اوړې.
هغه د کباب په مړۍ پسې د انرژۍ غړپ وکړ. ما ته دا ستونزه دومره لویه نه ښکارېدله. ومې ویل:
– وبه وایو خور او ورور یو.
– نه، نه کېږي. خلک زما کورنۍ پېژني.
– جنتي شې! نو څه وکو؟
– واده.
ما جیټکه وخوړه. ډاکټر دقیق ځان ناګاره کړ. لکه زما وارخطایي چې یې ښخي لیدلې نه وي. مخکې لاړ:
– د ټولنې ژغورل قرباني غواړي. او ته تشویش مکوه! دونه مینه درکم چې دونیا ته مو کیسې پاتې شي.
ما هک پک کتل چې دا څه وایي دا؟ دلته مې خپل تک سور مړوند ولید. دده ناپاک تماس ته مې غوني زیږه شول. مګر سوله ډېره مهمه وه. لویه سا مې واخیستله. ځان مې آرام کړ. پیرالسبي له جو ما ته ورسېد. ډاکټر دقیق د خدای پامانۍ لپاره ټوغ ټوغ تر کوڅې راغی. زه په لاره کې له ټکسي کېوتلم. سوالګرو ته مې خواړه ووېشل. د پیرصیب په کاروان پسې د بنسټپالو دفتر ته لاړم. هرچېرته کلمې او سورتونه ښکارېدل. د مشر پر دروازې «الحاج مولانا اعجاز الحق» لیکل شوي وو. چاغ، جیګ او ببر ږیري مولانا د پیرصیب د لاس مچولو ته ګونډه ووهله. د جالۍ خولۍ یې په ګنجي سر کړه شوه. په ما د پیرصیب دومره محبوبیت ښه لګېد. مګر د مولانا سترګو ما ته پخواني پاچاهان رایادول. هغوئ به هم د قدرت او هوس په نشه کې خپل لنډ عمر هېر کړی و. چې پاچاهي به یې چپه شوه خپل تېر غرور او تکبر به یې دښمنان شول. هېچا به پناه نه ورکوله. خو خیر، ښه کار دا و چې مولانا هم پیرصیب ته د «نه» ویلو جرئت نه درلود. سوله یې ومنله. زه دومره خوشحاله وم لکه سوالګر چې یو میلیون ډالر پیدا کې.
موبایل مې وباسه. پر هارون مې زیری وکه. هغه ورټلم. زه خفه نه شوم. بالاخره به وپوهېږي چې زه یې خیر غواړم. د زرګل دفتر ته لاړم. ما ویل د مټک راډیو به اوله رسنۍ وي چې د سولې خبر خپروي. هغه تر ما زیات خوښ شو.
د اسد میاشت له خوښیو او شوره ډکه وه. له یوې خوا په اته ویشتم تاریخ د آزادۍ جشن ته تیاری نیول کېده. له بلې خوا د غورځنګونو تر منځ د پخلاینې زیری وشو. په رسنیو کې پیرالسبي ډېر ستایل کېده. غورځنګونو یو بل ته سپکې سپورې نه ویلې. یو ازې یې د خپل اقتصادي، اجتماعي او خارجي سیاست پلانونه بیانول. نه مظاهرو لارې بندې کړې، نه د چا وېښته ضایع شو. خندا بیا د هر کور په دروازه ننوتله. ما اوس له سیاست څخه د هارون د ګرځولو هڅې نه کولې. ضرورت څه و؟ هسې هم د میزان په اتلسمه مظاهره نه کېدله. هارون به ژوندی پاتې شي. ما اوس یوه ستونزه لرله– د هغه په ځان مېینول. له دغو خیالونو سره د فروشګاه په سیمه کې ګرځېدم. آن د کابل د سیند خوسا بوی بد نه لګېده. د تازه ترکارۍ والا ته ودرېدم. ما ویل:
– جنتي شې وروره! ګوزاره څنګه ده؟
– چټ او پټ. قیمتونه کم شوي. ګټه ډېره شوې. زنده باد پیرصیب!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما د هغه د لا خوښۍ لپاره ترکاري واخېستله، روانه شوم. د خلکو شور او خنداګانو خوند راکوه. لکه څوک چې له مرغیو ډک باغ کې ګرځي. نابېره د پُلي خشتي له خوا زرګونه مظاهره چیان راغلل. د ترکاریو کراچۍ یې چپه کړې. د مغازو او دکانونو ښیښې یې په تیږو وویشتلې. له پُلې باغ عمومي څخه بلې مظاهرې سر ښکاره که. هغوئ هم په لاره کې هر څه تالا ترغې کول. پولیسو د پښتونستان واټ لاره بنده کړه چې ارک وساتي. بې طرفه خلکو په تېښته پیل وکه. دکاندارانو د خپلو دکانونو په مخ د آهن چادر تختې کشولې. رېړو والا له مال سره هر لور ته منډې وهلې. یوازې زه ولاړه وم. هارون ته مې سودا وه. دې کې مې د بدن غړي سست شول. د پُلې باغ عمومي په مظاهره کې تر ټولو زیات هارون وارېده. زه ور روانه شوم. ناڅاپه زرګل کلکه ونیولم. هغه مایکروفون د ګوزارش لپاره همکار ته ورکه. زه یې موټر ته وخېږولم. خو ما له هارون سره خبرې غوښتې. زرګل برګ شو:

– ته په خبره نه یې؟ خلقو بیا پړې شکولې. دا پرېږده! غم راته مه ګوره!

زما زړه ډک و. لاسونه مې وخوځول:

– ولې؟ ولې؟ مشرانو خو یې د سولې وعده وکړه.

– نه پوهېږمه. زه ام امدقه ویمه.

زما زړه تر چوېدو تنګ و. ومې ویل:

– د هارون عقل چېرته دی؟ مشر یې وایي یو څه، کوي بل څه. دا بیا هم ورپسې دی.

مظاهرې په بیړه نږدې کېدلې. زرګل موټر ته حرکت ورکه. زه یې مټک راډیو ته بوتللم. هغه کمپیوټر ته کېناست. شېبه په شېبه له ولایتونو د مرګ ژوبلې خبرونه راتلل. ما هارون ته د ټلیفون کولو کوشش وکه. زرګل را وکتل:

– د مشرانو سره ستا غږېدل نه وو، په انکار تېل اچول وو.

زما زنګ تېرېده. خو هارون جواب نه وایه. زرګل ته مې کړ:

– تاسې بنیادمان ولې داسې یئ؟

– څنګه یو؟ پوه نشومه.

– سړی نه پوهېږي چې کومه خبره مو رښتیا ده کومه دروغ؟

–آ؟ ښه دا؟ دا د خوندیتوب دپاره.

– د خوندیتوب لپاره؟ د چانه؟

– د بنیادم نه کنه. اصلي دوښمن خو همذاته وي. زمریانو ګوره! زیاتره په خپل منځ کې د ځمکې د ولکې په سر وجل کېږي.

– جنتي شې! هغوئ خو عقل نلري.

– ښه ده چې نه یې لري. دا به بل غم و.

– داه! ستا فکر دستي جنګ ته لاړ. دا نه وایې چې په سوله کې به مو ورسره ژوند کوه.

– دقه سې! د ځناورو سره؟ عقل یې نه مني.

– عقل یې څنګه نه مني؟ عقل خو د ټولو ژوندیو او بې ژونده موجوداتو د ساتنې مسئولیت دی.

– مونږه بیا وایو ټول موجودات زمونږه استفادې ته دي.

– بالکل دي. مګر له منځه وړلو ته نه.

– دقه سې! ګنګسوه مې مه خورکۍ! ای الیاسه! اورې! د کابل مظایره ختمه شوه. جلال آباد وصل که!

– جنتي شې وروره! زه تاسې ګنګسه کړې یم. څو مره چې له ځان سره مینه لرئ هومره له ځانه کرکه هم لرئ. هارون ګوره!

زرګل د ستېډیو له دروازې بهرته راغی. د هارون مسېج یې راوښود. هغه له اخ و ډبه روغ وتی و. ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ټيکټر څنګه لېونی شو؟ چې چا يې د مغزو سويچونه بدل کړي؟ ولې د سې کوي؟ بايد مالومه شي.

زه په احمدشاه بابا مېنه کې د غفور ماما د وه منزله کور ته لاړم. اتل او زلما د تاک تر چېلې لاندې لوبې کولې. کمکي بنيادمان مې ډېر خوښېږي. هغوئ دونيا نه پېژني. په ژوند مېين وي. زه هم ورګډه شوم. د لاس ګوتې مې په موټې کې ونيولې. څو کې يې ښکاريدلې. ما ويل منځنۍ ګوته مې کومه ده؟ ماشومانو پيدا کړه. بيا هغوئ ګوتې ونيولې. ما قصداً بايلله. د بنيادمانو له ربښتيني خوشحالۍ مې خوند اخيست. وروسته ټول ودانۍ ته ننوتلو. په دهلېز کې د زينې مخ ته تېر شولو. خوبانه ترور او غفور ماما په کوټه کې وو. شنو پردو او شنو توشکو د هارون خبره رايادة کړه. زرګل ته يې په ټوکه ويل دا يې زما ناوې ته جوړې کړې دي. ما ويل چې ځمکې ته راشم نو همدلته به اوسم. د هارون کونډې خور عايشې چای راوړ. ما خوبانې ترور ته کړ:

– جنتي شې! هارون څنګه دی؟

– هی لورې. سترګې مې پې نه مړېږي. د اينځر ګل شو.

– اوس خو يې کار ام ډېر نه دی.

– مونږ ام دا وايو. هاروني دی نو. ځان له يې لانجه وکتله.

– وېرېږي؟

– نه، د چا يې زامن په مځکه منډلي؟

– د هغه کارونه خطرناک دي کنه. مظاهرو ته ځي.

هغوئ يو بل ته وکتل. غفورماما اوږده پزه په غټو ګوتو کشه کړه. ويې ويل:

– زما ښځه خبرونه نه ګوري. ما ام څو ځله خپل زوی تلوېزون کې وليدو. خو د سې نه ومه خبر.

زه پوه شوم چې د وئ سياست ته تشويق کړی نه دی. چای مې زر وسکه. ما ويل:

– جنتي شئ! را ويې ګرځوئ! خدای مه که، بيا په بلا وا نه وړي.

د خوبانې ترور د نري مخ ګونجې زياتې شوې. وبنګېدله «وی خدای دې نکي!» غفور ماما غږ که:

– کور له راشي زه به يې خوښ شمه!

په وتلو کې ماشومانو غاړې راواچوله. زه په ټکسي کې له کوڅې ووتلم. هارون په لنډکروزر کې راغی. اتل راته کيسه کوله چې پلار او مور ورته ببر وو. غفورماما پرله پسې سر خوځوه. ويې ويل:

– د کور ملکې ورکې شوې، چونګښې يې ملکې شوې. ته اوس مانه خبرې پټوې؟ هه؟

– وه ابا! کله؟ کومې خبرې؟

هارون له ډکې کڅوړې يو يو شی باسه. ماشومانو بيسکېټ واخېستل. خوبانې ترور غږ که:

– د مظايرو خبرې کنه. ډېر راله اوښيار اوښيار مه کېږه! اوښياره مرغۍ په دوه لومو کې ښښلي.

پلار يې د زيتونو د تېلو بوتل له لاسه کش که:

– چالاکي مه کوه! سخی چې د چا په وندر کې لوی شي غاښونه يې نه ګوري.

– وه خدايه پاکه! تاسې د متلونو مسابقه پرېدئ! ښه ښا! پرښته راغلې وه. نور يې څه ويل؟

– نور څه دي؟ ته مو خبر که کنه!

– اغه غواړي ماسره په زوره واده وکي.

عايشې او ماشومانو کټ کټ وخندل. خو خوبانې ترور په خوله لاس کېښود:

– وی‌ی‌ی‌ی تو به! په سپکو به سپک شې په درنو درون. په اسې جينۍ پسې تومت تړي ای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– هاو، ملایکه ده. ښه نو مانه څه غواړي؟ ته ووایه!
– ستا خیر غواړي.
– په ټوله دونیا کې یو زه یمه؟ نور څوک نیشته؟
خوبانه ترور غلې شوه. له کوټې څخه د نجونو غږ راغی. زلما په منډه ووتله. غفور ماما وویل:
– الکه، دونه بدستر کې به نه وي.
– ده کنه. هاو، زه مظاهرې تنظیمومه. څه وشو؟ پخوانۍ خطره نیشته نه. اغه یوه پیښنه وه لاړه. اوس ښې پیسې راکوي. بې غمه ډبله ډبله خرچه کوو. بره تګ پکې شته. این ولسمشرۍ پورې. جوند خو اسې ام تېرېږي. ولې یې ښه تېر نکو؟
خوبانې ترور نوې شامپو او صابون واړول راواړول. ویې ویل:
– وی، زویه پیسې په بلا وهمه! د سر خیر دې وي.
غفور ماما غږ که:
– امین! څه ورله مه وایه الکه! ته چې بیمار وې زمونږ یې ډېر خیال ساتو.
– زه یې څه کومه؟ چې ما پرېدي. اغه بله بلا ده. د سړو زور پې نه رسېږي. یرېږمه چې لانجه راله جوړه نکي.
سبا هارون د سېرېنا هوټل د هرکلي ځای کې ناست و. لکه مار په سږمو کې پشېده. زما لاسونه تخنېدل چې په غېږ کې یې کلک ونیسم. چې دا زړه مې یخ کم. خو ګناه وه. نرمه یې مخ ته کېناستم. هارون غاښونه وچیچل. په دروند او پوخ غږ یې وویل:
– تا اوس زمونږ کور له لاس واچوه، هه؟
ما شا وخوا وکتل. هلته دوه کسه نور وو. ما غږ ټیټ که:
– جنتي شې! څه چې کوټې کې وغږېږو!
هارون حرکت وکه. خو بېرته ودرېد. لکه زما ټېل وهل چې وریاد شوي وي. ګوته یې وښنډله:
– ای ای پوه شه! زما حوصله حد لري. ښا؟
– نه، ما خو ورته...
– تا له ځان څه شی ښکاري، آ؟ ماله شیشکه یې. نه مې خوښېږي، هاو. بیا دې زمونږ کره ونه وینمه! ښا؟
هغه شاکړه. روان شو. ما ورپسې کتل. لکه د ځیګر ټوټه چې مې د زړه له زور سره لېرې کېږي. وجود مې دروند شو. د تګ وس مې نه و. په کاواکو قدمو کوټې ته لاړم. پړمخې پرېوتلم. د هارون دا خبرې مې په مغزو کې ستنې چوخولې «نه مې خوښېږې» او ښکو مې بالښت لوند که. موبایل وترنګېد. ما راواخېست. له هغې خوا زرګل په ترنم وویل:
– په سره غرمه کوه خوبونه مینې لېونۍ کړې خورکۍ.
ورسره غنګ غنګ راته. هغه د الماری دروازه مخکې او شاته کوله چې عیب یې معلوم کي. ما وویل:
– ویښه یم.
– هههههه. زه تانه کم نه یمه ګوره. د ټلېفون هاخوا وینمه. چیشی دې وکړل؟
– څه کولی شم؟ زه ښه کوم. خلکو ته بد ښکاري.
– چیشی؟ ولې؟
ما په ډک ستوني د هارون د راتګ کیسه وکړه. زرګل الماری پرېښودله. ویې ویل:
– دقه سې! ته ودرې! اوس تې پوټکی باسمه که نه. بېراګی!
– جنتي شې وروره! مه یې کوه...

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرګل ټلیفون بند کړی و. هغه سیخ د هارون دفتر ته لاړ. هلته ښویه ځوان د کارګوزارش ورکوه. زرګل له دروازې غږ که:
– ای ټیکټېره! ستا موشکل د پرښتې سره چیشی ده؟
ښویه ځوان ودرېد چې مشر ته یې زیان ونه رسېږي. هارون جواب ورکه:
– وه! وه! تاله یې څه؟
– تاله یې څه. ته نه وینې اغه څونه ښه جلۍ ده؟ په تا څونه مېربانه ده؟
– اغه شیطانه؟ توبه! ته چې یې وینې تاله دې موبارک وي. تاویذ یې که!
زرګل وړاندې ورغی. ځوان یې مخ ته ودرېد. ده هارون ته غاښونه وچیچل:
– غوږ کېده ای بېړاګیه! دسې جلۍ په دونیا کې بله نشته. ته خوشبخته یې چې اغه دې غمخوره ده.
– کېنه مړه! د اغې نه کچه په جېهان کې نیشته. څه، ډېر راله مه ټنګېږه! حوصله نه لرمه.
زرګل یوه شېبه تېره تېره کتل. وروسته یې وویل:
– ته چیشی یې؟ آ؟ په چیشي نازېږې؟ خریې خر. لکۍ به دې ام شنه شي د خیره.
هغه په غصه ووت. هارون ورپسې تر شا وښنګېد «چمچی» زرګل د هوټل د هرکلي ځای ته راغی. ما ته برګ شو:
– بل څوک نه و؟ ته په چا میینه شوې یې؟
– بل به نو په چا میینه شوې وم وروره؟
– په غوباړي.
موږ په زوره وخندل. حویلۍ ته ووتلو، چې چا ته مزاحمت ونه کو! ما ویل:
– وروره! حالات له لاسه وځي. نن د اسد شلمه ده. د میزان اتلسمې ته تر دوو میاشتو کم پاتې.
د زرګل څېره هم مړاوې شوه. د تندي د پاسه په ګنجې ځای یې لاس وسولوه:
– سړی اوس پوېږي، چې په اغو بندیانو چیشی تېرېږي، چې اعدام یې نزدې وي.
ما خپلې اوښکې ټینګې نه کړې:
– نه، د ځان غم ندی. خدای دې د میین درد په چا نه وینې.
د زرګل ګردې وړې سترګې هم ډکې شوې. ما دواړه ورغوي په سترګو وسولول. ومې ویل:
– وښنه! ما سره ته هم ځورېږې. نه پوېږم. دلته په څمکه مانه هر کار خرابېږي.
– نه نا. تا خپله وسه وکړه! هووو. نه خدای ته ملامته یې، نه وجدان ته، نه خپلې مینې ته.
زما سینه تنګه تنګه کېدله. عمیقه سا مې واخېستله. سر مې وښندېه:
– دا مې درد نه کموي.
– خو ورته ووایه کنه چې آسماني پرښته یې! بیا خبره مني. سیاست به پرېدي. قرار به واده وکئ.
– بې مینې؟
– دقه سې! نو مینه خو ونشوه. جوند خو بچ که کنه! بېرته به آسمان ته لاړه شي.
خبره یې منطقي ښکارېدله. خو دا کار سم د زهرو ګوټ و. زما د مینې ټول امیدونه یې لوپه کول. سبا په ښنو کشولو هارون ته ورغلم. خدایي مې سا سوزېدله. هغه په حویلۍ کې له پیر صیب سره ګرځېده. شا یې وه. همکارانو یې له کړکیو سیل کوه. زه ور نزدې شوم. د پیر صیب سوزېدلی غږ مې واورېد:
– بچی! منم چې کار د ژوند دپاره دی، نه ژوند د کار دپاره. په سیاست کې پرمختګ شته. پیسې دي. قدرت دی...

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما سترګې غټې غټې راوو تلې «پیر صیب څه وایي؟ دا خو هارون لا کندې ته غور ځوي» هغوئ لېرې کېدل. زه ولاړه وم. پیر صیب موټر ته وخوت. ورسره د کړکیو خلک هم ورک شول. هارون ایله اوس ولیدم. غابنونه یې وچیچل. راغی:

– ته په خبره پوهېږې که نه؟ درله مې ونه ویلې چې بیا مې سترګو له رانشې؟

مخ یې ساتونکو ته واړوه. ما ویل:

– جنتي شې! لنډه خبره کومه. خپله وځمه.

– ښه زر وایه! یوه دیقه لرې.

زما سینه کبکاړل شوه. سترګې مې پټې کړې. لکه په ځان چې ډز کوم. شونډې مې ورېږدېدلې:

– داسې ده، چې رښتیا شي زه، زه آسماني پرښته یم. ستا د بچولو دپاره ځمکې ته راغلې یم.

سترګې مې ډکې شوې. هارون یودم په زوره زوره وخندل. په سختۍ یې ساتونکي ته امر وکه:

– الکه! هههههه دا وباسه! هههههه دا آسماني پرښته. آهههههههههه....

یوې نجلۍ له دریم منزل څخه غږ که چې څه خبره ده؟ ده ته خندا د جواب موقع نه ورکوله. ما غلي غلي کتل. د زرګل اټکل هم په ښه ونه لګېد. ناچاره دروازې ته روانه شوم. دې کې یو شیطان د اول منزل په دېوال ښویه ننوت. ما ویل که هارون باور کړی وای شیطان به مې نه لیده. اوس نو له سیاسته د هغه د ګرځولو هېڅ لاره نه وه. د میزان اتلسمه به سل په سلو کې زموږ د ژوند وروستۍ ورځ وي. اول ځل مې پر سر درد شو. حیرانه وم چې دا درد بیا څه بلا ده؟ نه لیدل کېږي، نه نیول کېږي چې له ځانه یې وباسم. د زړه د تشولو ځای خو مې معلوم و. د زرګل دفترته لاړم. د هغه خوله وازه شوه. د تندي دپاسه ګنجي ځای ته یې ټس ورکه:

– دقه سې! یانې پیر صیب یې تشویقګر ده، هه؟ عقل یې نه مني. پسې ورشه! وایه ولې؟

زما ایله اوس پام شو. رښتیا وایي. سبا کلا ته ورغلم. په تاکاوۍ کې جیګه او لویه کوټه وه. پیرصیب په شنه چپنه او تورو عینکو کې پینګ پانګ کوه. سره له ګرمۍ او ستومانۍ خولې شوی نه و. سوزېدلی غږ یې جیګ شو:

– بچی! سې شنبه د مراجعینو ورځ نده. تاته خو مې لور ویلي. راځه کېنه! سیل کوه!

هغه د مریدانو په قطار کې تشې چوکۍ ته اشاره کوله. زه ناستې ته راغلې نه وم. ومې ویل:

– پیرصیب! زه درنه خفه یم. تا هم راسره د ښمني راخېستې. بېخي مې په سر درد دی.

هغه تېز شوټ وکه. مخامخ مرید بېخي ونه لید چې توپ څنګه تېر شو. پیرصیب ماته نژدې راغی:

– خدای دې نه کي بچی! دا څه وایې؟

– هو کنه. تاسې زما مخ کې هارون ته یو څه وایئ، پسې شا بل څه.

نور مرېدان لوبې ته په نوبت کې ناست وو. زما په خبره وېږسېدل. پیر صیب په آرامه وویل:

– توبه! زه بیا بل څوک ام نه، تا غولوم؟ خپله لور؟ ګټه مې څه ده؟

– نه پوهېږم پیرصیب. هېڅ نه پوهېږم. پرون مې په دفتر کې ولیدلې. سیاست ته دې تشویقوه. ښه ولې؟

– آاا! ښه ښه! زه دې حیران کړم. اغه مې په سیاست کې دننه او بهر ژوند تشریح کوه. تا خبره نیمه اورېدلې.

ما چې وکتل رښتیا یې ویل. هلته زما چورت یودم خراب شو. نورې خبرې مې وانه ورېدلې. اوس خجالته روانه شوم:

– زما ماغزه هم په ځای ندي. وبښه پیرصیب!

– پیرصیب نه، پلاره.

– هو، پلاره! لعنتي شیطان د سړي زړه ته ډول ډول خبرې اچوي.

د مریدانو په تورو عینکو کې سره رڼا شوه. زه ووتلم. په درملتون کې مې د سر درد دوا واخېستله. په چپنې کې د پیرصیب لوبې ته ایله اوس خندا راغله. دلته و چې راته سوال پیدا شو. ښه، دا د مریدانو په عینکو کې لمبه له کومه شوه؟ اندېښنې ونیوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چټک کلا ته ورغلم. ساتونکو نه پرېښودم. ویل پیرصیب استراحت کړی. ما تابلېت وښودل. هغوئ غوښتل زنګ ووهي. ما ویل ضرورت نه شته. په دوېمې تلاشۍ کې د دوا د خوړلو چل ښییم ببېرته وځم. په دویمې تلاشۍ کې د اولې خلاف ټولو تورې عینکې اچولې وې. زما په لیدو د پنجرې شاته وښورېدل، وپشېدل. مشر یې د چټک وتلو امر وکه. زه ورته وپسېدم:

– جنتې شې وروره! دروازه خلاصه که! موږ باید پیرصیب بچ کو. مریدان یې ټول شیطانان دي.

مشر لا سور شو. په ټلېفون کې یې د اولې تلاشۍ ولاړ ساتونکي له وظیفې وشړل. له هغه ځایه دوه تنه په منډه راغلل. زه یې له مټو کشه کړم. ځان مې په پنجرې پسې کلک که. ما ویل دا څه کوئ؟ پیر صیب په مشکل کې دی. ما ورته پلار ویلي. هاخوا عینکي ساتونکي داسې غوړېدل، لکه اوس چې قیامت کېږي. مشر یې د دېخوا پر کسانو چیغه کړه:

– ای احمقانو! بلا وهلي یئ؟ زر یې بوځئ! شاته درنه ونه ګوري! که نه، تاسې ام شړم.

ما ویل دا څه کم عقلان دي؟ زه وایم پیرصیب باید بچ کو، دوئ مې باسي. د دېخوا ساتونکو کوشش کوه. خو زور یې راباندې نه رسېده. ما د هاخوا د ساتونکو په عینکو کې هم لمبه ولیدله «وه خدایه دوئ هم شیطانان دي، ځکه مې شړي» پیر صیب ته مې سودا لا زیاته شوه. دواړه ساتونکي مې ټېل وهل. د پنجرې بلې دروازې ته مې منډه کړه. په منګولو مې وجړکوله. دې کې مې دننه د ښویه میدان شاوخوا زرګونه شیطانان ولیدل. هریو لکه سکروټه، سره رڼا کوله. یوې ډلې لویه شاهانه څپره په اوږو جیګه نیولې وه. په څپرې کې د یو کس شا ښکارېدله. ځان یې د بنیادمو، مګر اوږده چنګه لکۍ یې لرله. د سکروټو تاج یې د نېغو ښکرونو په منځ کې ځلېده. د موسیقۍ غږ راته. په ښویه میدان کې د انسان غولولو د هنر سیالي روانه وه. همدا شېبه یې د افغان ملایانو تمثیل کوه. مشر له شاهانه څپرې څخه نمبرې ورکولې. زما له خولې ووتل:

– وی‌ی‌ی‌ی! دا خو ابلیس دی.

ساتونکو زما د مټو کشول سست کړل. د پنجرې دننه یې سترګې وګرځولې. یو تن وپوښتل:

– کېنه دروغجنې! ابلیس چېرته دی؟

– جنتي شئ! هوغه په څپره کې نه وینئ؟ تاسې دا موسیقي نه اورئ؟

دواړه ما ته ځیر شول، چې لېونی ده که څنګه؟ ما نارې کړې «ابلیسه! وینم دې» ابلیس سور مخ لکه سکروټه راواړوه. ورسره سم زما سا ودرېدله. ماویل وه خدایه! دا څه وینم دا؟ ابلیس بل څوک نه، خپله پیر السبي و.

زه پر تخت ستونې ستغ پرته وم. په وینبه مې سترګې پټې وې. له سړمو مې هوا له پشس سره وتله. پر مخ او غاړې مې د خولو څاڅکي ولاړ وو. چورت مې وهه چې دا څه وشول؟ په دنیا کې له ترټولو لوی دښمن سره مخ وم. داسې دښمن چې څوک یې ختمولی هم نه شي. خدای تعالی ابلیس ته تر قیامته ژوند ورکړی دی. یوازینی شونی کار د هغه د ضرر مخنیوی دی. ما ویل چې څنګه یې رسوا او خنثا کم؟ اول ځل مې ستونی وچ شو. پوهېدم چې کله کله مادي بدن هم څه غواړي. له یخچاله مې د اوبو بوتل واخیست. زړه مې وچې هارون او زرګل خبر کم. دې کې موبایل وترنګېد. نوم د پیرالسبي و. هغه وویل:

– ای! زه درځم. چېرته لاړه نشې لورررې!

زما ماغزه وخوټېدل:

– خوله سمه خوځوه! ابلیسه لعینه!

– الا! پلار ته سپکې؟ رښتیا یې ویلي (د مور او پلار زړه په اولاد. د اولاد زړه په وچ کاڼي)

ابلیس له کړس کړس خندا سره ټلېفون بند که. ما په خپلو اوږو ناستو پرښتو ته وکتل:

– په زړه کې خو راپورې خاندئ. کنه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

د هغوئ ځېرې جدي وې. ما د اوبو غړپ وکه. نه پوهېدم چې ابلیس څه غواړي؟ مازیګر هغه د موټرو د کاروان په سر کې راغی. د هوټل مامورینو یې د لاسونو په مچولو ټېلماټېل ونښلوه. ابلیس زما کوټې ته په دروازه ننوت. د پېریانو په ښه شیطانان ښویه ښویه له دېوالونو تېر شول. ما د وېښتانو کمڅۍ کولو ته دوام ورکه. په هنداره کې مې لیدل. د ابلیس سپین مخ، برګې بڼې، لونګۍ او چپنې خلک تر تاثیر لاندې راوستل. ما ویل «کاش چې ظاهر له باطنه رنګ اخېستلی» په غږ مې وویل:

– ته به تر څو په بدله څېره او بدل نوم بنیادمان غولوې؟ اخېر دې پېژني.

– کنه؟ څه ما خو د نوم توري سره واړول. ابلیس مې السبي که. ته چې ښکاره وایې پر ښته یم تا نشي پېژندلی.

زما تندی راټول شو. ابلیس، السبي – رښتیا هم په دواړو کې یو شان توري وو. ابلیس خبرو ته دوام ورکه:

– افغان بنیادم ته یوه عقیده پیچکاري که! بیا یې په ښه او بد پسې نه ګرځي.

ما سر وخوځوه:

– زه اوس پوه شوم چې هارون او د غورځنګونو مشران ولې په وعده ونه درېدل.

ابلیس کټ کټ وخندل. عینکې یې لېرې کړې. د سترګو کاټې یې تک تور وو. منځنی خال یې نه درلود. ویې ویل:

– دا خو وړوکی دسمال و. چې واده وګورې.

ټولو شیطانانو هررر وهل. خو ما د ابلیس خوله لټوله:

– چې له مانه څنګه خبر شوې؟

– ههههه زه خو تا غوندې بې وسه او بې کسه نه یم. د اور د پاک ذات پاچا یم. هرچېرته نفر لرم. بل ستا په غږ او څېرې کې ښکاره نښې دي. د ځان رڼا ته ګوره!

ما کمڅۍ ختمه کړه. څراغونه مې ولګول. اوس مې د بدن رڼا نه ښکارېدله. ابلیس په ملنډو موسکی شو:

– ته څه وایې؟ ته مې اسې خوشې نازولې؟ نه. ما ویل د هارون نه به دې مایوسه کم. خو تا د مینې په افسانه ځان غولولی دی.

– داح! په تا پورې څه؟ ته چې له مینې کرکه لرې لره یې! زما خو تا سره کار نشته.

– وه دا خو د بنیادم نه هم کمقله ده ای. څنګه کار نشته؟ اول تا زما ګرېوان ته لاس واچوه کنه.

ما د تخت د منظمولو لپاره کمپله او روجایي په چوکۍ وغورځوله. د ابلیس په خبره پوه نه شوم. کاږه مې وکتل. هغه وویل:

– زه تل وایم «میین – یانې کمقل او بوین» دا دی ثابته شوه. ته تر اوسه پوه نشوې چې کابل زما پایتخت دی.

– پایتخت؟

– پایتـــــخت! زه خو یې هره پېړۍ بدلوم. نو نوی ځای مې لټوه. اول مې ایټالیا وټاکله. ما ویلې ښه واین او د مدیترانې په غاړه د چکر ځایونه لري. خو اغه رذیلان چې مو هر څونه تشویقول په خپلو کې نه جنګېدل. ورپسې انګلیستان ته لاړم. اغو لعنتیانو هره خبره ښه سنجوله بیا یې پرېکه کوله. بیا اوزبکستان ته راغلم. التهچا د ملي ګټو خلاف خبره نه منله.

– لنډه یې که! د کابل خبره کوه!

– ههههه کابل جان خو کابل جان دی کنه. دلته مې د مشرانو خېټې وپړسولې. بس په پیر صیب مشهور شوم. رهبران مې مریدان کړل. نوم مې د افغانستان ګوټ ګوټ ته لاړ. خلک مې یو متیازې نه سکي، نور هر څه مني. نو شرو شوم. ځان ته مې تخت او د مېلو ځایونه اباد کړل. د انسانیت او شرافت په ځای مې پیسه د ژوند معیار کړه. لاړ، اشرف المخلوقات سر وخوړ.

– نه یې منم. هارون دې اړولی نشو.

– بالکل. دا نمکحرامه لکه کوکرې، مخامخ لکۍ ښوروي، پسې شا غاپي. خلک ورورۍ ته بولي.

– هه، هغه بېچاره څه خبر و چې ته ابلیس یې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– بېچاره نه، لوی خبيث دی. بس سياست ته مې تشويق که. يو کس ته مې وويل چې په مظاهره کې يې ښه تربشل کې. دا خنډ چې مو جيګ کړی وای بيا نو د کورني جنګ پلان و. ورپسې مو د دوئ خارجي پلويان سره اچول. جهاني جنګ شرو کېده. خوندور ګېم روان و. چې درز شو، ته مردار مخې راکېوتې. د نظرونو سولې ته دې لاس که. دا خو زما پاچايي ختموي. زه دې پرېدم؟

– بنيادمان چې ځورېږي؟

– بلا ورپسې!

– نه نو، داسې خو نه کېږي. ښه چې تاسې شاړو ته لاړ شئ څه مشکل دی؟

– وه ساډی! الته څوک دي؟ څوک وغولوو؟ دونه چې زموږ سات دلته تېر دی ايچېرته نه و. دا زما د ولس مېله ځای دی.

– هه، نو ستاسو دپاره ولې بنيادم قرباني شي؟

– بايد شي! موږ د سپېڅلي اور د ذاته يو. بنيادم د مرداري خاورې.

– تا اشتباه کړې. بنيادم د ښه ژوند لايق دی.

– ندی. بېړا شی دی. زموږ اغه کمقلان د دوئ اغه هوښياران غولوي.

– په نورو دې نه پوهېږم، د هارون نه به لاس اخلې!

– ههههه، زه پور غواړم دا نور غواړي.

– پوه نشوم.

– پوه به دې کم. ښه يې واوره! که بېرته آسمان ته لاړه نشې افغانان خبروم. عادي بنيادم به شې. بيا درباندې هرڅه کولی شم.

– فکر نه کوم چې ته داسې وکې.

– هههههه ته وايې ستادا بدرنګه وربوز مې خوښېږي؟ يق!

– نه، وايم که بنيادمان پوه شي چې زه آسماني پرښته يم، بيا نو ستا خانه خرابه ده. هغوئ زما مني.

– ښه؟ ته مخته شه! چې پته يې ولګي. ای ماسره ډغرې مه وهه! د ميزان ترا تلسمې دې داسې وکړوم چې توبې وباسې.

– په خپله خو يې نشې کولی. په نادانو بنيادمانو يې کوې.

– وه کمقلې! مړ په څه شو چې سايې وختله؟

ما د تخت منظمول ختم کړل. په ژړې کېناستم. د سرک له خوا په دېوال يو شيطان ننوت. ابليس ته يې په غوږ کې څه وويل. هغه کړکۍ ته وکتل. يو دم روان شو. لکه ډېر مهم کار چې پيدا شوی وي. ما ورپسې غږ که:

– زه به افغانان پوهوم چې د نظرونو په سوله کې د دونيا او آخېرت ګټه ده. او هارون به هم بچوم. لاس دې خلاص!

ابليس په ملنډو وخندل، لاړ. ما د هغه خبرې په فکر کې اړولې رااړولې. ستونزه تر هغې ډېره لويه وه چې ما فکر کوه. کړکۍ ته مې وکتل. د څراغ رڼا ته د باران څاڅکي ښکارېدل. شپه مې نه خوښېدله. نيم ژوند خوشې په خوب کې تېر کې. بل، د لمر له پرېوتو سره زما د بدن رڼا معلومېدله. وېرېدم چې خلک مې ونه پېژني. له ناچارۍ څخه پر تخت پرېوتلم.

هلته ابليس له ځان سره غورېده، روان و. د لوی تالار د جيګو ستنو ترمنځ يې درانده ګامونه اخېستل. په فرش شوې زينې د سرو زرو او قيمتي تېږو شانداره تخت ته وخوت. د سکروټې په کوچ کې کېناست. سورتاج يې د ښغو ښکرونو په منځ کې کېښنود. د ياقوتو د جام تاوده شراب يې په ستونې کې تش کړل. مخامخ پر لويو چوکيو ناستو وزيرانو ته يې په سوزېدلي غږ وويل:

– ويم چې ستاسې دا مخونه ونه ګورم. د اور په پاک ذات قسم که په يو غړپ شرابو ارزئ!

غږيې د تالار د زرګونو تشو چوکيو له پاسه انګازې وکړې. د ابليس هېڅ کار له خپل ولس څخه پټ نه و. د هغه تخت شيطانانو ته په ټوله دونيا کې په ژوندۍ بڼه ښکارېده. په تالار کې د ګوريلا په شان پلن او په وېښتانو پټ وزير وپوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– زموږ مهربانه پاچا! غصه مه کوه! خیالي لکۍ او شاهانه ښکرونه دې خراب نشي.
ابلیس د جام ګوزار وکه. وزیر څنګ ته شو. د جام ټوټې په شرنګا تر چوکیو لاندې وکولېدې. ابلیس وویل:
– وشرمېږئ بې غیرتو! ستاسې پاچا ته یوې بدرنګې پرښتې ګوابښ وکه. ستاسي پاچایي یې وننګوله.
وزیرانو سرونه ښکته واچول. د سکروټو بدنونو یې نرۍ نرۍ لمبې پیل کړې. ابلیس غږ لا جیګ که:
– له نیستو مېږو، ملک شو بلو. ثابته کړئ چې تاسې مېړونه یئ! داسې سبق ورکړئ چې بله پرښته څمکې ته د راتګ جرئت ونکي.
ګوریلا شکله شیطان له لمبو ډکې سترګې پورته کړې:
– زموږ مهربانه پاچا! ختمه به یې کو. ابې به مړه شي. تبه به یې وشکېږي.
ابلیس د اور شراب بیا وسکل. تندی یې ګونجې او سترګې یې شخې شوې:
– کمقله! د پرښتو ژوند ترابده وي. شکر چې ددې پرښتې لنډ دی. ای ماته سوال پیدا شو. ته مې ولې وزیر کړی یې؟
– هوښیاریم کنه.
– لېږ یې. د دوو خرو وربشې بېلولی نشې.
– وه زموږ د زړه سره پاچا! هیله کوم!
– مرګ! هیله مه کوه کار وکه! نن د اسد پینځه ویشتمه ده. اغه او هارون د میزان په اتلسمه په خپله مري. دا پاتې ورځې یې په غمونو کې سمه ولمبوئ! بغیر له ژونده نور هرڅه تې واخلئ! په یاد ساتئ! اغې ته تر صحته پت او تر پته محبت ګران دی.
سهار نرۍ ورانګه له کړکۍ تېرېدله، په هنداري لګېدله. انعکاس یې د دېوال لرګین پوښ روښانه کړی و. ما ته پکې د خوښۍ زېرې ښکارېده. هنداري ته ودرېدم. د هارون په سترګه مې څان ته ټیټ او پاس وکتل. وېښتان مې خوشې کړل. له ډېر توروالي څلېدل. نیم مخ، اوږې او ملا مې پټه شوه. شونډې مې ویتې کړې. ما ویل په موسکا کې څنګه ښکارم؟ خوشحاله وم چې د بدبختیو سرچینه مې وموندله. نور به پرې نېږدم چې ابلیس مې مینې ته خنډ شي. اوس به نو هارون هم ومني چې غولېدلی دی. له سیاسته به لاس واخلي. دا به یې تقدیر بدل کي. دواړه به ژوندي پاتې شو. خدای مهربانه دی د هارون پام به را واوړي. مینه به یې پیدا شي. اخی! له خونده ډک ژوند به نو هاغه وي. بېرته مې ټیکری په سر که. د مشورې لپاره د زرګل دفتر ته لاړم. هغه د موبایل په اندازه د ثبت اله کله چالانوله، کله بندوله. تلوېزون یې هم کوت. هلته پیر السبي غونډې ته وینا کوله:
– زما مسلمانو ورونو! دوعا وکړئ چې خدایه! زموږ ایمان ته خیر کې! دونیا ګورئ له شیطانانو ډکه ده. یو څوک به راشي تاسې ته به سل دروغ او رښتیا ووایي. ګورئ یو په یو یې مه منئ! اول په موضوع خپل باور ښه حاصل کړئ! بیا یې ومنئ! کېدی شي په ما د ابلیس نوم کېدي. توبه نعوذبالله. وایي به چې ما خپله ولیده، داسې او هسې ښکارېده. دا او ها یې ویل. په اصل کې به خپله ابلیس وي. څکه وایم چې له خپل ایمان سره ډېر پام کوئ! اغه ساتل غواړي...
ما ورو دروازه وټکوله، ننوتلم. د زرګل غومبري په خندا ډډ شول. مخ ته راغی. دواړه پر کوچونو کېناستو. هغه د ثبت اله چالانه کړه. دده خپلې خبرې پکې وې. ویل دا اله یې نمونه راوړې ده. غږ یې صاف دی که نه؟ ما ویل ښه دی. په خندا شو:
– بس وامې خېستله. خبر شو مه پیرصیب درغلی و. دوه د خدای نازولي یو جای شوي وو. قیصه وکه قیصه!
هغه هره جمله داسې اداکوله لکه برقي ماشین چې لنډې لنډې بخۍ کوي. ما په آرامه څواب ورکه:
– جنتي شې! پیر میر ندی. ابلیس دی خدای وهلی. د شیطانانو پاچا.
– دقه سې!
هغه مخ تلوېزون ته واړوه. لکه څه چې ورياد شوي وي. بیا یې راته ژور وکتل. ما وویل:
– دلته یې پایتخت دی. لوی او واړه غولوي. بې اتفاقي اچوي. چې زه او ته څنګه اول هارون پوه کو؟ بیا ټول افغانان.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زرګل یو دم په زوره زوره وخندل. زه یې د خندا په علت پوه نه شوم. ما له ابلیس سره د بحث کیسه پیل کړه. هغه سر ښکته اچولی و. خوښې خوښې یې د ثبت اله چالانوله او بندوله. په پای کې یې تېره را وکتل:

– ما ته پو ښتنه پیدا شوه. ته کوم ثبوت لرې چې آسماني پرښته یې؟

زه لکه مو ږی ټک وهل شوم. له هغه ځخه مې د داسې پوښتنې توقع نه لرله. نه پوهېدم چې ولې ورته شک پیدا شوی؟ د هغه باور راته ډېر مهم و. بې خونده موسکا مې وکړه:

– جنتي شې! زه چې راغلم په عیدګاه کې رڼا نشوه؟

– څا ته مالومه ده؟

– اغه ستاسې د مکتب کیسه چې مې وکړه.

– د بل څانه به دې اورېدلې وي.

زرګل جدي و. له ما لاره ورکه شوه. څنګه ورته ثابته کم؟ دلته مې د سپي په څېره شیطان ولید. لکه روانه سکروټه د دېوال له منځه دفتر ته ننوت. ما د مېز له سره د تلویزون رېموټ واخېست. زرګل ته په غوږ کې وپسېدم:

– زه دا د شیطان په اوږه ږدم. تا ته داسې ښکاري چې په هوا کې ولاړ دی.

زرګل په شک سر وښوروه. زه شیطان ته مخامخ ودرېدلم. هغه موسکی شو. ما ویل:

– شکل خو دې د سپي دی. چې خبرې کوې که غاپې؟

– چې تا غوندې بدرنګه شی ووینم غاپم. غپ غپ غپ. هههههه

له خبرو سره هاغه هوا کلکه شوه چې د شیطان بدن نیولې وه. زه ښه نزدې شوم. لاس مې پر اوږه ورکېښود. ومې ویل:

– ستا خندا هم تر غپا کمه نده.

شیطان بیا له خندا سره په ملنډو وغپل. ما زرګل ته په هوا کې ولاړ رېموټ وښود. د شیطان پام شو. ځان یې بېرته سست که. رېموټ په زېږې ترکۍ قالینې ولوېد. شیطان لمبې وکړې. ما ته یې داړې وښودلې. وغورېد:

– ععععع، رذیلې!

دا ځل ما وخندل. شیطان په منډه بېرته ووت. زرګل وروځې بره کش کړې:

– بې شکه! ښې کوډې! او د شیطان سره د غږېدو ښه تمثیل! خبره داده چې زه ولې اغه نه وینمه؟

– جنتي شې! هغه د پېریانو حالت کې و. چې د بنیادم حالت ته واوړي بیا یې وینې.

– هههها هرې خبرې ته دې دلیل سنجولی ده. مګر زه پوېږمه. یوازې ابلیس خپل شیطانان لیدلی شي.

– داسې مه وایه وروره! تهمت ډېر درد لري. تا خو په تیاره کې زما رڼا هم لیدلې ده.

– څا ته مالومه ده چې دا د پرښتې رڼا ده که د شیطان؟ ښه څه، مانه چیشی غواړې؟

ما یې په سترګو کې ژور وکتل. پوهېدم چې قناعت ورکول ورته سخت دي. بیا مې هم وویل:

– ته خو پوېږې، زه غواړم له هارون سره د تقدیر په بدلولو کې مرسته وکم.

– هههه ته خو وایې پرښته یمه. دوعا وکه! تقدیر یې بدلېږي.

– نه کنه. ددې وعده راسره خدای پاک نده کړې. ما ویل دواړه به هارون ته قناعت ورکو.

– چېرته بل کمقل پیدا که! زه وزګار نه یمه. بل سبا اته ویشتمه د اسد ده. د آزادۍ جشن ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما زړه ډک شو. ځان راته تر پخوا ډېر یوازې ښکارېده. سینه مې درنده شوه. سر مې وګرځېد. مخ مې آسمان ته ونیو. سترګې مې پټې کړې. په زړه کې مې وویل «خدایه پاکه! پرښتو ته رښتیا هم پر ځمکه ژوند سخت دی. خو شیطانان پکې خوشحاله ګرځي. چې دا ولې؟» روانه شوم. په دروازې کې مې شاته وکتل:

– جنتي شې وروره! که باور نه کوې مه یې کوه! خو خدای ته وګوره، راز مې چاته مه وایه!

زرګل موسکی و. زه وپوهېدلم چې وبه وایي. د بنیادم وفا په ضرورت پورې تړلې ده. چاته چې ضرورت نه لري، د راز ساتل یې هم ضروري نه ګڼي.

هارون د ډاکټر دقیق دفتر ته ننوت. هغه په کمپیوټر کې وینا لیکله. تندی یې ګونجې و. سر یې جیګ که:

– په ښښنې! دا پرښته ډېره رذیله وختله. زمونږ پلویان د لارې باسي.

هغه پر کیبورډ ګوتې وټکولې. هارون په کټ کټ خندا کې سر وښوروه:

– اغه لکه شنی، چې ونښتله، خلاص. زه خپله تې پاذاب یمه. شرم، حیا؟ نه نه نه.

– خبر یم. زرګل راته ویلي دي. ته هم داسې وکه! وښیه چې پې میین یې! ورسره سمله بیا یې پرېده! بې غمه به شو.

د هارون خندا وتښتېدله. په غټو خړېخنو سترګو کې یې اندېښنه پیدا شوه:

– نه مشره. مه کوه! زیاتی دی.

– ندی کنه. داسې خلک ملت فاسدوي. د یو اېزت واخله، د میلونونو بچ که! هم لذت هم خدمت. هههه

– نه پوېږمه. خو شې لانجه به راله جوړه شي.

– زه یم کنه. په چا کې ری مه وهه! دوه ورځې ژوند دی. مزې کوه!

د هارون په سترګو کې اندېښنه په ځای پاتې وه. لکه پرېکه چې نه شي کولی. یا یې په ډاکټر دقیق باور نه درلود، یا د خپل زړه او وجدان تر فشار لاندې و، یا زما له زوره وېرېده. بالاخره یې سر وخوځوه، ووت.

زه له مدني فعالانو ښځه خفه هوټل ته راغلم. هغوئ هم په ابلیس سر ورکوه. موبایل مې وکوت. د زرګل له خفګانه دوه اونۍ اوښتې وې. خو زه لاهم زنګ ته منتظره وم. تشناب ته لاړم. له جامو سره د یخو اوبو شرشرې ته ودرېدلم. د هارون غبرګې ته مې زړه ال و ول کېده. لکه ټول عمر چې له غمونو ښځه هلته پټه شوې یم. مګر ورتللی نه شوم. د هغه بد بد کتلو د زرګل تر کنځا ډېره ځورولم. د موبایل غږ شو. له اوبو وچه ووتلم. نا اشنا شمېره وه. ښځې وپوښتل:

– پرښته یې؟

– بدبختانه هو.

– زه د زرګل ښځه یمه. مالې یو وارتا ووینمه. ته به زمونږ کره ری نشې؟ ایوانان نشمه پرېښودلی.

زما په مغزو کې د پوښتنو سېل وبهید. پر تخت کېناستم. ومې پوښتل:

– جنتي شې! څه خبره ده؟

– بیا درته ویمه. امدا اوس ری شه! چې بیا نه کېږي.

ما خدای خدای کول چې له زرګل سره مې پخلا کې. خوشحال خان مېنې ته ورغلم. سور مخې ښځه په کانکرېټې انګړ کې ولاړه وه. مخونه مو وجنګول. غومبرورو ماشومانو د زردالو په سیوري کې لوبې پرېښودې. ما ته یې سلام واچوه. په ما ډېر خواږه ولګېدل. د لمنې په جېب مې لاس ننوېست. یو ککو مې هلک او یو نجلۍ ته ورکه. هغوئ په کمکۍ ژبه مننه وکړه. زما په ټول وجود خوندوره څپه تېره شوه. ومې ویل:

– وی، قوربان. جنتي شئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوئ د ککو په خوراک اخته شول. زه په کوټه کې په یاسمني توشکه ودرېدلم. یاسمني پرده مې لېرې کړه چې رڼا شي. په الماري کې د زرګل د ماشومتوب تصویر کتهمټ زوی ته ورته و. ما البم راواخېست. ښځې په پتنوس کې میوه داني او د پیالو سپین سیټ راوړ. ما د زرګل تصویرونو ته خندل. د ښځې غټې بادامي سترګې بې واره تاوېدلې. وبنګېدله:

– وبښه خورې نو! په زیامت شوې نو.

– جنتي شې! نه نه، ولې؟ ما هم غوښتل تا وګورمه.

ښځې په غټو غټو وکتل. یودم مې پښو ته ولوېدله. په ژړا شوه:

– خدای ته وګوره! مه کوه! د سیال پلار پرېده! دقه دوه ایوانان مې دي. دا مه خواروه!

هکه حیرانه شوم. له مټې مې ونیوله. جیګه مې کړه. ومې ویل:

– وی الا! ولې ولې؟ ما څه کړي؟

– اغه د خولې نه کلیمه غورځوي، ستا نوم نه. ببخي بدل شوی ده. دا زوی مې وینې؟ جوړ نده. مړ به شي. خیر ده نو چې نور بچي نشمه راوړي، دوه خو لرو. زرګل نور چیشی غواړي؟ ای په مونږه زړه وسوزوه! ته دونه ښیسته یې. هر ځوان دې غواړي.

ما هغه په غېږ کې ونیوله. په مخ مې ښکل کړه:

– جنتي شې! نا. ته پوه نه یې. زرګل زما ورور دی. دین په دونیا ورور. ته مې خور یې.

– ویمه راپورې وخانده! لاړې راتو که! سپېرې راکه! خو صدقه دې شمه! سرې مې پرېده!

– وی دا څه وایې؟ خدای دې نکي! بې ایمانه دې شم که دروغ وایم! دا دوه اونۍ مې ببخي لیدلی ندی. هو.

د ښځې زړه لړ ولګېد. سر یې وخوځوه. ما البم بېرته کېښود. سترګې مې حویلۍ ته واړولې:

– ای خورې! زما دې سودا کړه. ته هلک راوله!

ما غوښتل په عمل کې ثابته کم چې هغې او اولادونو ته یې نېک نیت لرم. ښځې غږ که:

– سیاله زویه! قوربان دې شمه! دلته ری شه!

ما هلک په غېږ کې ونیو. رنګ یې زېړ و. په غټو غومبرو مې ښکل که. بدن یې هم تود و. ومې پوښتل:

– ځان دې دروند دی؟

هلک سر وخوځوه. ښځې ته مې کړ:

– په ما باور کولی شې؟

هغې هک پک کتل. نه یې «هو» ویل نه «نه». ما روښانه کړه:

– شیطان پکې دی. هو. ماته درې قلمان راوړه! شیطان تې باسم.

نجلۍ په منډه پنسلان راوړل. ښځې زوی کش که:

– نه خورې! ډاکټر ویلې ستونی یې ده. ته مې مېړه پرېده! امدا بس ده. ټول عمر به دوعا درته کومه.

– جنتي شې خورکۍ! مه کلکېږه! ددغه مرض همدا علاج دی.

ښځه زړه نا زړه شوه. ما سیال بېرته واخېست. پوښتنه مې وکړه:

– مستي کوو؟

هلک موسکی شو. ما یې پنسلان د ګوتو ترمنځ ننوېستل. په زړه کې مې سورت وواېه. د هلک پنجه مې کېکاږله. هغه په چیغو وژړل. خو شیطان ترې ونه وت. ما دویم او درېیم ځل هم زور وکه. هلک کریکې وهلې. زما زړه ورسره قلم قلم شو. مګر د شیطان پته ونه لګېدله. ښځې زوی کش که. زه سخته پښېمانه وم. ببښنه مې وغوښتله. هغه له غصې پړسېدله او تشېدله:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وه قوربان زویه قوربان! ای! وځه مړسترګې مکارې! ویمه په غضب شې! هره شرمېدلې ری شي ډاکټره یمه. وځه!
په ټېل وهلو یې وباسلم. ما خپلو لړزنده لاسو ته کتل. ما ویل دا راباندې څه شوي؟ مرض راته سم معلوم نه شو عمل مې وکه.
پرښتې خو داسې نه کوي. چورت مې ډېر خراب و. زړه مې بیا د هارون لیدو ته وشو. خو عقل ویل مه ځه! تېر ځل دې هېر شو؟ بیا
به دې سپکه کې. مګر زړه هلته د روح هوسایي او له غمه نجات لیده. ویل د پیر السبي له اصلیته به یې هم خبر کو. بالاخره د زړه
پله درنه شوه. یو مهال په احتیاط د هارون دفتر ته ننوتلم. هغه غټې خړېخنې سترګې واړولې. زه ورېږدېدم. هغه سور مارکرد
افغانستان له نقشې جیګ که. پیکی یې له تندي پورې وهه. له جیګرې کوچونو راتېر شو. غټلاس یې په موسکا وغځوه:
– په خیر رالې!
زما هېڅ باور نه کېده. بې حده خوشحاله شوم. لاس مې ورکه. زړه مې راغونج شو. لکه ټوله چې د هغه په ورغوي کې ننوتې یم.
لکه د دونیا له سختو کړاوونو چې هلته پټه شوې یم. لکه ترا وږدې ستړیا وروسته چې مې د دمې ځای موندلی وي. سا اخېستل
مې عمیق او ستونی ډک شو. غوښتل مې خپله خوشحالي په ژړا او چیغو وباسم. د هارون غږ بیداره کړم:
– څنګه ولاړه یې؟ راځه کنه!
ما مخالفت نه درلود. ځمکې ته کېوتې ددې لپاره وم چې ځان هارون جان ته وسپارم. د هغه په جنتي غېږه کې ډوبه شم. چېرته چې
یوازې کیف وي او بس. هغه مخکې زه ورپسې وم. لکه سیند چې مې په خپله خوښه وړي. هارون یو کوچ ته اشاره وکړه. زه پوه نه
شوم چې ولوېدم، که سمه کېناستم. سترګې مې په خپل ګران کې وې. خوله مې نه راټولېدله. هارون د چای په ترموز پسې د کار د
لوی مېز شا ته لاړ. زه وارخطا شوم چې ګران مې له لاسه ووت. بې اختیاره روانه شوم. پښه مې د ښیښې په وړوکي مېز ولګېدله.
تیندک مې وخوړ. بېرته په کوچ کې ولوېدم. درد له خیالونو وباسلم. پښه مې کلکه ونیوله. هارون راغی. راکوږ شو. په ما یې
بوی له حده تېر خوږ ولګېد. هغه وپوښتل:
– جوبله شوې؟ ته چای واله! زه به چا له وویمه چې ملهم راوړي.
هغه په ملا نیغ شو. ما نه غوښتل چې هارون ووځي. ومې ویل:
– نه نه. جنتي شې! رکه روغه یم.
– ولا دا زویمړی هډوکی چې ولګېږي د سرې له سوړمو لوګي وباسي.
زه موسکۍ شوم. سر مې وخوځوه. ومې ویل:
– ښه یمه. ته تشویش مه کوه!
– ځه شوکر.
– شوکر دې په ځان شه!
زما زړه بیا باغ باغ شو. ګران مې په درد دردېږي او په رغېدو خوښېږي. وه خدایه دا څومره لویه نېکبختي ده؟ هارون مخامخ
کېناست. په سور مارکرېې د چای ګیلاس او وچې مېوې ته اشاره وکړه:
– واله کنه!
ما ګیلاس جیګ که. په زړه کې مې تېر شول «داچای راته هارون جان اچولی دی» شونډې مې نرمې د ګیلاس په ژۍ کېښودلې.
وړوکی غړپ مې وکه. هارون کټ کټ وخندل:
– ولا د چای سکل ام تا غوندې وي.
ما هم ورسره وخندل. هارون وویل:
– ما غوښتل ودې وینمه. د خدای رحم له ګوره! ته خپله رالې.
زما په بدن بیا خوږه څپه تېره شوه. هارون زما راتګ د خدای رحم ګڼي. ومې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– جنتي شې! چې کله په پاک نیت څوک غواړې خدای تعالی پکې برکت اچوي.
هارون سر وښوروه:
– تا ما سره څو نه ښه کړي. او زه څو نه ناشکره ومه. ما ویلې ښېنه وغواړمه.
– نه نه، ما نه هېڅکله ښېنه ونه غواړې، او مننه ونکې!
– ولې؟
– خفه کېږم.
هارون سر وړاندې که:
– زه تا خفګان له چرته پرېږدمه؟
دواړو وخندل. ما بیا د چای هماغسې غړپ وکه. هارون وپوښتل:
– اول دا وایه چې څه له راغلې یې؟ اسې نه چې په غورو غورو کې دې هېر شي.
– نه نه. ما ویل چې پس له ډېره وخته دې وګورم. اووو... او وو ایم چې د پیر السبي نه ځان وساته!
– ولاچې ما له ام یادېږي. پیر صیب نه ولې ځان وساتمه؟ پوی نشومه.
– جنتي شې! وبه یې نه منې. هغه ابلیس دی. په ټوله معنا.
هارون اول غلی شو. وروسته یې کټ کټ وخندل. ما غوښتل کیسه ورته وکم. هغه لاس وځنډه:
– د دونیا په خبرو اور پورې که! څه چې چکر ووهو! سات تېر کو!
ړوند له خدایه څه غواړي – دوه سترګې. زه لا زیاته خوشحاله شوم. پرېږده چې ساجده مو ووینې. ساجده څه، پرېږده چې ټوله دونیا وګوري چې هارون زما دی. دواړه په قرغه کې پر غونډیو ګرځېدلو. هارون له زرګل سره د کونړ د چکر کیسې کولې. په ما یې دروند غږ لکه خوندوره موسیقي لګېده. وروسته په جیګو زانګوګانو کې کېناستو. زه نه وېرېدم. خو هارون پنجره کلکه نیولې وه. ما ته په کتو وشرمېد. خوشې یې کړه. ویې پوښتل:
– په جوند کې دې ټولو نه زیات څه شی خوښېږي؟
ما غوښتل ووایم «ته». مګر بیړه ښه نه وه. هارون مې جواب ته منتظر نه شو. ویې ویل:
– زما ولا لوی آرمان دی چې یو څوک ولرمه چې سل په سلو کې راباندې باور وکي.
ما ویل چې ما یادوي. زړه مې هوا کوله. د هارون غږ بیا متوجه کړم:
– ساجوده. زه ورله څه نه کومه. اغه بیا ام اخوا دېخوا کېږي. ما ام پرېښنا ودله. ځه بابا! خپل کار کوه!
زما په خیال کې د ساجدې رټل وګرځېدل. خفه شوم. ومې ویل:
– وی، بېچاره! په نرمه به دې پوه کړې وه!
– پرېده مرې! مینه کې چې باور نه وي مینه نشوه.
زانګو ودرېدله. موږ کېوتلو. د خلکو سترګې را واوښتلې. لکه هارون چې یې پېژندلی وي. هغه مخ ما ته که:
– جوند اغه چا کړی چې د نن نه خوند الي. په سبا کې ری نه وهي. سبا خو اسې ام مالومه نده. مالومه ده؟
ما په مینه ورکتل. مګر هغه په غلطه و. زه یې باید فکر سم کم. ومې ویل:
– مګر نن او سبا دواړه په تقدیر کې وي. هوښیار بنیادم خپل تقدیر په خپله خوښه جوړوي. چې هم یې نن ښه شي هم سبا.
– نه نا. اغه بېل بحث دی. خو په مینې کې سبا موهم ندی. دا راسره ومنه!
زما سر سم خلاص نه شو. خوله مې ویته کړه. دواړه د موټر په مخکې سیټ کې کېناستو. هارون وپوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ته میینه شوې یې؟
ما په غټو غټو کتل. چورت مې وهه چې «هو» ووایم که «نه»؟ هارون په خندا ګوته ورکوله:
– «نه» دې ګوره نه منم! سالم انسان یې کنه. هاو، ښځې حال نه وایي. څوک یې بیا زوی له نه غواړي. ستا نو څه غم دی؟ ولاچې د لسو بچو سره خو دې ډولۍ له جیګه کې. امدا اوس به زما په شمول سل درپسې مړه وي.
زما سترګې لا ټېغې شوې «هارون د مینې اقرار وکه. وه خدایه! خوب وینم که وینبه یم؟» ما تور ټیکری له ځانه تاوکه چې د بدن ربا مې د موټر په سیوري کې معلومه نه شي. مازیګر د هوټل مخ ته کېوتلو. ما وویل:
– جنتي شې! هېڅکله مې دومره ساعت نه و تېر شوی. ډېره زیاته مننه.
هارون موسکی شو. بیا یې د شهادت ګوته ورکوله:
– نه نه نه نه! اغه چا ویلې؟ ښښنه غوښتل او مننه کول به نه وي.
دواړو وخندل. هارون زما لاس ونیو. ویې ویل:
– د خدای پامان پرښته جانې! آرامه شپه درله غواړمه!
ما غوښتل ټول عمر ورسره لاس په لاس اوسم. مګر نه پوهېدم چې هغه څه نظر لري؟ خو نن مې په زړه کې امید ډېره شو. که موږ همداسې روان وو نو زر به له خیره هرڅه سم شي. خوږ احساس مې په رګونو کې ګرځېده. خوشحاله وم چې ځمکې ته راغلې یم. که نه، داسې شېرینې شېبې به مې کله لیدلې؟ خپل لاس ته مې وکتل. لکه وینه تک سور و. ومې خندل «پروا نکوي. هارون بنیادم دی. جنسي غریزه لري. شیطان یې خامخا زړه ته هوس اچوي» سهار هغه په موبایل کې وویل چې پس له غرمې وزګار دی. خو غرمه میراثمړې لکه د پېرۍ پای، هېڅ نه رسېدله. د هوټل د ټلیفون سیټ وترنګېد. د هرکلي مسئول د زرګل د راتګ خبر راکه. ما په زړه کې وویل «هغه پوه شوی چې د زوی جوړولو ته یې زما نیت پاک و. د خپلې ښځې لپاره ښښنه غواړي» هندارې ته وځغلېدم. اوږده لمنه لکه چترۍ جیګه شوه. په خیال کې مې وګرځېدل «دلته چې دې بخت راسته شي، خوشحالۍ لکه د شرشرې اوبه سر په سر راځي» د هرکلي ځای ته لاړم. موسکا مې په شونډو پسې نښتې وه. مګر زرګل ګردې ورې سترګې برګې کړې:
– تا ته چا ایجازه درکړې وه چې زما کره رې شه! آ؟
زه لکه مهربانه خور له خندا شنه شوم:
– جنتي شې! ورېندار راته...
بېرته مې خوله ونیوله. هسې نه چې هغې له مېړه پټه کړې وي. په ټوکه مې وویل:
– وروره! لکه چې مېلمه دې نه لګې. آ؟
– خدای مې دې ستا ورور نکې! ته چیشی یې؟
زه پوه شوم چې خبره جدي ده. اندېښنې مې خوښي له تنه وشړله. په آرامه مې وپوښتل:
– جنتي شې! څه شوي؟
– څه شوي څه مانا؟ د سیال ګوتې تکې شنې اوښتي. ایچیشی نشي اخېستی.
– وی، قوربان! زه ډېره پښیمانه یم. بد شوي. څه وکم؟ اوس...
– نو تا نه چا غوښتي وو، چا؟ ای ای! په خدای چې په زوی مې چیشی وشي کنه، جوندی دې خورمه.
د هرکلي مسئول، هزاره ځوان راروان شو. ما اشاره وکړه چې مه راځه. زرګل ترلږ غورېدو وروسته لاړ. زه په کوټه کې پر تخت پرېوتلم. سترګې مې پټې کړې. ښایسته شېبه مې ژوره سا اخېستله. پاڅېدم. لپټاپ مې خلاص که. په نېټ کې مې طنزي هایکوګانې واورېدلې. خو فکر مې بدل نه شو. تر وخت مخکې د شهرنو پارک ته لاړم. ډېر ځنډ منتظره وم. بالاخره هارون راغی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ما داسې خوږ ولګېد لکه پر دوزخي د جنت وږم. ټوله ورځ ورسره وګرځېدم. زرګل مې بېخي په یاد نه شو. مازیګر د هوټل د هرکلي په ځای کې د بېلېدو وخت راورسېد. زما بدن مړاوی شو. خو داځل لکه هارون چې مې د زړه اواز اورېدلی وي. ویې ویل:

– ای جینۍ! ستا کوټه څه رنګه ده؟

ما هزاره ځوانه وکتل. یو مېین د بل د زړه نه خبر وي. هغه سر وخوځوه. په کوټې کې مې ټول څراغونه ولګول چې د بدن رڼا مې پټه شي. هارون عجیبه مست مست ګرځېده. خندل یې. تشناب ته یې سر دننه که. الماری یې وکتله. ویې پوښتل:

– دا ستا کوټه ده که د بل چا؟ ستا جامې چرته دي؟

– همدا دي کنه. ولې؟

– دا؟ هههها، دلته خو یوه بې موره او بې پلاره جوړه بنده ده.

– څه یې کوم؟ ډوډۍ خو نده چې یو وار وخوړل شي. بله جوړه مې ځان کې ده. کله یوه اغوندم کله بله.

ما د یخچال دروازه خلاصه کړه. هارون په زوره زوره وخندل. ویې ویل:

– یره منم دې. دا ځینې خو د شلو زرو جوړه یو وار اچوي، بس. ځان ښیي. خو څه؟ زمونږه صنمې، له موره شلغمې.

ما وخندل. د مڼې جوس مې وباسه. همدې ورځې ته مې ساتلی و. هارون د مېز څراغ ولګوه. سترګې یې وبرېښېدې. بند یې که. پر تخت یې په ملاستو ټوپونه ووهل. د پوستوالي صفت یې وکه. هغه مې کله دومره شوخ لیدلی نه و. ما د جوس ګیلاس راوړ. هغه له منګولې ونیولم. زما پوستکی بیا لکه وینه سور شو. سترګو ته یې ځیر شوم. چې نیت یې معلوم کم. هغه وپوښتل:

– ای دا لاس دې ولې؟

– خیر دی. بېرته ښه کېږي.

هارون جوس په یوه سا وسکه. زما د لاس سوروالی ورو ورو کم شو. هغه کړس کړس وخندل:

– اوهههههاو! کمال دی. ای ته څونه نازکه یې؟ راځه زما څنګ ته کېنه کنه مړې! که په ما باور نلرې؟

– جنتي شې! دا څه وایې؟ په تا له ځانه تېره یم.

– نه رښتیا؟ ته ام ماسره مینه لرې، آ؟

ما سر وخوځوه. هارون له تخته خیز که. ویې ویل:

– اوهههههاو! ولا ایخ باور مې نشي.

– وه خدایه پاکه! زه دلته یم ستا لپاره.

هارون په کوټه کې له خندا شین وګرځېد. تا به ویل له ډېرې خوښۍ به ټوپونه ووهي. ما زړه نا زړه وپوښتل:

– جنتي شې! ته هم زما لپاره سیاست پرېدې؟

– ستا دپاره؟ ستا دپاره دونیا پرېدمه. سیاست څه شی دی؟

ما ته تر ټولو ښه ډالۍ همدا وه. موسکۍ شوم. سترګو مې نم وکه. هارون په دروازه کې وویل:

– سبا بیا غږېږو. اوس خوږه شپه ګرانې!

د ګرانې کلمې زما اوښکې وڅڅولې. له ځان سره مې خندل. په کوټې کې مې د هارون هر قدم یادېده. د مېز د څراغ مخ مې ځان ته واړوه. ومې لګوه. بېرته مې بند که. پر تخت مې هماغسې ټوپونه ووهل. غوښتل مې پوه شم چې هارون څه احساسول. سبا بیا دواړه د ښار په مختلفو برخو کې وګرځېدو. کله چې ماښام هوټل ته راغلو د واده نېټه مو وټاکله. هارون وویل:

– ای ګرانې! زه وایم چې مونږ لکه دوه کوترې ټول عمر جوړه اوسو. اوس خو به راباندې باور کوې؟

زما له ډک ستوني ډپ غږ ووت:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– سل په سلو کې زړ کيه.

هارون له لاسه ونيولم. پر تخت يې نرمه سملولم. زه د خپل ګران غټو خړبخنو سترګ ته ځير وم. دونيا مې نه ليدله. لکه د ژوند د حقيقي خوندونو په سيند کې چې لاهو اوسم. هارون ورو ورو خوله زما شونډو ته نژدې کوله. خو بدن يې رېږدېده. لکه ځوک چې يې په زوره ټېل وهي. هغه بېخي نژدې شوی و چې دروازه وټکېدله. زه له خيالونو ووتلم. پاڅېدلم. هارون لاس واچوه:

– مه يې خلاصوه!

د هغه غږ نری شوی و. دروازه بيا وټکېدله. ما د هارون لړزنده لاس ته وکتل. ومې ويل:

– پرې مې ده کنه! هلته ګارسون بېچاره ولاړ دی.

– نه، سمله! اغه بېرته ځي.

– جنتي شې! ما ډوډۍ راغوښتې.

د هارون لړزېدل کم شول. سينه يې له هوا ډکه او تشه کړه. ويې ويل:

– نه يې خورو. د مينې خوند مه خرابوه!

– نه کنه. د مينې خوند ولې خراب شي؟ هغه منتظر دی.

– د امدې ځايه جواب ورکه، ځه!

ما خپل سور لاس ته وکتل. شکي شوم. نظر مې د هارون په سترګو کې ژور خښ که. ومې پوښتل:

– ته نو څه غواړې؟

– مينه کنه.

– څه ډول مينه؟

هارون په موسکا زما شونډو ته اشاره وکړه. ما وويل:

– جنتي شې! پام چې مينه او هوس ګډ نکې! مينه عزت ته وايي. مينه شرافت، انسانيت ته وايي. مينه مېين ته د خوښۍ د ورکولو او د غم د اخېستلو تلوسه ده. او دا شيان سرۍ د چانه نه پټوي.

د هارون څېره مړاوې شوه:

– ګوره ستا دا کارونه مې نه خوښېږي. ولاچې امدا اوس راباندې باور ونکې واده ام نه درسره کومه.

وه خدايه! په دونه وړه خبره دونه غټ عکس العمل؟ بدن مې سست شو. ما ويل:

– جنتي شې! خپله دې د واده وويلې.

– راشه نو! ام يې زړه کېږي ام ساړه.

هارون يو دم راټوپ که. لکه غټ زمری چې پر وړې هوسۍ کېوځي. ما په زوره ټېل وهه. لکه توپ وار شو. بيا هم نه ټينګېده. ما په ځمکه سملوه. ګونډه مې په ټټر ورخښه کړه. له درده وسونګېده. خوشې مې که. هغه په چوکۍ غونج کېناست. سينه يې سولوله. سا يې هم سوزېدله. له شرمه يې پاس نه کتل. ما له ګارسون څخه خواړه واخېستل. هغه په دهلېز کې روان شو. ما غږ که:

– وروره! زما مېلمه هم ځي. لاره ور وښيېه!

هارون تېز ووت. ما ورپسې کتل. زړه مې بېخي کنګال و. لکه ټول اميدونه چې ورڅخه ډيليټ شوي وي. د قابلي پلو بوی بد ولګېد. د خزلو په ټيم کې مې چپه که. د ځان د آرامولو لپاره د تخت په منظمولو اخته شوم. خو چورت مې نه بدلېده. د بنيادم ژوند راته عجيبه معما ښکارېدله. بې شمېره جوابونه لري. هرجواب يو وخت سم، بل وخت غلط وي. تکړه شه! د وخت سره سم جواب

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیدا که! اخېر دې نتیجې ته ورسېدم چې مور یو د بل په خبره پوه شوي نه یو . که نه داسې به نه کېدل. زړه مې نه صبرېده. سبا دفتر ته ورغلم. چوکیدار ورته ټلیفون وکه. زه د چمن په منځ کې پراوږدې چوکۍ کېناستم. یو وخت مې د هغه غږ واورېد :

– ای ای ته څه بلا یې؟ ټول خلک درنه پاذاب دي. اوس دې بیا څه غم راوړی؟

په لاس کې یې کاغذونه وشرکېدل. زه غلې پاڅېدم. ومې ویل:

– ما وبښه! ما ښام ښه ونشوه.

– هه، په بښنه غوښتلو ام پوهېږې؟

هغه کاغذونه پر چوکۍ کېښودل. یاداشتونه پکې وو. مطبوعاتي کنفرانس یې درلود. ما ویل:

– جنتي شې! یو بل خو سم وپېژنو کنه. فکر کوم د واده په باب زما او ستا نظر فرق لري.

هارون له قهره کټ کټ وخندل:

– کوم واده؟ کېنه مرې! دونه هم کمقل نه یمه چې ځان له غم په بیه والمه. تانه پیرصیب خلاص ندی. خوابښې خسر خو به باد او بڼکه وي. پوهېږې؟ که پس د محمده پیغمر پیدا کېدو اغه به پیر صیب و.

– وه خدایه! اغه ابلیس دی. په خپله خوله یې وویل.

– تووووبه! ای ای! که بیا دې په پیر صیب پسې خبره وکړه کنه...

– خدای ته وګوره! لږ ستر ګې خلاصې که! هغه ستا مرګ غواړي.

– او ته مې جوند غواړې؟

ما سر وخوځوه. هارون وپوښتل:

– ولې؟

– جنتي شې! ستا ژوند ماته تر ځانه موهم دی.

دې کې نابېره ساجدې زمور له شاځخه غږ که:

– شه شه شه! بې غمه مزې کوه بالا! زه د اوله پوهېدمه چې ته درواغ وایې.

مور مخ واړوه. هارون په ټوپ له چوکۍ پاڅېد :

– نه نه، ساجو. په خدای چې ما تاله دروغ ندي ویلي.

– شه نو دا چیش دي؟آ؟آ؟

– دا خو...

د ساجدې زړه ډک شو. لاس یې جیګ که:

– بس! بس! درواغ بس دي! ته یو رذیل، بې ارزشته اینسان یې. سر دې خلاص سو؟ ګرسره زما ومخ ته رانسې بالا!

ساجده په ژړا روانه شوه. هارون ورپسې منډه کړه. شېبه پس مړاوی ستون شو. ما ته یې برګ برګ وکتل:

– وینې څه بد دې وکړل؟

زما هم زړه ډک و :

– جنتي شې! زه هیڅ نه پوهېږم. تا خو ماته ویل تاسره مینه لرم؟

هارون غږ جیګ که:

– دروغ مې ویل. زه په اغې لکه لېونی میین یمه.

– دا نو څنګه چل دی؟ میین په هغې یې، هوس دې په ما راځي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هارون غاښونه وچیچل:
– هه، ولاکه دې کیسه کې ام یمه. اغه یو کار و، ونشو.
اوښکو مې کتلو ته مزاحمت کوه. لاس مې په سترګو تېر که. ومې ویل:
– ساجده خور هم تا غوندې ده. مینه تا سره لري، نرمه نرمه بل ته کېږي.
د هارون سترګې بوټې بوټې را ووتلې:
– څه شی څه شی؟ ته اوس په ساجو تور لګوې؟
– رښتیا وایم. د مهرباني موسسې د مشر سره یې وران وران خندل. تا سې دواړه خبرې پټوئ. دا څنګه مینه ده؟
– تاله یې څه؟ ته مونږ په جنګ نشې اچولی. ته دې خپلې بچې سرې که!
ما سترګې ښکته واچولې. په ستوني کې وبنګېدم:
– زه بچې نلرم.
– هاو کنه. ته نو څه شی لرې؟
– زه تا سره په رښتیا مینه لرم.
– هههههه زه د اوله پوېږدمه چې ته لېونۍ یې. ته ولاکه مینه بېخي پېژنې.
زما د سینې تخته کېکاږل شوه. ومې ویل:
– دلته مینه درد دی. مینه ځورېدل دي. مینه د هر سپکاوي زغمل دي. تر اوسه خو همدومره پوېږم.
– آفرین! مینه ځان په زوره د چا لمنې له غور ځول ندي.
– دا څه وایې؟ ما؟ وه خدایه پاکه! ما څه کړي؟
– تا امدا اوس ماله ونه ویلې چې مینه درسره لرمه؟
ما سر وخوځوه. هارون وخندل:
– پاکه جینۍ نو الک له داسې وایي؟
– جنتي شې! ما د زړه خبره وکړه. دې کې نو څه ناپاکي ده؟
– هه، دې کې څه ناپاکي ده؟ ستا زړه له به هر ډول چټلې خبرې راځي، ته یې وایې؟ آ؟
– وی توبه! هیله کوم! زما زړه ته چټلې خبرې نه راځي. زما په پاکۍ شک مه لره!
– ولا که یې په لاره تلې یې. درې ورځې ما سره نه ګرځېدلې؟ دا پاکي شوه؟ کوټې کې راسره یوازې نه وې؟
زما ارواح په بدن کې تنګه شوه. هارون د هاغه څه پیغور راکوه چې ده خپله غوښتل. هغه دوام ورکه:
– پاکه جینۍ لکه ساجو داسې وي. موټر کې راسره یوازې نه کېني موټر کې. پوه شوې؟ څه وځه! رنګ دې ورک که!
زه له ډک زړه سره ووتلم. هارون سمدلاسه ساجدې ته ټلیفون وکه. هغې نه غوښتل چې ویې ویني. مګر هارون له غږونو پوه شوی و چې چېرته ده. ساجدې له دکاندار سره د خرڅ شوي مال حساب کوه چې هارون یې ولید. له دکانه ووتله. ځان یې پټ که.
وروسته په لاره روانه وه. غلې غلې یې پیسې شمېرلې. ناڅاپه یې هارون مټې ته ټکان ورکه:
– تا رښتیا د نوي ریس سره خندل؟
پیسې تیتې شوې. ساجده په ټولولو اخته شوه. چیغه یې کړه:
– ځغله لغړیه! څه د خپلو رنډیانو سره مېلې کوه! ګوره، شیطاني ام درته کوي.
– خبره مه تېروه! جواب راکه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ته څوک يې؟
– خندل دې که نه؟
– بېخي مې خندل. په خندا چيش کېږ...
هارون په سپېره ووهله. چيغه يې کړه:
– ولې؟ ولې؟
د ساجدې مخ تک سور شو. پاڅېدله. لړزنده ګوته يې د هارون سترګو ته ونيوله. شونډه يې وچيچله:
– که دې بل ځل وار وکړ، شه؟... زما دوې خويندې، دوې ورېنداره کونډې دي. وچې ډوډۍ ته يې نه رسېږم.
– بله بانه نه وه؟ ته خو مرۍ اوبې، کالي ګنډې. دا لاس کې دې پيسې ندي څه دي؟
– چيشي؟ نه بس کېږي.
– دروغ وايې.
– نر غوندې.
– نو د ډوډۍ دپاره ايزت خرڅوې؟ آ؟
– ټوله امدا کار کوو. ته يې نه کوې؟
– زه تا غوندې بې حيا نه يمه. ښا؟
– دا چيش دي؟ د بل پښې څټې چې پيسه داره سې.
– اغه ستا کار دی. ښا؟ ماله خلک زارۍ کوي.
– شه؟ زه دې لکه چې نه وينم.
– څه څه؟ ته څه شی وينې؟ آ؟
– هرشی.
– اوس مې بېخي باور وشو. خبرې دې ام د بداخلاقو ښځو دي.
ساجدې په ژړا کې يو دم منډه واخېستله. زه د غم د غلطولو لپاره خوشې خوشې د شهرنو په مارکېټونو کې ګرځېدم. هغې هلته پيدا کړم. شيطانه يې وبللم. جنګ يې وکه. عجيبه سپکې سپورې، کنځا. ماويل زړه يې درد کړی دی. پرېږده چې تش شي!
ماسپښين د هوټل په انګړ کې په دوو پښو ناسته وم. تنکي ګلان له شمال سره زانګېدل. زما په زړه کې تېر شول «تر سبا به ورژېړي. مګر بيا هم خوشحاله دي. له خپل لنډ ژوند نه خوند اخلي. نېکبخته دي. شيطانان نلري» چورت مې وهه چې څه رنګه د غورځنګونو مشرانو ته قناعت ورکم چې پير السبي ابليس دی. ټيليفون مې وترنګېد. ډاکټر دقيق و. خوشحاله شوم چې خپله يې تماس ونيو. هغه تر سترې مشي وروسته وويل:
– په ښښنې! غږ دې مړاوی دی. خفه خو نه يې جينۍ؟
– نه، خيرو خيريت دی.
ډاکټر دقيق سره نېکتايي له غوټې ونيوله. يوې او بلې خواته يې کشه کړه چې سسته شي. ويې ويل:
– موټر درلېږم. زما مېلمستون ته راشه! يو سات به کېنو. کيسې به وکو.
ما ټيليفون له خولې لېرې که. وبنګېدم «هه، سبا به دا هم وايي چې يوازې راسره ناسته وې» د ډاکټر دقيق غږ بيا راغی:
– آ؟ څه دې وويلې؟ په زوره وايه کنه! ای ماسره نوې خبره ده.
– څه خبره ده؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– په ټلیفون کې نه کېږي. ته خو یو وار راشه! زړ دې نه توېږي.
ما چورت وهه چې نوې خبره به څه وي؟ ښه ښا، د پیر السبي له اصلیته خبر شوی دی. خوشحاله شوم. ما ویل:
– سمه ده. درځم. خو دفتر ته.
ما دعا کوله چې اټکل مې سم وخېږي. له دې سره به نه یوازې د هارون، بلکې د ټولو افغانانو ستونزې حل شي. د ډاکټر دقیق په دفتر کې د اوږدې کوڅې، سکرترې وویل چې مشر په جلسه کې دی. زه منتظره شوم. یو وخت د خلکو په ډله کې هارون هم ووت.
ما ته یې وکتل. د ملنډو موسکا یې وکړه. زه یې په مطلب پوه نه شوم. کوټې ته ننوتلم. ګرد کی مشر په فولادي دریشۍ کې د الماری هنداري ته ولاړ و. په څټ پراته وېښتان یې ږمنځول. په هنداره کې یې ولیدم. موسکی شو. ما وپوښتل:
– نوې خبره څه ده؟
– هههه عجله دې نده؟ ما ستا مشکل ته حل پیدا کړی. ته...
سکرترې په مایک کې غږ که چې د چاپخانې سړی پر قرارداد غږېدل غواړي. ده له الماری څخه دوسیه واخېستله. ویې ویل:
– سړی وساته! زه بیا غږ کوم. پرښته جانې! ته کېنه کنه!
– جنتي شئ! پیر السبي ابلیس دی، همدا مو ویل؟
مشر کټ کټ وخندل. ګڼ برېتونه یې ارت شول. دواړه لاسونه یې له دوسیې سره جیګ کړل:
– په بښنې! اول خو راځه د «تاسې» نه «ته» ته شو. «تاسې» د احترام نه پر دیو ته ویل کېږي. او «ته» د مینې نه خپلو ته. دویم، ګوره ما سره ستا غم دی. ته نو ام داسې مکوه چې ګوناګار مې کې!
– وه خدایه پاکه! دا رښتیا ولې څوک نه اوري؟ او دروغ دستي مني. هغه ابلیس دی ابلیس. شیطان دی.
ډاکټر دقیق په موسکا بیا کوچ ته لاس ونیو. دواړه مخامخ کېناستلو. هغه دوسیه پرانېستله. سترګې یې جیګې کړې:
– یوه خبره راته رېښه وکه! اوس ته د پیر صیب سره د ښمني کوې، که هارون له غور ځنګه باسې؟
– اح! وینئ ډاکټر صیب؟ ابلیس دا خبرې تاسې ته هم رسولې دي.
– هههههه ماته خپله هارون وویلې.
زه د هغه سترګو ته ځیر شوم. ویرېدم چې هارون ورته زموږ د جنجال کیسه کړې نه وي. هغه موسکی و. لکه خبر چې وي. ما سترګې ځمکې ته واړولې. د ډاکټر دقیق غږ مې واورېد:
– په بښنې! ما ویلې زه به هارون له غور ځنګه وباسم. ته به راسره واده وکې! زه له تا جار، ته له ما. څنګه؟
ما ویل ښه نو دغې معاملې ته یې غوښتې یم؟ ډاکټر د دوسیې پاڼې واړولې. ما ته چورت راغی چې بنیادمان ولې خپله ښکي خرڅوي؟ د ګټې په صورت کې خو ښکې نه شوه. په غږ مې وویل:
– تاسې خو ښځه لرئ.
– هو. لرم یې. راباندې ګرانه هم ده! خو قسم دی ستا د پاره یې پرېږدم.
– وی، توبه! ولې؟
– که ته سړی وې کنه، او ځان ته دې په آیینه کې کتلي وو، دا پوښتنه دې نه کوله.
– که مانه ښایسته پیدا شي؟
– بله مور به داسې لور را نه وړي.
– که پیدا شي؟
– ایڅ امکان نلري. ګوره! ماته مالومه ده. هارون تاته ښه نیت نلري. ښا؟ خو زما مینه پاکه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه له هارون سره د بحث کیسه وکړه. ما يې مخ ته کتل. اورېدلي مې وو چې هغه اول واده په مینه کړی و. بیا په بلې مېین شو. د هغې لپاره يې اوله ښځه طلاقه کړه. چورت مې وهه چې نور به څو مره ودونه په مینه کوي؟ د هغه د ډارولو لپاره مې وویل:

– تاسو ته خو معلومه ده. زما دوست د پیرصیب دوښمن دی.

– ههههه ویم ری مه وهه ګلابو! زه پو پېږم پیرصیب. اوښان ساتل جیګې دروازې غواړي!

زه پوه نه شوم. هلته يې د پیرالسبي په مقابل کې درېدل ګناه بلل. دلته بیا درېږي. د هغه له زاریو سره سره مې ونه منله. له دې ځایه د بنستپالو دفتر ته لاړم. ښه وهلی مولانا دومره خوشحاله شو لکه همدا چې يې د ژوند لوی آرمان وي. د جالی خولۍ يې په ګنجي سر کش کړه. وچو او تازه مېوو ټول مېز ونیو. ما هغه ته هم د پیرالسبي اصلیت روښانه که. مولانا توبې وباسلې. نصیحتونه يې شروع کړل. ویل د پیرصیب غیبت سړی د خدای په عذاب اخته کوي. وروسته يې زما په صفتونو ځان ستړی که. په ما يې د زړه د بایللو وویل. د واده په صورت کې يې د دریو ښځو د طلاق وعده وکړه. ما ویل دا دواړه چا مشران ټاکلي؟ د سنبلې شلمه وه. ورځو منډې وهلې. لکه د میزان اتلسمه چې د دروازې په خوله کې وي. ما نوکان سوانول. په زړه کې مې وګرځېدل «مشران قانع کول خو غر په غېږ کې نیول شول. راځه عامو خلکو ته به ووایم. ګوندې ویې مني» لیټاپ مې پر وړوکي مېز خلاص که. مقاله مې ولیکله. خو په نېټ کې نه اچول کېدله. ادرسونه مې بند وو. نوی ادرس هم نه جوړېده. پوه شوم چې د ابلیس کار دی. ټلیفون مې راوا خیست. له رسنیو سره مې تماس ونیو. هغوئ ویل د غورځنګونو په باب کنځلې هم خپرولی شي. خو پیرصیب هېڅ عیب نه لري. زړګل مې په زړه کې وګرځېد. څوځله مې شمېره راوستله. مګر د هغه قهر مې سترګو ته ودرېد. د تماس جرئت مې ونه که. په دوو کې پاتې وم. نه مې هارون پرېښودی شو، نه مې کار نتیجه ورکوله. له ناچارۍ څخه مې وخت په نفلونو تېروه. سبا زړګل په خپله راغی. زه دومره خوشحاله شوم لکه څوک چې ورک اولاد وويني. هغه خجالت و چې د منني په ځای يې لانجه وکړه. زما حال يې وپوښت. ما د رسنیو له انکاره خبر که. هغه ویل:

– مرکه به دې زه خپره کمه. خو دا به ما او تا دواړو ته تاوان وکي.

– جنتي شې! د مرکې نه تېره یم. بل کار کوم. د سنبلې په پینځه ویشتمه په حضوري چمن کې آزاده غونډه جوړوم.

– دقه سې! څوک به پکې وي؟

– ټول قشرونه. چې رسنۍ هم راشي. ته تش اعلان خپور که!

– په سترګو!

– بې سترګو مشې!

یو خو په دونیا کې دا شیطاني قانون دی، چې څوک تا غواړي ته يې نه غواړې، او چې ته يې غواړې تا نه غواړي. ما د هارون د بچولو او خپلولو لپاره غر او سمه نه لیدله. مګر هغه په موټر کې بل چا ته منتظر و. تر اوږد ځنډ وروسته ساجده له کوره ووتله.

هارون ورپسې شو. د کمپنۍ په بازار کې يې مخ ته ودرېد. هغې زرزې سترګې ورپولې. په آرامه يې وویل:

– خلک ګوري. لاره پرېږده! دورې سه!

– ساجو هیله کومه! ته زما یوه خبره واوره! بیا دې نه کلکومه!

– د چیش دپاره؟

– ولا چې زه تاله...

– ته زما ابغ نه کېژې. نا محرم يې. لاره پرېږده!

هارون تک سور شو:

– مه کوه کنه مړې! زه ستا هرڅه کېږمه. دواړه مینه لرو.

– شه؟ څوک وایي؟ زه ستا څه کرکه لرم. ته درواغجن يې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وه خدایه پاکه! دادې څه په شیشکه اړولی یمه؟ ښه ته راله وښایه! څه دروغ مې ویلي؟
– ما ته د بداخلاقۍ اینجلۍ په سترګه ګورې. مینه د ایغې سره لرې.
– اوهووووو! ام مړ ام پړ. منمه چې مخکې مې نیت ښه نه و. خو اوس درله ښایمه چې داسې نده.
– ضرورت نسته بالا. مخه ایله که!
د هارون په سترګو کې اوبه وځلېدلې:
– هیله کومه! ما د اغې ورځې نه خوب ندی کړی.
– بل درواغ.
– قسم دی. ای ساجو! زارۍ درله کومه. بې تا مرمه. که وایې د ټولو مخکې دې ښپو له ولېږمه.
هغه ځمکې ته ټیټ شو. ساجدې کلک ونیو. ډکې سترګې یې وروا ړولې:
– ته څه خبر یې؟ زه امدا اوس لېونی یم. د اغې څېره مې په سترګو کې لکه زوزان چخېژي.
– وه ظالمې! زه خو تاسره یمه کنه. اوس چرته ځې؟
– سودا اخم. په خونه کې پرته وم. کوچنیانو بغارې وهلې. مورګانو یې ول وژي دي. کور کې شی لا نسته چې ور یې کو.
هارون روان شو:
– درځه!
– یه یه. زه یې خپله اخم.
– غلې شه مړې! قسم چې تاله وړوکی کار وکمه من من غوښې المه.
– یه یه...
– دا کارونه پرېږده ساجو! زمونږ په منځ کې ویش نیشته.
– پوېږم. خیر ویسې! زه پیسې لرم.
– ته ښکاره که!
هارون یې دستکول ته لاس که. هغې کش که:
– ومې ول سته. درواغ خو نه وایم. ځه بالا! ته به کار لرې.
– اوهووووو! یانې اوس ام رانه خفه یې.
– یه خو...
– راکه دسکول!
په دسکول کې د شونډو او نوکانو ارزانه رنګونه او د پوډرو قطۍ پرته وه. په جېب کې یې پیسو ایله د یوې ورځې خرچه پوره کوله. هارون مخ ته شو. له اوړو نیولې تر نسکو یې په بوجیو واخېستل. په زرنج کې یې بار کړل. ساجده ورسره اول ځل په موټر کې کېناستله. هارون نو عرش ته وخوت. د راډیو ستنه یې وګرځوله چې سندرې پیدا کي. څو ساجده خوشحاله وساتي. ستنه متېک ته برابره شوه. زه غړېدلم. ما ویل راتلونکې اونۍ خلک له لوی راز څخه خبروم. هارون تریو شو. ساجدې ته یې کړ:
– دغې غونډې له ځو. څلور ورځې پس ده. مونږ به دا بې شرمه خلکو له رسوا کو.
هلته زه د متېک راډیو له سټډیو څخه په خندا ووتلم. بیا مې د کامیابۍ امید پیدا شوی و. زرګل دروازې ته اشاره وکړه:
– ته راځه! یو چېرته ځو.
– چېرته؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– بیا به یې وګورې.

ما ته د زرګل چلند بدل ښکارېده. د پخوا په شان یې ټوکې او شوخي نه کوله. زړه مې نه و. د هغه لپاره مې و منله. زموږ سپینه سراچه د خیر خانې په اوله حصه کې په لویې دروازې ننوتله. د ساتونکو کاره کتل مې خوښ نه شول. غبرګ سړي موږ ته د لوی باغ په منځ کې د فولادي ودانۍ لاره وښودله. ما له زرګل څخه وپوښتل:

– دا کوم ځای دی؟

– د ډاکټر صیب دقیق مېلمستون.

ما پښه ونیوله:

– جنتي شې! دلته څه کوو؟ اغه ما ته ښه نیت نه لري.

– ولې وېرېږې؟ زه در سره یمه کنه.

موږ د ودانۍ د لوی سالون په منځ کې د رسمي غونډو تر اوږد مېز تېر شولو. په درېو کونجونو کې د مختلفو کوچونو سیټونه وو. موږ په تورو کوچونو کېناستلو. تر لږ ځنډ وروسته ډاکټر دقیق په سپین ملي لباس کې راغی. څلور تنه غوټ غوټ ساتونکي ورسره وو. هغه موږ دواړو ته لاس راکه. زما ورغوی لکه وینه سور شو. زرګل ډاکټر دقیق ته وویل:

– داده! نور تاسې پوهېږئ کار مو!

ډاکټر دقیق په خندا ما ته وکتل. بېرته یې مخ زرګل ته که:

– کور ودان! نر سړی یې. خپله وعده دې پوره کړه.

زه پوه نه شوم. کله مې یو ته کتل کله بل ته. زرګل وپوښتل:

– د جرمني کار به مې کله وشي؟ ایوانان مې پاذاب دي. بېګا پې حمله راغله. لکه سکروټه سره شول. د سترګو ګاټې یې دوه دوه ښکارېدل. وېرېږمه چې رانه مړه نشي.

– بې غمه اوسه! په دوو هفتو کې ویزې او ټیکیټونه وغواړه!

– خیر ویسې ډاکټرصیب! خو دوه هفتې ډېرې دي. زر نه کېږي؟

– کوشش به وکم.

زرګل پاڅېد. سیده له ودانۍ ووت. ما ورپسې منډه واخېستله. مګر ساتونکو ونیولم. ما نارې کړې:

– ای وروره! دا څه کوې؟ ما دلته مه پرېده!

زرګل شاته ونه کتل. زه پوه شوم چې وغولېدلم. لاس او پښې مې ووهلې. خو په څلورو کسو مې زور نه رسېد. بیا مې چیغه کړه:

– ای وروره! خدای ته وګوره! ما هم بوځه! زه دې بچې جوړولی شم.

زرګل زما جوړول یو ځل لیدلي وو. په باغ کې تېز روان و. ساتونکو زه په کوچ کې وغورځولم. سربداله وم چې دا څه پېښ شول. ډاکټر دقیق ټلیفون غوږ ته نیولی و. ګرځېده. ویې ویل:

– مولانا بچو! پتاسکه والوته. شرط دې بایلود! پیسې رالېږه!... هههههها نېکاح خو ستونزه نده. امداسې په هر ډګر کې ما ته درکوم!... هههههها لاس دې خلاص!

زما زړه ډک و. ومې ویل:

– ای ډاکټر صیب! ولې؟ زما ګونا څه ده؟

هغه له لېرې موسکی شو:

– تشویش مه کوه! ستا پکې ګټه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وه جنتي شي! په څه کې مې ګټه ده؟ دا چې په ما مو شرط وهلی؟ یا چې دلته بندي یم؟ ما پرېږده! خدای ته وګوره!
هغه په خندا راغی. مخامخ کېناست. ویې ویل:
– په بښنې! مینه ایچا په اسانه نده ګټلې.
– زه تا سره مینه نلرم.
– پیدا به شي. اوس داسې وبوله چې معامله مو وکړه. زه هارون له غورځنګه باسم. ته راسره واده کوې.
– وه ډاکټر صیب! چې مینه نلرم نو واده ولې وکم؟
– په بښنې! چې د هارون په شتون کې زما ګټه ده نو ولې یې وباسم؟
ما یې سترګو ته کتل. شخې وې. د وجدان ساپکې ختلې وه. بحث ګټه نه لرله. ومې پوښتل:
– واده کله دی؟
هغه تازه شو. لکه ما چې منلې وي. ساتونکو ته یې اشاره وکړه چې لېرې شي. ما ته یې مخ که:
– واده؟ څلور ورځې پس. د سنبلې په ۲۵مه. داسې شانداره به وي چې ټول یې یاد ساتي.
زما سودا لا زیاته شوه. د سنبلې په ۲۵مه باید د حضوري چمن په غونډه کې اوسم. یودم مې د کړکۍ په لور ټوپ که. په لاره کې مې چوکۍ جېګه کړه. لویه ښیښه مې وویشتله. چوکۍ د ښیښې له ټوټو سره چمن ته ولوېدله. زه په کړکۍ ووتلم. په چمن کې خوشې وم. ډاکټر دقیق په آرامه سیل کوه. ساتونکي په ما پسې شول. ما لاس نه ورکوه. یو وخت له څلورو خواوو محاصره شوم. بېرته یې راوستلم. ډاکټر دقیق موسکی و. برېتونه یې وخوځېدل:
– زه د ښځو حق پېژنم. څه کله چې ستا خوښه وي امغه وخت واده کوم. صیبي شو؟
– نه، زما هېڅکله خوښه نده.
– داسې مه کوه نووو. په بښنې! د پیښې نه تېښته نشته.
شا یې واړوله، لاړ. زه سسته پسته کېناستم. زړګل ته چورت ورې وم «څه یې وشول؟ د اولاد لپاره نه ځان ته ګوري، نه دنیا، نه اخرت ته. په اولاد کې څه جادو ده؟ هاغه د (اول ځان پسې جهان) خبره دروغ ده؟» تر سهاره ناسته وم. ډاکټر دقیق راغی. په موبایل کې یې ویډیو وښودله. ما لیدل چې هارون ته وایي سر له ننه ته دلته وظیفه نه لرې. هارون په قهر تاو راتاو شو:
– ای ډاکټر صیب! زه حیران یم. اغه جینۍ څه شی ده؟ په ښایسته نقاب کې شیشکه ده.
– په بښنې! هر څه چې ده زه پې مین یم.
– ولا زه مو مایوسه کړمه. یانې د غورځنګ نه تاسو له شخصي ګټې موهمې دي.
ډاکټر دقیق سترګې برګې کړې:
– تا ته چا د قضاوت واک درکړی؟ چې د غورځنګ په څه شي کې ګټه ده په دې زه ښه پوهېږم.
هارون په کړه خوله وخندل:
– ههه، د غورځنګ ګټه په دې کې ده چې تاسې بله ښځه وکئ؟
ډاکټر دقیق سور شو. ساتونکو ته یې مخ که:
– نیم ساعت پس یې په دفتر کې ونه وینم!
هارون روان شو. مخ یې را وګرځوه:
– ماله کارونه ډېر دي. بنستپالو له ځمه.
ویډیو بنده شوه. ډاکټر دقیق بیا خپلې مردارې سترګې راواړولې. شونډې یې موسکۍ وې. برېتونه یې ورپېدل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ما خپله وعده پوره کړه. ستا څه خیال دی؟
– زما خیال څه کوې؟ هغه له سیاسته ندی وتی.
– په ښښنې! اغه لتوګی ولاکه ستا په زحمت ارزي. ودې لیده چې ستا په باب څه وایي. پرېده یې!
ما تېره وکتل. هغه په موسکا زما لاس ونیو. ما کش که. هغه قصداً زما دواړه لاسونه کلک کړل. ما ټېل وهه. هغه وار شو. په ځمکه ولګېد. ملا یې نیولې وه، پاڅېد. ساتونکي په قهر راغلل. ډاکټر یو دم په خندا شو:
– باح باح باح! زمونږ بچي به سم پالوانان وي. آ؟ سخته تلوسه دې راواچوله په خدای.
ما ترې مخ وګرځوه. ډاکټر دقیق په احتیاط موبایل په ورغوي کې راکېښود. په تګ کې یې وویل:
– نازکې پالوانې! چورت دې ووهه! هر ډول لباس، طلا، کور چې غواړې غلام دې په خدمت کې دی.
هغه د جاپانیانو تعظیم وکه، ووت. زما زړه تنګ و. پاڅېدلم. په سالون کې وګرځېدم. ټلیفون مې راواخېست. زرګل ته مې زنګ ووهه. هغه د سرک په غاړه تناره ته ولاړ و. په کاغذ کې پېچلې ډوډۍ یې واخېستله، روان شو. ما وویل:
– وروره جنتي شې! اولادونه دې چېرته مه بیایه! ماته یې مرض مالوم دی.
– ښا؟ تا آسمانونو کې طب ویلی؟
– باور وکه! شیطانان ورننوتي دي.
– دقه سې! بیا وایې؟
– دا ځل ربښتیا ده. ته یو بې کینې کس راوله! په کوتو کې دې لرګي ننباسي. سورت دې ووایي! زور دې وکي! شیطانان وځي.
زرګل له قهره پخ وهل. ټلیفون یې بند که. سره له دې یو ې مشهورې ښځې ته لاړ. خلکو حاجي بي بي بلله. ټوله ورځ یې تلاوت کوه. د اینږیندو په کار یې غرض نه درلود. د هغې دم ګټه ونه کړه. وروسته یې بچي د جامع جومات امام ته بوتلل. هغه د ختم، د سقات، د نکاح تړلو پیسې نه اخېستلې. بیا هم د دم نتیجه هېڅ وه. زرګل په ټلیفون کې په ما بړک وهل:
– هی د شیطان لعنتي ذاته! هی رذیلې! زما د ایوانانو ګوتې دې بیا پلې پلې...
– نه وروره. هغه کسان به له کینې پاک نه وو.
– د سې پاک وو لکه د زم زم اوبه. هی خدای دې وشرموه! ښه مې وکړه چې ډاکټر ته مې وسپارلې. ایڅ پښېمانه نه یمه.
زه حیرانه وم. ما ویل دا څنګه چل دی؟ په ښیادمانو کې یوازې هارون بې کینې زړه لري بس؟ هغه هم اوس خرابېږي.
هاخوا ابلیس د پاچاهۍ پر تخت ناست و. ګرد چاپېر نیمه بربنډو ښځو نڅا کوله. هغه کله د چرسو له سګریټې لوخړې ویستلې او کله یې د اور د شرابو بوتل په سر اړوه. له مستۍ څخه به یې غږ که «واح شربتکې واح!» د ګوریلا په شان ببر شیطان نزدې ورغی. سر یې په تعظیم ټیټ و:
– زما ګرانه پاچا! د بدرنګې پربښتې کار وشو. ډاکټر دقیق وګټله. مولانا یې جینګې داړې پرېښود.
ابلیس لاسونه وغځول. هغه یې کلک په مخ ښکل که. ویې ویل:
– لعنت په ښیادم! ته په ما ډېر ګران یې ببرو. ځکه مې د امنیت وزیر کړې. ای! پربښته به ښه ځورېږي نو آ؟
وزیر ببر سر وخوځوه. ابلیس کړس کړس وخندل:
– ډېر ښه! داسې کار وکړئ چې ډاکټر دقیق په زور نیکاح وتړي! بیا یې د ناپاکۍ په تور طلاقه کې! چې له ځانه یې کرکه وشي! ددې د دادا مذب!
دواړو په زوره زوره وخندل. وزیر په ټیټ سر بېرته لاړ. ابلیس د نڅاګرې شاته د منګولې ټس ورکه:
– واح شربتکې واح!

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه د ډاکټر دقیق په مېلمستون کې کرځېدم. د مرستې مې څوک نه و. او ښکو مې د لیدلو مخه نیوله. په زړه ک مې ویل، دلته پر ځمکه ژوند د ښو او بدو ساده مجموعه نه ده. بلکې پېچلې هنر دی. دلته کله کله بد کول ښه وي او ښه کول بد. سترګې مې رڼې شوې. سمدلاسه مې مولانا ته زنګ ووهه. هغه په یو نېکر کې پر تخت نېغ کېناست. درېوا ړو ښځو ته یې وویل چې چاپې کول پرېږدي، ووځي! له ما سره نرم غږېده. ما پوښتنه وکړه:

– جنتي شئ! هارون له تاسو سره دی؟

– ماشاالله! ګل سړی ده. اغه او س د ثوابونو لار پېژندلې ده. داسې موبارکه ږیره یې ده.

– ما ویل تاسو هغه د غور ځنګه وباسئ! زه درسره واده کوم.

د مولانا اعجازالحق سترګې ټېغې ټېغې را ووتلې. په ښویه سرا و بېره ږیره یې لاس را کاږه:

– جزاک الله. ته چېرته یې ګلابو؟ د ډاکټر په مېلمستون کې نه یې؟

– همدلته بندي یم غضب.

– لا حول و لا! څې دا به څنګه سي؟

د سنبلې ۲۵مه شوه. زه له ملاآذانه ویښه کرځېدم. د حضوري چمن د نهو بجو غونډې ته مې ډېر امیدونه وو. چورت مې وهه چې څنګه ورشم؟ د دریم منزل بام ته وختلم. شمال یخ لګېده. په کورونو کې څراغونه بل وو. د هغوئ په مقایسه مېلمستون لکه لوی پارک ښکارېده. ما کتل چې کومه خوا وتلو ته لنډه ده؟ له بده مرغه ودانۍ د باغ په منځ کې وه. شپږ بجې مې تکه شنه چپنه واغوستله. د باغ په شنو ونو کې غلې روانه شوم. خو ساتونکو ولیدلم. بېرته یې ودانۍ ته را وستم. په باغ کې نور خلک هم وو. هغوئ هر چېرته زینتي توکي درول. د ونو تر منځ یې د څراغونو لړونه کشول. ما چورت وهه چې له دغې موقع څنګه ګټه واخلم؟ اوه بجې وې. ما تر کړکۍ کتل. هغوئ ودانۍ ته نږدې کار کوه. دوه غبرګې ښځې سالون ته ننوتلې. ما فکر وکه چې کارګرې دي، مرسته به ترې وغواړم. مګر ښځو لس جوړه جامې او لس ښکلي قطیان پر مېز کېښودل. ما ویل:

– جنتي شئ! دا څه دي؟

ګردېزې ښځې قطیو ته اشاره وکړه:

– دغو ته مونږ سره زر وایو. او دغو ته د واده جوړې.

اوږدمخې ښځې د چرګې د کټکټاک خندا وکړه. زه هکه پکه شوم:

– د واده جوړې؟ ډاکټر خو ویل چې زما خوښه نه وي واده نه کوي.

هغوئ په خندا ووتلې. ما باغ ته وکتل. ایله پوه شوم چې واده ته تیاری نیول کېږي. لږ وروسته ډاکټر دقیق راغی. په سترګو کې یې د هوس لمبې وې. موسکی موسکی کېده. زما په اوږه یې نرم لاس کېښود. ویې ویل:

– نازکې پالوانې! ښځه مې طلاقه کړه. بیا ونه وایې! ځان تیار که نو! مېلمانه را روان دي. اته بجې ملاصیب زمونږ نیکاح تړي. زما زړه ډک شو:

– جنتي شې! د خدای نه ووېرېږه! الته به څه جواب وایې؟

– وبه وایم چې ما یوې یتیمې او یسیرې جینۍ ته دونه مینه ورکړه، چې د خوشالۍ نه یې وزرونه شنه شول.

– هیله کوم! ته ما خوشالولی نشې.

د ډاکټر دقیق خوله له خندا څخه نه راټولېدله. واسکټ یې وویست. ما شا واړوله. هغه د واده سپینه دریشي واغوستله. د کړکۍ له لارې یې د ساتونکو غوټ قوماندان ولید. دی هم سالون ته ور ووت. قوماندان وویل:

– وبښه مشره! ټلیفون دې بند و. مولانا اعجازالحق را روان دی. څه وکو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ښه ښا ! واده ته راځې؟ ما خو غوښتې ندي. ځه پرېده چې راشي! د خپلې ماتې سيل به وکې!
مولانا تېز له موټره کېوت. د جالۍ خولۍ يې پر ګنجې سر کش کړه. په غټو ګامونو سالون ته ننوت. له ورايه په غصه ښکارېده. دواړه مشران او ړږد مېز ته مخامخ کېناستل. لکه جنګې چرګان يو بل ته برګ وو. يوازې د غورځنګونو رسنۍ موجودې وې. مولانا ګوته وخنډله. ويل سيکولران دې په مجلسونو کې دده پر کورنۍ بحث نه کوي. ډاکټر دقيق نه منله. مولانا هغه له ګرېوانه ونيو. ډاکټر دقيق هم د حريف غاړې ته لاس واچوه. د دواړو پلويان جنګ ته چمتو وو. په پای کې مولانا هم ګواښ وکه چې د ډاکټر نوی طلاق به د رسنيو سرټکی کې. هماغسې په بيړه له مېلمستونه ووت. په موټر کې يې د تلويزوني کمرې غټ تور بکس خلاص که. زه ترې ووتلم. نژدې مې زړه چوېدلی و. اوږدې ساګانې مې اخېستلې. مولانا کړس کړس وخندل:
– سخت عمليات وو. ماشاالله! زما الکانو توره وکړه. د ډاکټر چخه هم سر لاړ هم سرسر. هههههههه
ما د موټر له ښيښې وکتل. دکانونه او رستورانتونه تېرېدل. نه پوهېدم چې چېرته يو؟ مولانا وويل:
– هارون مې د غورځنګه وباسه. لکه څې واپس سيکولرانو ته لاړ.
– جنتي شئ! اغه د ډاکټر نه خفه دی. ما په ويډيو کې وليد.
– فيکر کوم اغه يې تاته چل جوړ کړی وه. ناکامه سو. هههههههه
زه هم موسکۍ شوم. خو په زړه کې خفه وم چې هارون له سياسته وتی نه دی. فکر مې د حضوري چمن غونډې ته لاړ. ساعت ته مې وکتل. اته بجې وې. يودم مې خېټه ونيوله. زګېروی مې وکه. مولانا وارخطا شو. ما ويل:
– درد کوي. څو ورځې مې ډوډۍ نده خوړلې.
– ته صبر وکه صبر! اينشاالله زر رسېږو.
– جنتي شئ! دلته نه کېږي؟
مولانا د اليشنګ رستورانت لوحې ته وکتل. په موټروان يې غږکه. شاته کاروان هم بريکونه ونيول. مولانا امر وکه چې رستورانت له خلکو تش کئ! شېبه پس موږ ننوتلو. ما اورېدل چې د رستورانټ خاوند خپلو کسانو ته ويل لوی سياسي رهبر مو مېلمه دی. هم به پيسې ډېرې واخلو او هم به رستورانت مشهور شي. هغه په خپله له قلم او کتابچې سره فرمايش اخېستلو ته راغی. مولانا زما په لور اشاره وکړه، چې اول له دې وپوښته! ما وويل:
– که ايشېدلې لټرې وي، مالګه پې واچوئ، رايې وړئ!
د مولانا په تنګو شونډو سترګو کې پوښتنه ښکارېدله. سرې روښانه کړه:
– صيب، خورکې د لغمانيانو جبه وکړه. مونږه لوبيا ته لټرې وايو.
مولانا وروځې بره کش کړې. سرې فرمايشونه وليکل او ورک شو. ما موبايل راواخېست. مولانا ته موسکۍ شوم:
– جنتي شئ! زه يو ټليفون کوم بېرته راځم.
– جزاک الله! لس خو وکه!
مولانا خواږه خواږه کتل. لکه سرې چې په اخيستې مال وياړي. نظر يې د رستورانت تر دروازې راسره لاړ. ما ټلېفون د دروغو غوږ ته ونيو. د رستورانت مخ ته ګرځېدم. ډوډۍ تياره شوه. خو زما خبرې ختمې نه وې. د مولانا ملګرو کله ما او کله کبابونو او پلوونو ته کتل. هېچا له وېرې لاس نه کوه. يو مهال د ټولو پام شو چې زه د رستورانت مخ ته نه ښکارم. يو تن راووت. بېرته يې اشاره وکړه چې نه شته. مولانا تېز راغی. په ساتونکو په قهر شو. هغوئ حيران وو. لکه زه چې ځای په ځای غيبه شوې اوسم. هرې خوا ته منډې شوې. مګر ويې نه موندلم. مولانا ګوته وخنډله:
– ويم د هر جای چخه چې کوئ دا جينۍ به پيدا کوئ! که نه خير مو نشته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغوئ لاړل. ډوډۍ يې پرېښودله. د هوټل خاوند په ميدان پاتې شو. زه د زينتي لوښو د کراچۍ له نسه ووتلم. کراچيوان هماغه هلک و چې د عيدګاه مخ ته يې ژړل. ساعت اته بجې او لس دقيقې وې. غونډې ته رسېدلی شوم. خو زه د زرګل کورته لاړم. دواړه ماشومان مې کېښول. د سترګو ګاټې يې غبرګ ښکارېدل. لکه دوه سيکې چې سر په سر وي. د زرګل سور مخې ښځې زه ټېل وهلم، بچيان يې کش کړل. ما هغه په خپل ټيکري وتړله. پنسلان مې د ماشومانو د ګوتو ترمنځ کېښودل. سورت مې وواېه. پنجې مې کېکاږلې. ماشومانو په چيغو وژړل. له بدنه يې شيطانان لکه شمال وتښتېدل. ماشومان سست پرېوتل. د پوالي ساعت لس کم نهه بجې ښودلې. د حضوري چمن غونډې ته مې تلوار و. د زرګل ښځه مې خلاصه کړه. په وتلو کې مې وويل:

– جنتي شي! مرض يې ورک شو. دوئ خو نه پوهېږي. تاسې يې جنګ ته مه پرېدئ! چې شيطانان بيا ورننه نه وځي.

د مولانا کسان په ماپسې حضوري چمن ته راغلل. لکه وږي لېوان ګرځېدل. چمن له خلکو ډک و. لس باندې نهه شوې. زه په لاره کې وم. خلک وښورېدل چې لاړ شي. د سپرېښنا د هوټل هزاره ځوان د پاتې کېدو غوښتنه کوله. مګر رسنيو خپلې کمرې ټولولې. شل باندې نهه شوې. ما ليدل چې د مولانا کسانو د موټرو دروازې په زوره کش کړې، لاړل. زه له ټکسي ووتلم. دريځ ته ودرېدم. خلکو چکچکې وکړې. روان کسان بېرته وګرځېدل. هارون او ساجده مخامخ وو. زه موسکی شوم. هغوئ غاښونه وچيچل. د هارون ترڅنګ د تورې لونګۍ او تورو عينکو سړی و. ماته شيطان ښکارېده. خو باوري نه وم. خلک په چمن کې نه ځايېدل. دباندې پر سرکونو ولاړ وو. د راز اورېدو ته يې تلوسه وه. ما ويل صبر وکئ! درته وايم. خو اول يوه پوښتنه کوم:

– څوک پوهېږي چې دا وطن ولې تل نارامه وي؟ آ؟ څه دې ويل؟ بد خلک لري؟ نهء. اتفاق نشته؟ نهء. زه يې ووايم؟ د شيطانانو د لاسه. څو کاله مخکې چې جنګ ودرېده؛ اين افراطي ډلو انتخابات ومنل؛ هغه هم د خلکو هوښياري نه وه. اصلا د شيطانانو پام بلې خواته لاړ. مګر نن سبا هغوئ بېرته راغلي. ښه ډېر راغلي. پوهېږئ؟ افغانستان د ابليس پايتخت دی.

د خلکو په سترګو کې تعجب له ورايه ښکارېده. دروند ګونګوسی جيګ شو. زه مخ ته لاړم:

– لکه دا دومره کلونه چې يې تاسې د جنت په اميد دوزخ ته اچولئ، نن هم ابليس په هماغه شربت کې هماغه زهر درکوي.

د خلکو څېرې له غصې ډکې شوې. لکه تږلي لېوان په خپلو ځايو کې تاوېدل. يوتن نارې کړې:

– خورې! زموږ دې سودا کړه. سمه خبره وکه!

زه يوه شېبه غلې شوم. خوشحاله وم چې خلک د رښتيا د اورېدلو تلوسه لري. بيا مې خوله مايک ته نژدې کړه:

– جنتي شئ! هېڅ باور به ونکئ. تاسې ټول ابليس ښه پېژنئ. پوهېږئ څوک دی؟

شور لا زيات شو. له هرې خوا آوازونه راتلل «وواېه کنه! طاقت نه کېږي. پسې ورځو» ما هم غږ جيګ که:

– ابليس؟ ابليس پير السبي دی پير السبي.

خلک يودم چوپ شول. لکه په تلوېزون چې برق لاړ شي. د پير السبي په هکله آن د منفي خبرو اورېدل ورته ګناه ښکارېدله. ما د همدا سې عکس العمل اټکل کوه. ځکه مې قناعت ورکولو ته دوام ورکه:

– رښتيا وايم. که مو پام وي پير السبي ناڅاپي راپيدا شو. د هماغې ورځې نه په وطن کې دوښمنۍ زياتې شوې دي. د هغه شيطانان خلک غولوي. په جنګ يې اچوي.

په خلکو کې بيا ورو ورو شور پيدا شو. د مخامخ سړي په تورو عينکو کې لمبه وځلېدله. ماته يې غږ که:

– ای ای لعنتي! ته چې په پير صيب لګېږې، د دې نه ښکاري چې ابليس خپله يې.

ما غوښتل ووايم چې يو شيطان همدا دی. ويې نيسئ! خو ساجدې خبره مخکې کړه:

– دا ورور رشتيا وايي. اصل کې تاسره غمونه راغلي دي.

هارون خلکو ته مخ وګرځوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ای ورونو ! دا ماله مالومه ده. ډېره بې حیا جینۍ ده.

زیاتره خلکو هارون پېژنده او په خبرو یې باور کوه. له هرې خوا نارې شوې «ابلیس، ابلیس» د تورو عینکو والا بیا غږ که:

– ابلیس وولئ، ثواب وګټئ! ابلیس وولئ، ثواب وګټئ!

چا تیږې، چا څپلۍ وارې کړې. ساجدې او هارون کچالو راوړې وو. ما د ځان بچولو کوشش کوه. په جیګ اواز مې وویل:

– جنتي شئ! غوږ ونیسئ!... تاسې خو ما خبرو ته پرېږدئ!... زه وایم...

یوه څپلۍ مې په مخ ولګېدله. زه کږه شوم. خو ځان مې ټینګ که. د وړو تیږو باران و. په زنګانه کې د غټې تیږې لګېدو په ژړا کړم. له درده کېناستم. د ساجدې کچالو مې تر غوږ تېر شو. مګر د هارون مې په سترګه ولګېد. لکه په مغزو کې چې مې د رڼا بم وچوي. وروسته دنیا تیاره شوه. اوږده وغځېدلم.

په میوند روغتون کې پرته وم. پایوازان وتل ننوتل. زرګل په الماریٰ کې کتل چې زما ګولۍ څومره پاتې دي. ټوله فضا د دواګانو په بوی لړلې وه. سر مې دروند و. څنګ ته مې یوې نجلۍ له مور سره ټوکې کولې چې خوشحاله یې کې. په بل کټ کې چاغې ښځې د زخمي زخمي لور په حال ژړل. کړکۍ ته نږدې د پاخه عمر سړې خپلې نارو غې خور ته زه وښودلم. وپسېد:

– ببو ! دغې جینۍ د مریضانو جامې د خپلو دپاسه اغوستې ندي؟

زړې پېغلې په جیګ غږ خبرې کولې، چې زه یې واورم:

– دا خیرنه، خړوسکنه؟ هاو هاو. بې سُره هم ده. ټوله شپه په دالېز کې ناسته وي. سهار د ننه راځي.

رښتیا یې ویل. زه رڼا ته کېناستلم. د زرګل ورته سړمې وپړسېدلې. ما اشاره وکړه چې مه یې کوه. ما ویل:

– جنتي شې وروره! زه جوړه یم. ماسپښین مې رخصتوي. مننه چې پوښتنې ته راغلې!

– دقه سې! نور مې مه شرموه نو! ایوانانو ته چې ګورم د ډاکټر مېلمستون رایاد شي. په وجدان مې درد ولګي. په چمن کې باید زه درسره وم. هزاره الک دې خیر ویسي! مانه ډېر غیرتي ده. ښه څه ورک یې که! زه ماسپښین درپسې راځمه.

– نه نه، ستا خپله کارونه ډېر دي! زه تللی شم. وی، قوربان! ښه دی چې وریرونه مې جوړ شوه. ډېره خوشاله یم.

هغه په خندا مننه وکړه، ووت. ښځې غږ که:

– لونډه بازه. رنګارنګ الکان ورته راځي. هرچاته ویته ویته کېږي. شرم...

زما حوصله نه وه. پاڅېدم. زنګون مې درد وکه. ګوډه ګوډه تشناب ته لاړم. هنداري ته ودرېدلم. د ښی سترګې سپین مې لکه الوبالو سور و. شاوخوا یې توره کړی، تاوه وه. د تندي، مخ او د غاړې شنو ټپونو مې بېخي څېره بدله کړې وه. له دهلېزه آشنا غږ راغی. سر مې ووېست. غفور ماما و. لمسی یې له لاسه کشوه. اتل نس نیولی و. ژړل یې. غفورماما هغه کېنوه په ډاکټر پسې لاړ. څو له ډاکټرانو سره غږېده پاتې کورنۍ هم ورسېدله. خو اتل په خپل ځای کې نه و. هغوئ هرې خوا ته تیت شول. عایشې ژړل. بالاخره یې زوی په عاجله خونه کې وموند. د اپنډیسي عملیات یې شوي وو. ډاکټرانو ته یې دعا وکړه. زه درې ساعته پس پوښتنې ته ورغلم. د هارون د خور، مور او پلار تندي تروه شول. یوازې زلما راته وخندل. ما ویل:

– جنتي شئ! اتل جان څنګه دی؟

عایشې د مخ تور خال وسولوه. ما ته یې کړ:

– د هارون خوریه بند نه پاتېږي. ښا؟

– څه شوکر! هارون جان ندی راغلی؟

خوبانې ترور سترګې تنګې کړې. د مخ ګونجې یې زیاتې شوې. غږ یې که:

– تا له یې څه؟

– تې ګیله منه یم. په غونډه کې یې ښه کار ونکه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې مېړه ته وکتل:
– دسې خلک دي. خپل درد وينې، د بل مرګ نه.
غفور ماما اوږده پزه په غټو ګوتو کش کړه. مخ يې راواړوه:
– ته چې هرڅه کوې کوه يې! ګوره په پيرصيب به نه لګې! ګونا لري. امدا پرون يې راله ټلېفون وکو. ستا تپوس يې کوه. ما ويلې مونږ نده ليدلې. ګوره ته ورپسې تومتونه ترې، او د اغه ستا جوبلېدو ته سودا ده.
– جنتي شئ! هغه دروغ وايي. چلباز دی.
ټول په سړمو کې وپشېدل. خوبانې ترور غږ که:
– هئ مخ دې خاورې شه! تا غوندې ازار وهلو دونيا ورانه کړې. څوک چې حيا نلري د پير صيب به څه قدر وکي؟
– وی، تروري! تاسې خبر نه يئ...
– مکاري پرېده! چې هاروني مې ښځې پسې مړ شي تا غوندې جينۍ ورله نه کومه. هاو.
– وه خدايه پاکه! نو د هغې خبرې په دې پورې...
غفور ماما برګ شو:
– څه نو! په خبره پوه شه کنه نو!
ما سر ښکته واچوه. ګوډه ګوډه ووتلم. دا وخت مې د هغوئ د خوشحالۍ غږ واورېد. اتل سترګې وغړولې. ما له لېرې کتل. د عايشې د غومبري په تور خال د خوښۍ اوښکې راغلې. زوی يې څو ځله ښکل که:
– اخ مورکۍ درنه لوګۍ شه! څنګه يې زما د زړه ټوټې؟
– مه جاړه موري! جوندی يمه.
خوبانې ترور غږ که:
– وی، قوربان! شوکر شوکر! خدای دې تل جوندی لره!
اتل لاس اوږد که:
– ای موري موري! ماشوم چې بيمار شي يوه مور يې دوه کېږي؟
– وی، صدقه! د بې خودۍ د دوا کار دی. زه درله دوه ښکارمه.
ټولو وخندل. هارون سا نيولی ورسېد. په عذر يې وويل چې مشر کار راسپارلی و. پرېښودی مې نه شو. عايشې سر وخنډه:
– ايڅ خبره نده وروره. شوکر ابا شته. خدای دې جوندی لري!
د هارون زړه ولګېد. پيکی يې له تندي بره ټېل وهه. غټې خړبخنې سترګې يې اتل ته واړولې. موسکی شو:
– دا جينجړ خو جوړ تيار دی. زما يې زړه وباسو.
ماشوم جواب ورکه:
– جينجړ به ته يې. جينجړ به دې زوی وي.
له ټولو سره ماته هم خندا راغله. خوبانې ترور مخ هارون ته که:
– زويه الله دې راله د هرې بلا نه وساته! که تا ډانګټرانو له ټلېفون نه وکړی مونږ نه پاتې وه.
– ما؟ نه نا. ما ټلېفون ندی کړی.
هغوئ يو بل ته وکتل. غفور زوی ته کړ:
– ډاکټرانو ويلې د عمليات پيسې ام شوې دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هارون موسکی شو. لکه دوئ چې ورسره ټوکې کوي. د مریض غږ جیګ شو:
- اوح اوح خبر نه یئ غږېږئ. پرښتې ترور ورکړې.
د ټولو خولې وازې شوې. شاوخوا یې وکتل. زه پناه وډرېدم. د مریض غږ بیا راغی:
- ډاکټر ماما ویلې که ځنډېدلی و ماشوم به مړ و. زه یې ښودلمه.
ټولو په یو غږ وویل «خدای دې نه کې» د عایشې اوښکې وڅڅېدلې. زوی یې ښکل که. هارون پلار ته وکتل:
- پرښته د کومه شوه؟
- ماله څه پته ده. لکه لېونۍ ګرځي. ټوک ټوک ده.
- ښه ښا. دلته ده. په دغه حال کې ام چلونه ورځي. مکاره!
مور یې غږ که:
- بلا ورپسې! ما یې ام باد وباسو.
- نه ادې. ما ډېره سپکه کړې. په شرم نده؟
اتل او زلما یوځای وویل:
- اغه ښه ترور ده.
دې کې مې د ډاکټر دقیق کسان ولیدل. پر زینې ختل. هرچا ته بوغ بوغ کېدل. زما زړه وډ بېده. د تېښتې هېڅلار نه وه. څادر مې په تندي کش که. څنګ ته مې یو ماشوم له چوکۍ څخه ځمکې ته ټوپ که. ما په غبږ کې واخېست. مخ مې د ېوال ته که. لکه په ولاړه چې تی ورکوم. ماشوم وډار شو. زورونه یې وهل. ویې ژړل. ما په مخ مخ ښکل که. خو هغه نه غلی کېده. د ډاکټر دقیق کسان تېر شول. ماشوم مې خوشې که. پر زینې کېوتلم. په هوټل کې مې هزاره ځوان ته وویل «که چا پوښتنه کوله زه دلته نه یم»
مازیګر په تاکاوۍ کې د مېلمنو کوټه ډکه وه. خلک د اتل پوښتنې ته راتلل. ساجدې له عایشې سره د چای په تیارولو کې منډې وهلې. خوبانه ترور په منځ کې خپرامانه ناسته وه. د اتل د مریضۍ کیسه یې بخۍ په بخۍ کوله. زه یې یاده کړم، چې د عملیات پیسې مې ورکړې وې. یوې ښځې وویل:
- داخ، د خدای رخم له ګوره. په چا غیبي وشي. ای خوبانۍ! اغه جینۍ دې څه کېږي؟
- د زېړې غوا خورزه.
ټولو هررر وهل. په ښځې ښه ونه لګېدله:
- وی‌ی‌ی‌ی! غلې! دوعا ورته کوه! په دغه زمانه کې خلک یو بل په بلا وخي. اغه څونه ښه جینۍ ده.
- بلاته ښه ده. هارونی غواړي. زمانه سرچپه ده. پخوا به الکانو لاره نیوله، اوس یې جونې نیسي.
مېلمنو پېغلو په زوره وخندل. د ساجدې پیتې سرمې وپړسېدلې. سبا غرمه یې دکان ته د خرڅلاو جامې یوړې. له هغه ځایه سیخ د هارون دفتر ته لاړه. سوکان یې خپلو تشیو ته تکیه کړل. ویې پوښتل چې دا څه کیسه وه؟ هارون ورته د اتل د مریضۍ موضوع له سره راونیوله. هرڅه یې ټکي په ټکي تشریح کول. څو د ساجدې شک لېرې کي. په پای کې یې وویل:
- دغه سې چل دی. چې دې بلا نه څنګه ځان خلاص کمه؟
- څه؟ زیاتي ونسوه. ته یې ماته پرېږده بالا!
ساجده ټوله پشېدله او ښورېدله. مازیګر و. هارون کورته ورسوله. بله ورځ لکه زخمي زمرۍ د سېرښا هوټل دروازې ته ودرېدله. د تلاشي ښځې وویل چې پرښته نه شته. د ساجدې شېږم حس نه منله. کلکه ولاړه وه. هغوئ زه خبره کړم. ما ویل څه به

(c) ketabton.com: The Digital Library

وايي؟ را دې شي! ساجده د هرکلي په ځای کې کېناستله. د هوټل د زينت سيل يې کوه. ماته يې پام شو. زه ګوډه ګوډه کېدلم. هغه له ځان سره موسکۍ شوه. مخ يې واړوه. لکه ليدلې چې يې نه يم. زه ورسېدلم. غږ مې که:

– ستړې مشې خورکۍ! څنګه يې؟ خويندې، ورېندارګانې، نور غټ او واړه ښه دي؟

د ساجدې تندی تريو و. ټيټ او پاس يې وکتل. ويې ويل:

– ټول له شه دي. کارډانو ول نسته. ته دلې يې.

– ښه ښه! زه نن وځمه، ځکه. ته راځه! په ډوډۍ کې به کيسې وکو!

زه روانه شوم. ساجده له ځايه ونه خوځېدله. راپسې غږ يې که:

– زه ستا ډوډۍ ته نه يم راغلې. شه؟

ما کوشش کوه چې هغه آرامه کم. په موسکا مې مخ وګرځوه:

– جنتي شې! مېلمه د کور برکت دی. تاسې يې پرېدئ چې په غرمه کې وړۍ ووځي؟

ساجدې ژوره سا واخېستله، پاڅېدله. په لاره کې چتونو، دېوالونو، پردو او څراغو ته ځير کېدله. موږ رستورانت ته ننوتلو. څلورو مېزو ته خارجيان ناست وو. تور پوستې ښځې په لپټاپ کې کار هم کوه. موږ لېرې کونج ته تېر شولو. ساجده نه غړېدله. ګوتې يې پر مېز ټکولې. ګارسون د فرمايش اخېستو ته راغی. ما مخ ساجدې ته که. هغې مې خبره په خوله کې وچه کړه:

– موژ مېلمه ته نه وايو چې چيشې خورې؟

ما وخندل. ځان ته مې دال او هغې ته پيځه وغوښتله. د ساجدې له سترګو ښکارېدله چې پر پيځه چورت وهي. ما ويل:

– پيزا ايټالوي غذا ده. هغوئ يې پيځه بولي. پښتو کې خو هم د «څ» توری شته کنه.

ساجدې سر وښوروه. نېغه شوه. پېړې شونډې يې ورپېدلې:

– پشتو د تورو د اړخه خورا غني ده. خو نورو خلکو ته د ځينو دقيق تلفظ لژ سخت دئ. مګرم پېشوريانو ورته اسانه کړې ده. ډېری توري يې کشلي دي. مثلاً «ژ». ژبه نه وايي جبه وايي. د غسې د «څ ځ ښ ږ» توري.

زه پوهېدم چې هغه له پښتو ادبياتو فارغه ده. غوږ مې نيولی و. هغې ويل ځينې کليمې هم اشتباهاً سختې شوي دي. مثلا خلک پرېکه او پرېکون وايي. دوئ ترې پرېکړه جوړه کړې. همداسې زده که او زده کړه. ګارسون په قاب کې کرپندوکي ټيکلې راوړل. ساجدې د سترګو له کونجونو کتل. زه پوه شوم. ومې ويل:

– اخ دا ټيکلې نو مړه اشتيا په ټوپونو راولې.

ما يوه يوه قاشقه د شنو مرچو چکنې د دواړو د قابونو په څنډه کې واچوله. ټيکلی مې واخېست. په چکنې کې مې چو که که. لمده څوکه مې ترې چک وهله. ساجدې هم همداسې وکړل. تر لږ ځنډ وروسته ګارسون هغې ته ګرده پيځه کېښودله. ټپونه ترې ختل. ما ته يې وړوکی قاب دال راوړل. ساجدې اول دالو وروسته ماته وکتل:

– په داسې نامې هوټل کې دال د خندا وړ دي.

– ولې؟

– دا نو چيش دي؟ نوره خوراکونه نسته؟

– اخ داسې مه وايه خورکۍ! تا ندي خوړلي.

– چيشې؟ دونې مې خوړلي چې زړه مې ترې بدېژي. دا...

ساجده غلې شوه. لکه په خپله خبره چې پښېمانه شوې وي. زه پوهېدم چې غريب افغانان د دالو په نرۍ پايتې کې ډوډۍ ميده کوي. دا ورته ارزانه تمامېږي. د بحث لوری مې بدل که، چې د ساجدې غرور ته زيان ونه رسېږي. ومې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– طبعه ده نو. زما بیا غوښه بد ایسي.

ساجدې راته کاږه وکتل، لکه ما چې ډېره کم عقله خبره کړې وي. ویې پوښتل:

– پوشتنه کولی سم چې ولې؟

زما سترګو ته د هارون سپین چرګ ودرېد. په یو بل ګران وو. که هغه نه شړلی تر مکتبه ورسره ته. کله چې یې پلار حلال کړ هارون تر یوې میاشتې ورپسې ژړل. زه له چورتونو ووتلم. ومې ویل:

– وی، خورکې! غوښه د حیوان وژل رایادوي. خوا مې پې بدېږي.

– زما د هارون جان بیا د چرګ غوښه نه خوښېږي.

زه پوهېدم چې هغه قصداً «زما هارون جان» وایي. ستنې چوخوي. موسکۍ شوم. پر ساجدې ښه ونه لګېدله. تېره تېره یې وکتل.

زه ووېرېدلم چې لانجه جوړه نه کې. داسې خبره مې لټوله چې پام یې واړوي. ومې پوښتل:

– په پښتو ادب کې کوم خواره ډېر یاد شوي دي؟

– شیدې چې پی. یې ام بولو، کوچ، پېروی، سابه. مځکه او مالداري د پشتنو د عاید سترې منابع وې. دغو دواړو زموږ د فرهنګ په جوړلو کې خورا موهم رول درلودئ. موږ چې په ریشتینولۍ ویاړو علت یې امدا شیان دي. د چا تکیه چې پر دغو دوو منابعو وي درواغو ویلو او چالاکۍ ته ضرورت نه پیدا کېږي. ځکه چې عاید یې ثابت دئ.

ډوډۍ وخوړل شوه. ګارسون د حساب پاڼه پر مېز کېښوده. ساجدې، پرته له دې چې د پیسو اندازه وګوري، خپل دستکول ته لاس که. ما پرې نښوده. درې نیم زره افغانۍ مې په قاب کې کېښودلې. له روانېدو سره مې وویل:

– اوس نو راځه چې په هوټل کې چکرې درکم. سیل به وکې.

ساجدې تندی لا تریو که:

– ته شه پوېږې. مکاري دې پرېږده!

– وی، خورکې جنتي شې! دا نو...

– ته زما هارون جان ولې آرام ته نه پرېږدې؟

زه په دهلېز کې ودرېدلم. ومې ویل:

– زه؟ ما څه کړي؟

– تا ویلي چې مینه ورسره لرې.

ما په تګ کې جواب ورکه:

– هو. مونکره نه یم.

ساجده وپشېدله. تاوه راتاوه شوه:

– شه؟ ماته ام وایې مونکره نه یم؟ ته څوني سپینسترګې یې؟

هغه یودم راجوخته شوه:

– ای ای! اغه زما دئ. سر دې خلاص سو؟ که مې...

– جنتي شې! اغه مجرد دی.

د ساجدې تندی ګونجې شو:

– شه سمه ده. تا سره مینه لري؟ آ؟

– نه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ما سره یې لرې. سر دې خلاص سو؟ باره دې ورسره ونه وینم!
– وی، خورې! ته لړ ساړه وخوره! فکر تغیر کولی شي. نیکاح مو همه ده.
ساجده ولړزېدله. مخ یې واړوه. بېرته راوګرځېدله. غږ یې جیګ که:
– نیکا د هر چا سره کېدلی سي. مینه مو همه ده. ای چې زما هارون جان دې سپکوي ته نه شرمېږې؟
ما سر وڅنډه. ساجدې ټېل وهلم. په دېوال تکیه شوم. ژوبلې پښې مې بربښ وکه. ساجدې سترګې برګې کړې:
– ته چیش غواړې؟ آ؟ ژر وایه بالا! آ؟
ما په آرامه وویل:
– د مرګ نه د هارون بچول؟
– اغه چا په درختې پسې سرچپه ځړولی دئ؟ آ؟ ای! چې پوره نه وي څوک نه مري. سر دې خلاص سو؟
– وی، خورې! غم دادی کنه چې پوره یې ده.
ساجدې سترګې خلاصې او خوله شپېلۍ کړه:
– یووووو! هارون رشتیا ویل. ته سمه دمه لېونۍ یې په خدای چې. د انسان د تقدیر څه یو خدای خبر دئ.
– بې شکه. خو دده نه زه خدای وهلې هم خبره یم.
ساجدې کټ کټ وخندل. آن د هوټل د هرکلي مسئول سترګې واړولې. ما وویل:
– ای خورکۍ! زه وایم هارون په موږ دواړو ګران دی. راځه په ګډه یې بچ کو!
– یووووو! یووووو! د ګوره لورې! ته اوس ماته بنه کېږې؟ ځان ته ځای پیدا کوې؟
– جنتي شې! زه ستا ځای نه نیسم، ته زما نه نیسې.
ساجدې غاښونه وچیچل. زه یې په ټول زور ټېل وهلم. خو ما ځان ټینګ که. لکه دېوال ونه خوځېدلم. زما زور ته د ساجدې تندی راټول شو. بد بد یې وکتل. سر یې وښوروه. په موبایل کې یې د غټې چړې تصویر وښود:
– دا وینې؟ دا مې ستا دپاره رانیولې ده. که بیا مې د هارون سره ولیدلې درپشکې شخوم یې.
هغه په جیګه غاړه روانه شوه. ما ورپسې کتل. په زړه کې مې تېر شول «په دې نجلۍ کې هېڅ شک نشته» زړګل ته د هارون همکار ویلي وو چې ساجده هلته ورغله. غصه وه. په ولاړه یې هارون ته له پرښتې سره د لانجې راپور ورکه. ویې ویل:
– ګوره! د پرشتې څه د نیجات لاره نیکا ده. سر دې خلاص سو؟
– باور مې نشي. اغه بې سُره ده.
– ماته یې خپله وویل.
– نه به وي؟ دا خو سخته نده. زه به مې ادې له ووایم چې تا ماله وغواړي.
– ژر کوه بالا! اغه د هوټل څه وځي. چې ستا سې کره پرې نه وځي.
– شک نیشته. په خدای چې تې یرېږمه.
– زه ام.
دواړو یو بل ته په سترګو کې وکتل. پخ یې وهل.
د میزان د میاشتې له رسېدو سره زما په رنګ کې سرخي هم ورکه شوه. اوس نو زموږ د مرګ نېټې ته ورځې پاتې وې. بدن مې بې اختیاره لړزېده. پخوا چې په آسمانو نو کې وم، د بنیادم مرګ راته له یوې حویلۍ نه بلې ته تېرېدل ښکارېدل. وروسته پوه شوم چې ددوئ لنډ ژوند مینې خوندور کړی دی. ځکه یې دوام غواړي. مګر اوس مې ولیدل چې تر مینې هاخوا ډېر نور څه دي چې هم ژوند ته رنګیني ورکوي هم بدرنګي. زړه مې تنګ و. لار مې لټوله چې له دغه حالته ځان وباسم. دوه ورځې مې د ډاکټر دوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخوړله. هیڅ تاثیر یې ونکه. په پارکونو او غونډیو ګرځېدو لا په تکلیفولم. دې کې رایاد شول. کال مخکې چې مې د هارون عملیاتو لیکله، هغه یوه پېښه ولیدله. کونډې سوالګرې دومره پیدا کوله چې پینځه بچې له مرګه بچ کې. خپله یې نه خوړله. بالاخره له لوږې مړه شوه. هارون ته یې عصبي تکلیف پیدا که. ډاکټر وویل هره ورځ د شلو دقیقو لپاره په وچ فرش سمه تخته سمله. دا د ملا تیر منظموي او د اعصابو آرامتیا راولي. اوس ما په یوه ورځ کې درې ځلې هماغسې وکړل. په رښتیا مې فکر آرام شو. سهار د سېرېنا هوټل مخ ته په ټکسي کې کېناستم. د خلکو څېرو ته مې پام شو. له ټکسیوانه مې وپوښتل:

– جنتي شې تره! دا خلک ولې تروه ښکاري؟

– خو سبا میراثمړې مظاہرې دي. اتي ایڅوک نه پوهېږي چې د چا کور په غم اوړي.

– مظاهرې ته دې نه ځې کنه!

– هه، په خوله اسانه ده. زموږ سیاست لکه پوډر. اتي چې پې واوښتې، نه یې پرېښودی سې، نه ښه او بد پېژني.

– د سبا مظاهرو هدف څه دی؟

– خلک د روزګاره باسل. د وزګارو بل کار سته؟

زه په قلعه فتح الله کې د مټک راډیو دفتر ته ننوتلم. زرګل په تېزو ګامونو مخ ته راغی. ویې ویل:

– اوهو! ته اوس ام په نخچک ځې؟ پښه به دې کټلې وه! ماته نه اوسي.

زه یې په تېزو خبرو په ځنډ وپوهېدم. په نڅا کې د نخچک او د ګوډ تګ مقایسې خندا راوستله:

– جنتي شې! که پښه ماته وه کله ګرځېدی شوم؟

دواړه په جیګرې کوچونو مخامخ کېناستلو. ما د پکولي سرې تصویر ته کتل. پر کاغذ یې لیکلي وو «زه مټک راډیو اورم» ما ته پکې مصنوعیت ښکارېده. زرګل د پخوانیو ټیپونو د کسټ جړه فیته په لاس راکړه. خپله یې د کسټ په سوري کې ګوته تاووله. خو فیته نه سمېدله. ما ویل ته صبر! زه یې جړوالی باسم. لګیا شوم. هغه فیتې ته اشاره وکړه:

– دا د یو مړ رهبر خصوصي خبرې دي. ای خورې! ساجده درغلې وه؟ ما هارون ته وویلې. شرمول به پکې نه وي ګوره!

– خیر ویسې! شکر چې تا غونډې غمخور لرم.

– یو خو زما صفت مه کوه! ماته خپله بې غیرتي رایاده کې. اغه د ډاکټر دقیق مېلمستون...

– نه وروره! ته هم ملامت نه وې. دا پرېده! ما ویلې یو کار به ونکې؟ په راډیو کې د شیطانانو نښې ووایه!

– دقه سې! د شیطانانو نښې. هههه.

– هو کنه. چې خلک شیطانان وپېژني. چې ویې نیسي.

– ټوقې مه کوه! شیطانان خو چاته ښکاري نه.

– د بنیادم حالت کې ښکاري. پیر السبي نه ګورې؟ او څو چې له سترګو پناه شوي نه وي د پېریانو حالت ته اوښتی نشي.

– رښتیا؟ هه، ما به ام ډېرو ته غېږه ورکړې وي.

ما سر وخوځوه. زرګل خپلو زنګنو ته په ورغوو شړک ورکه:

– دقه سې! نو زما ورته ولې پام ندہ شوی؟

– د ښنو نه یې خبر نه وې کنه.

زرګل چورتي شو. ما د فیتې وروستۍ غوټه خلاصه کړه. هغه په خندا د کسټ په سوري ګوته ننوېستله. ویې ویل:

– دا دې څنګه وکړل؟ زما ورته سترګې سپینې وې.

– جنتي شې! زه خو به هم یو نیم کمال لرم کنه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– بالکل. ای خفه کېږه مه! زه د شیطانانو نښې نه خپرومه.
– ولې؟
– ماته اسې خبره ښکاري. پوهېږې؟ زه چې محصل وم ما ابا مې بې کاره شو. کاکا مې پلار ته په فصل کې برخه نه ورکوله. ویلې ته تنخا لرې. زه زیاتره وخت وږی وده کېدمه. زمونږه کور په کارتې نو کې و. هره ورځ کابل پوهنتون ته په پښو تمه راتمه.
زرګل سوړ اسویلی وکه:
– که دا وکمه اوریدونکي مې کمېږي. ډونران به رانه لاړ شي. نه خورې، که ګوناګاره ام شمه، ایوانان مې نه خواروه مه.
خو زه ورسره موافقه نه وم:
– نه کنه. دا نوې خبره ده. ته بیا ګوره! خلک به یو بل ته وایي متهک راډیو واوره.
مګر زرګل نه منله. زما تر ډېر ټینګار وروسته یې زړه نا زړه قلم او کاغذ واخېست. ویې پوښتل:
– ښه، نښې یې څنګه سې دي؟
زه خوشحاله شوم. ومې ویل:
– یوه نښه یې ډېره ښکاره ده. د سترګو ګاټې یې یو رنګ وي. منځ کې ورو کی تور خال نلري.
– هو، هو، د سې خلق مې لیدلي دي.
– وینې؟
– نو که څوک یې وپېژني شیطان به وربانديې حمله ونکي؟
– نه، د هغو خو کار شیطاني ده. یو بنیادم ته تاوان د بل بنیادم په لاس رسوي.
– نو شیطان خپله ایچې کولی نه شي؟
– ولې نه؟ که بنیادم ګناه وکي د بدن دروازه یې خلاصیږي. شیطان ورننوځي. بیا نو ډېر څه پې کولی شي.
– او بنیادمان شیطانانو ته تاوان رسولی شي؟
– هو، وهلی یې شي. ځورولی یې شي. قسم ورکولی شی، چې د دوئ د سیمې نه لاړ شي. خو وژلی یې نه شي.
– ښه بله نښه؟
– بدن یې له اور څخه جوړ دی. چې په قهر شي په سترګو کې یې لمبه ښکاري. او ورغوي یې هم سره کېږي.
– بل؟
– جامې یې د تن برخه ده. لکه زما. نه بېلېږي.
– دقه سې! زه ویمه چې ته ولې امدا یوه جوړه اغوندې.
زه موسکی شوم. زرګل زما لستوڼي کش که:
– اجیبه ده.
زه ناسته وم. زرګل دا نښې په راډیو کې وویلې. خو د خلکو عکس العمل ته یې سودا وه. دواړه ووتلو. د زرنګار پارک شاوخوا ګرځېدلو. راټول خلک مو ولیدل. نږدې ورغلو. هغوئ یو تن ته سپېږې ورکولې. ما غږ که:
– ای ورونو جنتي شئ! مه یې وهئ!
د اوږدې ږیرې، خرییلو برېتو او بډوهلو پایڅو سړي سرې سترګې واړولې. ویې ویل:
– شیطان دی بې بې.
– هو، شیطان هم ځان لري. په حج کې نه ګورئ؟ هماغه سې په ورو کاڼو پې لعنت وو ایئ. وهئ یې مه! خوږېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– دې ته ګوره ای! د شیطان ترورزې وختله. هههههه. څه خورې څه! پرېده چې زړه پې یخ کو!
– نه کنه. نو د انسان او شیطان څه فرق شو؟ زموږ یې د فکر سره دښمني ده، نه د جسم سره. قسم ورکئ! چې له دې وطنه لاړ شي.
ټیټکي کس منډه کړه. د امیر عبدالرحمن خان د مقبرې څنګ ته له کراچۍ څخه یې قرآن راوړ. د شیطان لاس یې پرې کېښود:
– توبه وباسه! وایه بیا افغانستان ته نه راځمه!
شیطان چیغه کړه:
– توبه! توبه! بیا افغانستان ته نه راځم.
یو دم ورک شو. ټولو وخندل. خو د ډېرور زړه یخ نه شو. څکه تریو و. زرګل موسکی موسکی کېده. ما ته یې کړ:
– چې شیطانان لاړل هر څه به سم شي. کنه؟
– نه، پیرالسبي خو شته. نور شیطانان راولي. د پاچایۍ تخت یې باید پیدا کو. بیا به خلک ومني چې هغه ابلیس دی. هاغه وخت بیا هرکار پې کولی شو.
همدا شېبه درې کسان په تورو عینکو کې یوې تورې تاکاوې ته کېوتل. هلته په پېریانو بدل شول. بدنونو یې سره رڼا کوله. یو ښکرونه پیدا کړل، د بل غوږونه وغځېدل. یږه یې د فیل په خرطوم واوښتله، د دریم لکۍ شنه شوه. خو د اوږو پټۍ یې په خپل حال وې. له دېوالونو داسې تېرېدل لکه په دروازه چې ننوځي. لس بې کړکۍ او بې دروازو تاکاوې یې شاته پرېښودلې. بالاخره روښانه بازار ته ووتل. هلته خندا او ګډا وه. د هرچا له خولې د سګرېټو، چرسو او پوډرو لوخړې ختلې. په لاسو کې یې بوتلونه وو. په بوتلو کې د اور شراب شړیېدل. فوارو هم ډنډونو ته د اور اوبه غورځولې. د شیطانانو ښځو او سړیو پکې بربنډ لامبل. په مغازو او هوټلونو کې خوراکي موادو یا لمبې کولې یا یې تېونه ختل. دا درې تنه له بازاره تېر شول. لوی تالار ته ننوتل. جیګ چت یې سلګونو ستنو ټینګ کړی و. زرګونه شیطانان د ابلیس شانداره تخت ته مخامخ ناست وو. دوئ سجده وکړه. پر چوکیو کېناستل. ابلیس له پاسه لاس وښوروه. ټول غلي شول. هغه په سوزېدلي غږ وویل:
– ای د اور د عالي ذات ولسه! وواېئ! ولې وېرېدلي یئ؟
له اول قطار څخه د اوږدو څوړندو شونډو والا پاڅېد. غږ یې د ځان په پرتله ډېر نرۍ و:
– زموږ ګرانه پاچا! تبا تبا شوو. بنیادمان مو پېژني. قسم راکوي. که دوام وکي دلته به زموږ پاچایي ختمه شي.
د ابلیس اوږدې لکۍ او د ښکرونو ترمنځ تاج لمبې وکړې. سترګې یې غټې غټې راووتلې. ویې ویل:
– دا څه اورم؟ لعنت په بنیادم! څنګه مو پېژني؟ تاسې کمقلان به سم تمثیل نه کوئ؟
– نه په تمثیل کې خبره نده.
– نو په څه کې ده؟ عینکې نه اچوئ څنګه؟
– نه. په راډیو کې یې زموږ نښې وویلې. اوس د دوه روپو بنیادمان زموږ عینکې کشوي. د سترګو ګاټې ګوري.
– ایښ مې باور نشي. دا نښې یې د کومه کړې؟
– پرښتې لعنتي به ښودلې وي نو. بل څوک خبر دی؟
– امغه رذیله ده. دا مشکل یوازې په کابل کې دی که په ټول افغانستان کې؟
– په ټول افغانستان کې. بنیادمانو ته زموږ نیول سات تېري جوړه شوې ده.
– اوففففف! زه مجبور فرمان صادر کم چې د اور عالي ذات د څه وخت دپاره په پېریانو بدل شي!
د شیطانانو په بازارونو کې خلک ناراحته شول. سره وښورېدل. دلته په تالار کې د ښکرونو والا غږ که:
– مهربانه پاچا! که موږ ورسره نه یو، اسې نه چې په بنیادمانو کې مینه بیا خپره شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ښه پوهېږم ګرانه! غټ خطر دی. څه وکړم؟ چاره نه شته. خپل ولس هم ځوروېږي ته ور کولی نشم.
– اطاعت کوو او غوښتنه لرو. دا ځل باید دې بدرنګې پرښتې ته سمه جزا ورکو.
– بېخي سمه ده. باید یو پلان وسنجوو.
د میزان پینځمه وه. ما په احمد شاه بابا مینه کې د موټر له ښیښې کتل. دا د ښار وروستۍ برخه وه چې ما د ابلیس په تخت پسې لټوله. مګر دا سې ځای مې ونه لید چې هلته دې د شیطانانو پهره داران ولاړ وي. یا هغوئ په خاص نظم وګرځي. یوه کوڅه وړاندې د هارون کور و. زړه مې وسولېد چې ویې وینم. ټکسیوان ته مې کړ:
– جنتي شي تره! دلته ودرېږه! زه راځم.
هلته خلک راټول وو. زه یې تر شا تېرېدلم. دوو تنو یو بل ته سپکې سپورې ویلې. ږیرخرییلي غږ که:
– ای ستاسې تروریستانو د لاسه دا وطن وران دی. تاسې د پردیو سپي یئ. هر وخت مو د خپلو خلکو سره جنګوي.
د ږیرور سا سوزېدله. غاښونه وچیچل:
– تاسې سیکولران کافر یئ. په تاسې جهاد په کار دی. تاسې خور او مور نه پېژنئ. ټول د رنډۍ زامن یئ.
هغوئ یو په بل ورغلل. دې کې شیطانان یې له بدنونو ووتل. له خندا چپه چپه اوښتل. دواړه ځوانان ونښتل. پلویانو یې هم لاسونه واچول. لوی جنګ ونښت. زه یې منځ ته ننوتلم. هغوئ مې خلاصول. خو چا نه منله. اخر مې په چیغه وویل:
– تاسې نه مسلمانان یئ نه افغانان. مسلمان او افغان ښځې ته احترام لري. د ښځو په مخ کې کنځا نه کوي. ښځه چې منځ ته شي سوله کوي. تاسې ته ګوره! جنتي شئ! تاسې نه پوهېږئ. شیطانان درکې ننوځي په جنګ مو اچوي. عقل پیدا کئ عقل!
هغوئ یو دم غلي شول. شاته لاړل. شیطانان تروه شول. لمبې یې وختلې. زه روانه شوم. شاته مې د یو تن غږ واورېد:
– ای دروغ وایي. دې په موږ د کمقلانو خیال کړی. شیطانان خو ټول ورک شول.
اوس یې زما په خبره شور شو. زه د هارون کوڅې ته ننوتلم. د دویم منزل کړکۍ ته مې وکتل. هارون نه ښکارېده. اتل کوڅې ته راغی. د ماشومانو څنګ ته لاړ. زه یې جوړېدو ته خوشحاله شوم. دې کې د هارون موټر په شا ووت. هغه په اتل برګ شو چې په زخمي ځان لوبې کوي. زه ووېرېدلم چې ما به هم ورټېي. پټه شوم. هغه په موټر کې تېرېده. ما یې له کونجه دیدن وکه. له دې ځایه د متهک راډیو ته لاړم. زرګل په حویلۍ کې له تک سور کس سره خدا ای پاماني وکړه. ما ویل دا څوک و؟ زرګل له خندا شین شو. د تندي دپاسه ګنجی ځای یې وګروه. هوا یې د ننبتو غاښونو تر منځ کشه کړه:
– د یونیسیف مامور ده. پروجه راکوي. ای خبره یې؟ سروې ښودلې چې زما راډیو ټولو نه زیات اورېدونکي لري.
موږ د دفتر په دروازه ننوتلو. ما وروځې بره کش کړې:
– ښه؟ موبارک! موبارک!
– مننه مننه. چې پیسې پیدا کمه د تحقیقي رپوټونو څانګه جوړومه. رپوټونه خرڅومه. ډونرانو! بای بای!
ما د هغه تکیه کلام استعمال که:
– دقه سې!
زرګل په موسکا وویل:
– جنتي شې!
دواړو وخندل. زه په کوچ کېناستم. هغه د یاداشت کتابچه ټوله کړه. د کار مېز ته روان شو. ویې پوښتل:
– ښه نو تا چیشي وکړل خورکۍ، تا؟
– هېڅ. د شیطان تخت پیدا نشو. خو بل څه مې واورېدل. خلک فکر کوي چې ټول شیطانان ورک شوي دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وا ! دي کنه. نو ندي ؟
– نه. يوازې هاغه لاړل چې خلکو قسم ورکړی دی. نور ټول د پېريانو حالت کې شته. بنيادمان يې نهويني.
– دقه سې !
– هو . ته امدا په راډيو کې ووايه!
– په سترګو .
– بې سترګو مشې ! بل ووايه په هر ښار کې د شيطانانو بازارونه دي. او په کابل کې د ابليس پايتخت هم دی. پيدا يې کئ! خپله پکې بازارونه جوړ کئ!
– نو چې تا پيدا نه که، خلک به يې څنګه پيدا کي ؟
– مه کوه وروره! په چا چې باور نشي هما غه ناممکنه کار کوي. قوت په فکر کې دی، نه په مټه کې.
هاخوا د شيطانانو د امنيت ببر وزير د سکروټو له کوچ څخه پاڅېد . د مټک راډيو د نوې خپرونې په باب يې ګوزارش ورکه.
ابليس د اور شراب وڅښل. تش ګيلاس يې په زوره په ميز ووهه. ويې ويل:
– اغه پرښته نده، مضره حشره ده. پټ پټ چيچل کوي.
د ټولو له خولو د شکايت ښهار وخوت. د پيشو په څېره شيطان په غاښونو لاندينۍ شونډه کېکارله:
– په دا زړه مې لکه يخې اوبه ناسته ده. وی، وی، وی نو !
د غټې خولې او ځوړندو شونډو والا وويل:
– اغه مرداره قواره مې بدې شي. پيکه ميکه. تووووو .
ابليس لاس جيګ که. ټول غلي شول. هغه ګوته تېره ونيوله:
– ډېر مه غرتېږئ! تاسې د پرښتې د پښو خاورو ته نه رسېږئ. ټول يې کونج ته کړئ ټول.
هغوئ يو بل ته وکتل. د زمري په څېره شيطان سترګې پټې وې. کوږ ناست و . ويښ شو . ويې ويل:
– نه نه، پاچا مې يې. راباندې ګران يې. خو دا درسره نه منم. نه نه، نه منم.
هغه نشه و . بېرته ويده شو . خوره هارېې وخوت. ابليس بېرې وروځې واچولې:
– داح، نه يې مني. ويم بې شکه چې زمری دی، خو مړ زمری.
په بازارونو کې شيطانانو په زوره وخندل. ابليس غبرګه کړه:
– د اور په ذات قسم چې موږ ک پې برګ شي، بيا د بوی د لاسه سا نشې اخېستی.
د خنداګانو غږلا جيګ شو . ابليس چيغه کړه:
– چوپ! چوپ!
آن د شيطانانو په بازارونو کې هم ټول غلي شول. هغه ويده کس ته بيا ګوته ونيوله:
– په تاسې کې اغه غيرتي امدا دی. لږ تر لږه په خبرو کې خو مقاومت کوي.
ټول وبنګېدل. ابليس وويل:
– ستاسې د بې غورۍ نه پرښتې موږ ته داسې تاوان ورسوه چې ايچا رسولی نه و .
له اول قطار څخه د ځوړندو غوږونو شيطان په نشه حالت کې غږ که:
– عجيبه ده. دا مړ ژګه ام موږ ته تاوان رسولی شي. هه.
د پيشو په څېره کس مخ ور وګرځوه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– اغې اوس زموږ کار اخیستی دی. بنیادمانو ته شیطاني کوي.
کړس کړس په خندا شو. د ځوړندو غوږونو والا وویل:
– ای! نو پرښته ولې موږ سره نه یو ځای کېږي؟
ابلیس برګ شو:
– شوده ګانووو! له پرښتې څخه شیطان نه جوړېږي. اغه څه بنیادم نه دی.
بیا ټول غلي شول. هغه خبره وغځوله:
– بل ډول ونشوه. هارون اختطاف کئ! په بنیادمانو وهل ورکئ! او پرښتې ته یې تصویرونه ولېږئ!
د پوکاڼۍ په څېر د غټو غومبرو والا غږ که:
– هارون څنګه اختطاف کو؟
ابلیس بیا سترګې برګې کړې:
– تاته چل نه درځي؟ ته نو بیا خو شې لډوی یې. بدن ته ور ننوځئ! کنټرول یې په لاس کې واخلئ!
– په دې خو پوهېږم. وایم که ګونا ونکي؟
– ولې؟ مخکې یې ونکړه؟ زموږ کس ناحقه بدن ته ورننه نه وت. امغه مو اشتباه وه.
– اغه چې ډاکټر دقیق د پرښتې سره زنا ته لېږلی و؟ څه پوهېدو چې بیا وجدان ته تسلیمېږي؟
– اوهووو، وجدان یې مړ کئ! ستاسې وظیفه څه ده؟
د ګوریلا په څېر ببر وزیر لاس جیګ که:
– زموږ ګرانه پاچا! بې غمه شه! وبه شي. ای جینۍ! واچوه! د ژوند اوبه واچوه!
نیمه بربنډې ښځې یې ګیلاس له شرابو ډک که. هغه په سر واړوه. چې ښځه تېرېدله هغه یې په نرۍ لکۍ لاسونه ښکته کش کړل.
په کړس کړس یې وخندل. ابلیس سور شو. لمبې یې وکړې. لړزنده ګوته یې وښندله:
– ای بې غیرتو! بند! نور بند! تر اغو چې مو دوښمن ختم کړی نه وي چرس، پوډر او شراب بند.
آن د زمري په څېره ویده کس هم نېغ شو. ویې ویل:
– ولې؟ موږ خو بنیادمان نه یو چې تاوان راته وکي. ولې؟
– ولې دې سر وخوره! چې کار ته وزګار شئ! د اور د عالي ذات د سوکالۍ د پاره کنه.
ټولو یو دم چرس او شراب وغورځول. لکه عسکري قطعه تیارسۍ ودرېدل. په ګډه یې غږ که:
– ځان، د اور له ذاته قوربان!
د میزان شپږمه شوه. هارون د نورستان په مرکز پارون کې میز ته ناست و. د باغ له منځه یې جیګو غرو ته کتل. لکه ورختل چې یې آرمان وي. د لېوه او پیشو په څېره دوه شیطانان ترې ګرد تاوېدل. خو چا نه لیدل. مخامخ پر شنو پلاستیکي چوکیو ملکان ناست وو. د هارون ساتونکو لوی تلویزون پر مېز کېښود. فلم یې چالان که. هلته بنسټپالو په مظاهره کې بې ګناه خلک وهل، دکانونه یې چورول او موټر یې تخریبول. مګر د سور ږیري ملک سترګې په هارون کې وې. د څنګ کس ته وپسېد:
– دا شي پخوا ځان ته ملایکه ویله. اوس ګوره!
د سپین پکول والا خوله غوږ ته نژدې کړه:
– پیسې چا ایسته غورځولي؟
– هاو کنه. خبر شومه، لغمان کې یې د ملکانو جېبونه پړسولي. چې مونږ ته تش راغلی که ډک؟
– چیشی؟ زه خو د چا د ادې نوکر نه یمه. چې اول جاناني جېب ته نه کمه، د خدای پامان!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د تلویزیون په سکرین کې مظاهره چیانو یوه ښځه په قمچینه وهله. هغې په چیغو ژړل. هارون ناستو کسانو ته وویل:
– ملک صیبانو! څنګه؟ شرو کوو له خیره؟
سور ځوان سرګردانه ګرځېده. ټلیفون یې له غوږ څخه نه لېرې کوه. هارون ته نژدې شو. موبایل ته یې اشاره وکړه:
– صیب لږ صبر وکئ! دوه کسه اوس رسېږي.
له ملکانو څخه د سپین پکول والا غږ که:
– څو اغئ راځي د ناستو کار وکئ!
هارون سور ځوان ته سترګې واړولې. هغه پاکټونه وویشل. شیطانانو یو بل ته وکتل. د پیشو غوندې د ګرد مخ والا وویل:
– بوینو! خو ووایئ! رشوت دی که خیرات؟
د لېوه په شکل شیطان وخندل:
– هههههه د عقل ټوپکه! په سیاست کې خیرات نشته.
– کېنه ټرو! ته د عقل راکټې ولې څه؟
وروستي کسان هم راغلل. سور ځوان د پیسو د پاکټونو وېش ختم که. پرته له هارونه د نورو په ټټر کې توري سوړې پیدا شوې.
خو شیطانان دده ټټر ته منتظر وو. یونیم ملک پیسې له پاکټه وویستلې. ویې شمېرلې. هارون پاڅېد. ویې ویل:
– د ښایسته او سمسور نورستان شریفو مشرانو اسلام علیکم.
ملکانو په موسکا سرونه وخوځول. د وعلیکم شور پورته شو. هارون مخکې لاړ:
– مونږ راغلي یو چې هېواد له په خدمت کې ستاسې قدرمنو ملاتړ ولرو. تاسې پوهېږئ چې زمونږ هېواد تر نورو ډېر شاته پاتې.
یو علت یې د ټولنې د نیمې برخې فلجوالی دی. ښځې یادومه. تاسې فکر وکئ! ښځې خو اسې ام د کوره بهر کار نه کوي. پاتې
شول ٪۵۰ نارینه. په اغو کې تقریبن ٪۲۰ ماشومان دي. لا به زیات وي. لږ تر لږه ٪۱۰ زاړه دي. پاتې شوه ٪۲۰ ځوانان. په اغو
کې ٪۱۰ بې کاره دي. د کټې والا یوازې ٪۱۰ لرو. او څټې یې ٪۱۰۰. نو د خلکو جوند به بلا ته ښه شي؟
ملکانو چکچکې وکړې. سور ږیري غږ که:
– بیخي دې د نبنې منځ وویشت ولا.
د سپین پکول والا غبرګه کړه:
– خیر ویسې! ایله مې اوس مغز کار وکه.
هارون خوښ و چې خبرو یې په خلکو اغېز وکه. د سپین پکول والا په جېب لاس کېښود. وپسېد:
– اخ جانانې قوربان شم. دا زړه مې پې تود دی. ای! دا کابلی کمقل خبر ندی. دلته سړي ناست وي، ښځې کار کوي.
ملکانو ځانونه ټینګ کړل چې پخ نه وهي. هارون ورغوي وسولول. خبره یې وغځوله:
– نو درنو مشرانو! که زمونږ ښځو تعلیم کړی و ٪۱۰ به اغو کار کوه. لږ به ښه شوي وو. خیرات ته به ناست نه وو. خو بنسټپال مو
کله پرېدي؟ د دروغو دلایل راوړي، جونې خو پرېده، چې این الکان له تعلیمه وباسي. پوهېږئ ولې؟ خبره داده چې که چا تعلیم
وکه بیا نو ددوئ حیثیت ورله مالومېږي. ځکه خو تبلیغ کوي چې په مکتب کې ښځې بد اخلاقه کېږي. مګر په دې سترګې پټوي
چې د اخلاقي فساد ګراف په بې سوادو کې تر باسوادو جیګ دی.
خلکو یو بل ته وکتل. سور ږیری وبنګېد:
– دا ګراف یې چیشی وویلې؟
د سپین پکول والا په خوله لاس کېښود:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ورو! ورو! ښځې ښيي چې مکتب يې ويلی نه دی.

– ښاااااا! ياني ستا ښځه ستا ګراف دی. زما ښځه زما ګراف.

د سپين پکول والا يخ وهل. د هارون غږ غلی که:

– بل طرف ته مترقي غور ځنګ دی. مونږ دادی تاسې راټول کړي يئ. څو په خپلو لورګانو تعليم وکئ. د تشويق دپاره مو پيسې درکړې. مونږ سره ستاسې د هوساينې غم دی. که تاسې هم مونږ سره ودرېږئ دا کومکونه به لا زيات شي.

خلکو غږ که چې ولاړ يو. لېوه شکله شيطان مخ خپل ملګري ته که:

– آفرين! آفرين! څنګه په مهارت دروغ وايي. خلک مفتخواره بلدوي. په رشوت را يه غواړي.

د هارون په ټټر کې توره سوړه ښکاره شوه. لېوه شکله شيطان ورته کړس کړس وخندل. پيشو شکله هغه ټېل وهه چې خندا پرېده، ننوځه! شيطان داخل شو. هارون ورپړېدېد. خپل ګرېوان ته يې وکتل. لکه په ټټر کې چې يې تودوخه احساس کړې وي. د سترګو ګاټې يې دوه شول. لکه دوه سيکې چې سر په سر پرتې وي. هارون يودم وخندل:

– ای يارانو ای! چرس وهئ! شراب سکئ! چې په جنت کې حرام ندي دلته ولې حرام وي؟ هههههها.

ملګرو يې په غټو غټو يو بل ته وکتل. ملکانو هرررر وخندل. خو د سپين پکول والا برګ شو:

– وستاذه! د شرابو نوم ماخله! کافر کېږې.

– هههههه. ای پکول ماما! اغه په جنت کې چې پکې لامبي، اغه به نو ټول زنديقان وي، آ؟

ملکانو بيا په زوره وخندل! سور ځوان هارون ته په غوږ کې وبنګېد. هغه ټېل وهه:

– پرېده مړه! ما کله ورانه خبره کړې؟ جوند خو دی د عيش و نوش دپاره. هههههها

ملګرو يې له لاسه کش که چې کېنه. مګر هارون غوښتل وغږېږي. بالاخره يې په زوره کېنوه. غونډه يې په نيمه کې ختمه اعلان کړه. ملکان په خندا روان شول. د هارون له ټټر څخه لېوه شکله شيطان سر را ووېست. پيشو شکله شيطان ته يې کړ:

– اوس نو پرښته مرداره په ګوتو راغله. هاغه څه به کوي چې موږ يې غواړو.

د ميزان په نهمه ډله ښځې په کراچيو راتاوې وې. ماشومانو ته يې جامې کتلې. ساجده په غوچماغوچ کې تر پُلې باغي عمومي لاړه. بېرته راوګرځېدله. د غاښونو د روغتون پر دېوال جامو ته ځير وه. يخې ښځې ټېل وهله چې لاره پرېده. دا برګه شوه. ښځه وبنګېدله، لاړه. ساجدې زرزې سترګې د سېرېنا هوټل ته ونيولې. اسويلی يې وخوت. په چورت کې يې د مخابراتو د وزارت جيګ تعمير ته وکتل. بيا تر پله لاړه، بېرته راغله. يو هزاره هلک په خپله لهجه وپوښتل:

– خورې! څه شي پسې سرګردانه يې؟ ماته ووايه!

پخوا به ساجدې هم هزاره ګۍ لهجه کوله. خو اوس يې تنده تروه وه. په پښتو يې جواب ورکه:

– کرار دې پر ځای کښېنه! قومو.

هزاره هلک پوه شو چې د ټيټې پزې له امله يې ورباندې اشتباه کړې. هغه هم پښتو ته شو:

– ولې په قارېږې؟ زه کومک کوم.

– ضرورت نسته.

هلک سترګې د څنګ ملګري ته واړولې. په دري ژبه وبنګېد «لېونۍ ده» ملګري يې برګ دسمال تر غاړې تاو که. سترګه يې ووهله، روان شو. ساجدې ته غوږ کې وپسېد «څو اخلې؟» هغې کاږه وکتل. ځوان موسکی و. ساجدې ترې فاصله ونيوله. هزاره هلک له لېرې خندل. دسمال والا ځوان بيا نږدې ورغی. وبنګېد «ډارېږه مه! پوليس نه يم» ساجده برګه شوه:

– چيشي دي؟ ځغله موردار خوره!

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خلکو پام واوښت. دسمال والا ځوان سترګې تېرې کړې:
– ای! بي بي بي مه کېږه! ستا په شان ښځې مالومې دي. ځه ورکېږه! که نه پولیس خبروم!
هلته پرسرک پولیس روان و. ساجدې ورناري کړې:
– پولیس ماما! ای پولیس ماما! دلته راسه! دغه الک ما ځوروي.
د ځوان سترګې ټېغې ټېغې راووتلې. پولیس راوګرځېد. ویې پوښتل چې ولې؟ د ځوان ژبه ټکنې شوه:
– دا، دا یو سات شو دلته ګرځي. غله ده. ما ویلې ددې ځای نه ځه!
– هئ ګونګ سې! زه یوچاته منتظره یم. پولیس ماما! درواغ وايي. بدې خبرې یې راته وکړې.
پولیس ځوان ټېل وهه:
– سرې شه ګوره! بیا دې د تورو تمبو شاته اچومه!
ځوان خړې سترګې خپل ځای ته لاړ. هزاره هلک له خندا شین و. ساجدې ساعت ته وکتل. نهه نیمې بجې وې. له سرکه واوښتله.
د سپړښا هوټل په کونج کې ودرېدله. دا مهال زه راووتلم. غوښتل مې ټکسي ته ننوځم. د ساجدې غږ مې واورېد:
– ای ای پرشتې! صبر صبر! ودرېژه!
زه پښه نیولې شوم. ساجده په منډه ورسېدله. بې له سلامه یې وپوښتل:
– ژر وایه! هارون چېرې دئ؟
– جنتي شې! ته خو خبره یې چې لغمان ته تللی.
– هی سترګې دې خاورې سه! آخو بېرته رالئ. وایه وایه! چېرې دې پټ کړی؟
– څه شې؟ کله راغی؟ زه یې ولې پټ کم؟
ساجدې له ستوني ونیولم. زور یې که. زه شاته لاړم. ساجدې لاندینۍ غاړه شونډه وچیچله:
– په مکاري خلاصیدی نسې. حتمن دې درې ورځې چېرې ترلی دئ. ژر وایه!
– جنتي شې! ستونی پرېده! ما ندی لیدلی.
خلکو د زرنګار پارک له څنګه کتل. زموږ جنګ ته له خندا شنه وو. پر سرک یو موټر سست شو. بل شاته ډیکه ورکړه. دواړه
کېوتل. یو بل یې ملامتوه. دلته ساجدې زما په ستوني زور کوه. د هوټل ساتونکی راغی. هغه یې له لاسه کشه کړه:
– ای خو شې که! څه شور دې جوړ کړی؟ ته خو سمه شیشکه یې.
زموږ دواړو سا سوزېدله. ساجده روانه شوه. په تګ کې یې شاته وکتل:
– ای ای درواغجنې! شه یې واوره! که یې ایله نکې اریضه درباندې کوم.
ما په چورت کې ورپسې کتل. دومره پوه شوم چې درې ورځې کېږي هارون ورک دی. معلومه نه وه چې پولیسو نیولی؟ موټر
وهلی؟ په کوم کار پسې تللی بېرته راغلی نه دی؟ که ابلیس کوم کار کړی؟ سودا مې شوه. سیخ د هارون دفتر ته لاړم. هلته ژوند
عادي روان و. د نجونو یوې ډلې په دهلېز کې ټوکې کولې. خندل یې. زه ورغلم:
– جنتي شئ! هارون مې په کار دی؟ د ارتباطاتو رییس.
فیشني نجلۍ ټیټ او پاس وکتل. په ناز یې شنې سترګې ورپولې. زما د نرم غږ پېښنې یې وکړې:
– جنتي شې! اغه خو تا لېونی که. زموږ د ښې دې ام وباسه.
خورلڼو یې کړس کړس وخندل. زه ایله اوس پوه شوم چې څه ډول غږېږم. ټیټکۍ نجلۍ خپله ملګرې چونډۍ کړه. وپسېدله
«ورکه شه! تا پورې څه؟ جواب ورکه!» هغې بیا مخ ما ته راوګرځوه. په هماغه انداز خو د خفګان په تمثیل یې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– الا توری! ریس صیب دا درې ورځې نه ښکاري. چې اغې دونیا ته په غیر قانوني لارو مهاجر شوی نه وي.
بیا د نجونو د خندا شور فضا ونیوله. زه خفه نه شوم. پوهېدم چې افغانان هره ورځ له دردوونکو پېښنو سره مخ کېږي. زړه یې د زغملو زور نه لري. نو په خندا یې تېروي. ما بیا نجلۍ ته وکتل:
– ریس صیب ویلي ندي چې ولې نه راځي؟
نجلۍ مخ مړاوی که. له ساړه اسویلي سره یې وویل:
– الا کاش چې ماته یې د زړه راز ویلی. په زیارتونو به مې نذرونه ویشلي وو.
بیا په دهلېز کې د زورورې خندا انګازې شوې. یو سړي غږ که چې موږ کار ته پرېدئ که نه؟ چاغه نجلۍ ما ته نزدې شوه:
– خورې! ریس صیب چې کله نه راځي وایي. دا واریې ندي ویلي.
زه روانه شوم. په فکر کې مې رنګارنګ خبرې ګرځېدلې. خو ډېر مې زړه ویل که ورک وي نو بنسټپالو به اختطاف کړی وي.
مټک راډیو ته لاړم. په سټډیو کې یو ازې نوکریوال پاتې و. زه د زرګل دفتر ته ننوتلم. ما ویل:
– وروره! د هارون نه خبر یې؟
زرګل د مرکو د ثبت په وسیلې کې بېټرۍ اچولې. تېز وغږېد:
– بې وفا انډیوال؟ اغه مانه خفه ده. ټلیفون ته مې جواب نه وایي.
– جنتي شې! هغه ورک دی.
زرګل وړې ګردې سترګې پورته کړې. په شونډو یې د شوخۍ موسکا وګرځېدله. سټډیو ته په تګ کې وښنګېد «دقه سې» نوکریوال ته یې د ثبت وسیله ورکړه. ویل ددې نه مرکه واخله! ایډیټ یې که! بیا یې خپره که! بېرته په موسکا راغی:
– ښه تا ویلي ټیکټر ورک ده؟ ټوقې مه کو! څنګه ورک ده؟
– ورک څنګه وي؟
– نا، که دسې وه غفور کاکا خامخا خبرولمه. چې ساجدې کومه کانه کړې نه وي. ټیکټرپې ډېر ګرم ده.
– نه، هغه داسې جینۍ نده.
– دقه سې! ستا زړه پاک ده. هرڅوک درته ځان غوندې ښکاري.
– جنتي شې! اغه ورسره مینه لري.
– د اینسانانو مینه ده کنه. په وړه خبره کرکه شي.
هغه اول هارون بیا غفور ماما ته ټلیفون وکه. ویل چورت مه وهه! ټلیفونونه یې اتتن نه ورکوي. ټول چېرته په چکر تللي.
سبا سهار د هارون د کور دروازه خلاصه وه. خوریانو یې د تاکونو تر چېلې لاندې موټرکان ځغلول. خوبانې ترور په برنډه کې لوبیا پاکوله. غفور ماما په پټي کې بېل وهه. د کوم خفګان څرک نه ښکارېده. ما سلام واچوه. ماشومانو دروازې ته رامنډه کړه. غفور ماما بېل وهل ودرول. اوږده پزه یې په ګوتو کشه کړه. د خوبانې ترور د مخ ګونجې زیاتې شوې. ویې پوښتل:
– مونږ سره دې څه کار دی؟
– جنتي شې ترورې! ما اورېدلي چې هارون...
– چې هاروني مې ورک دی. زړه دې ناارامه شو. تپوس له یې رالې. ندی ورک. زړه دې آرامه شو؟ ځه نو په مخه دې ښه!
ما شیطان ولید. سر یې د وزګړي و. د هغې څنګ ته راغی. زما د تندي راټولېدو ته د خوبانې ترور پام و. ویې ویل:
– سترګې مه ستومانه کوه! په کاله کې نیشته.
– جنتي شې ترورې! چېرته دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– څه یې کوې؟
– د ټولو سودا ده چې څه پې شوي نه وي.
– دا ټول څوک دي؟ څه ورله وو ایه هارونی مې روغ و جوړ دی!
– وی، ساجدې نو ولې دا سې وویل؟
– اغه لېونۍ ده. نا، زوی زما دی. تاسې پورې څمڅۍ لنډه ده، ښا؟
اتل غبړ که:
– ماما مې ویلې چرته ځمه. غم مه کوئ! هاو.
شیطان موسکی و. د اتل خبرې ته یې سر وخوځوه. زما بیا اندېښنه شوه. زلما غبرګه کړه:
– د بابا موبایل یې ام چرته پټ کړی دی. هاو.
شیطان لاسونه واز او سر کوږ که. ګواکې دا سې غورې دي. خوبانې ترور په ماشومانو سترګې برګې کړې:
– غلي شئ ټکانچوانو! ځئ! د غټانو خبرو کې مه ګډېږئ!
ماشومان لړ شاته شول. ما وپوښتل:
– تروري! ولې یې پټوئ؟
اتل ترابۍ مخکې جواب راکه:
– ماما مې ویلې چاله مه وایئ!
– جنتي شي! بل څوک ورسره و؟
زلما غبړ که:
– نا، بل څوک نه و. ځان سره یې خبرې کولې.
ما ویل «ښه ښه فیشني نجلۍ ځکه ویل چې تا لېونی که» غفور ماما راغی. ماشومان یې ټېل وهل:
– ځئ! ځئ! خوشې خوشې مه غړېږئ!
زلما برګه شوه:
– ما ولیده. ستا خو سترګې نه ویني.
د غفور ماما مخ وپړسېد. خوله یې د کوټې په لور ونیوله:
– عایشې! چرته ورکه یې؟ دا بچي دې وله! اوس یې درله وامه!
عایشه په منډه راغله. ماشومان یې بوتلل. ما ویل:
– ای ماما! سمه خبره وکئ! چې هارون بیا په بلا وانه وړي.
خوبانه ترور وبنګېدله «ګونګه شې په دا بې خیره خوله!» شیطان اشاره وکړه چې سمه خبره کوي. غفور ماما برګ شو:
– څه جینۍ! دسې خبره نیشته. وړکیان دي. د ځانه خبرې باسي.
– جنتي شي ماما! موږ یې باید پیدا کو.
– نا، ستا مقصد څه دی؟ ماله دا وایه!
– زما مقصد؟ د بدبختۍ نه د هارون ساتل.
– بدبختي چرته ده؟ او ته یې څوک؟
زه غلې شوم. غفور ماما وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ته چې پیدا شوې یې مونږ په غم ککړ یو. پرېږدې مو که نه؟
ما سترګې ښکته واچولې. خوباني ترور غږ که:
– دونه چې وارخطا یې څه ښار د ناولو سړو ډک دی. د خدایه تا غوندې جونې غواړي.
زه له شرمه تکه سره واوښتلم. خدای پاماني مې وکړه. دې کې مې موبایل وچونګېد. د هارون تصویر راغی. وېښتان یې ګډوډ وو. د مخ د پړسوب له امله یې یوه سترګه نه ښکارېدله. پر شکېدلو جامو یې د وینو چاپونه لیدل کېدل. دېوال ته کوږ ناست و. ژړل یې. په ما سر وګرځېد. سترګې مې ډکې شوې. مخ مې خوباني ترور ته که. بېرته مې خوله ونیوله «نه نه. دوئ به له خفګانه مړه شي» د حویلۍ په دېوال بل شیطان ننوت. سر یې د بیزو و. موسکی شو. ما په زړه کې وویل «دا شیطانان د هارون نه خبر دي. باید په څه چل تې معلومات واخلم. څه چل وکم؟ څه وکم؟ څه...» ناڅاپه د مولانا وسله وال لکه سېل ننوتل. زه یې کشه کړم. د چرګ کټکټاک وخوت. اتل او زلما په کړکۍ کې وژړل. ما له دواړو مشرانو کمک وغوښت. خوباني ترور په وسله والو غږ که:
– خیر ویسئ بچیانو! ددې بلا نه مو خلاص کئ!
د مولانا مېلمستون د ډاکټر دقیق تر هغه هم مجلل و. زینتي بوټو، مرمرینو لارو، وړو وړو فوارو، په چمن پټو غونډیو او له زانګېدونکو چوکیو سره سپینو څېرو د سړي پام اړوه. مولانا په جالۍ خولۍ کې د سپینې ودانۍ مخ ته ولاړ و. ما ته یې غاښونه وچیچل. موبایل یې غوږ ته ونیو:
– ای د الله له حقانیته مونکره! څنګه سو؟ پتاسکه مې درچخه والوزوله که نه؟
هلته ډاکټر دقیق وخندل:
– کېنه بچو! تا سره خو ام نده.
– ما چخه ده. لکه پېروی مې مخ ته ولاړه ده. هی خدای شرمولیه! ته ما ته په هر ډګر کې ماته راکوې، ته؟
د ډاکټر دقیق غږ بدل شو:
– ګوره ای! د اغې تا غوندې ببره ګوریلا نه خوښېږي. اغه چې څنګه نازکه ده، دغسې یې فطرت ام نازک دی.
– خوسې خوسې مه کړتېږه! ته ښځې نه پېژنې. تا غوندې څټلي ورته همجنسه ښکاري هههه.
– څه بچو! یوه یا دوه ورځې به مېلمنه وي. خیال یې ساته! زما امانت دی.
– هههه د غریبۍ دې ببخ شین سي! د غړکې کوچ خو نه رسي، اغه تروې ام غنیمت ده.
– ای ای ګوریلا! لاس ور نه وړې ګوره!
مولانا غړمب غړمب وخندل. ټلیفون یې بند که. ما په زړه کې ویل «دوئ څوک دي؟ افغان بنیادم خو د خپل ناموس په هکله داسې نه غږېږي» مولانا سپینه جالۍ له ګنجي سر څخه واخېستله. مخ یې ما ته که:
– الته را چخه ولې وتښتېدلې؟
– مجبوره وم. ماته په چمن کې خلک منتظر وو.
– څې ما سره څوک سم نه ځي تا غوندې به په تېړو ویشتل کېږي.
زما په جېب کې موبایل ورپېږدېده. غږ یې بند و. وویرېدلم چې را څخه وایې نه خلي. مولانا وویل:
– زه خو غلی ناست ومه. تا خپله ویلې ما وباسه درسره واده کومه.
– زه مجبوره وم.
– مجبوره وم، مجبوره وم، احمقې؟ ما دا دونه زیامت د چا دپاره وباسه؟ ټوکې دي؟
هغه مخ خپلو کسانو ته کړ:
– تیاره یې کئ!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساتونکو زه پینځو پهلوانو ښځو ته وسپارلم. هغوئ پر تخت سملولم. ما زور وهه چې ځان خلاص کم:
– دا څه کوئ؟ وه دا څه دي؟
ښځو زما لاسونه د تخت په پښو پسې وتړل. رسۍ یې زما پر خېټه له ټول تخت څخه څو ځله تاوه کړه. ما زارۍ کولې چې خوشې مې کئ! یخې ښځې وویل:
– وه! د نامه نه کته خوشې یې کنه. نور څه غواړې؟
ټولو کړس کړس وخندل. ما وژړل:
– خدای ته وګورئ! تاسې خو ښځې یئ. پوهېږئ. زما هغه ندی خوښ.
– غلې! ستا به سل خوښېږي، سلو سره واده کی؟ دلته خوښه مښه نشته. تقدیر چلېږي.
هغوئ ووتلې. مولانا په دروازه کې څرګند شو. تندی یې ورین و. لانده لستوڼي یې کش کړل. په لمانځه ودرېد. څلور رکعته یې وکړل. چوست تخت ته را وخوت. تور واسکټ یې وویست. ببره ږیره یې ورپېدله:
– دا مې نفلونه وکړل. څې الله رب العزت زما او ستا په زړه کې د یو بل سره مینه واچوي.
ما زورونه وهل. یوازې معجزې بچولی شوم. مولانا له پاسه زما سیل کوه. شونډې یې وچیچلې. سر یې وښنډه:
– هئ د قدرتونو دې جار سمه. څې په کوم قلم دې جوړه کړې ده؟
بیا یې مخ په قبله لاسونه لپه کړل. په غږ یې وویل:
– یا الله! زه ددې سره پسته نیکاح ترمه. وعده ده. خو اول کوروالي کومه. چې بیا ونه تښتي. ته دا وړه ګونا موږ ته وبښه!
زما سترګې رډې رډې راووتلې. په ډک ستوني مې غږ که:
– ځان مه غولوه! زنا کبیره ګونا ده. او ما پرېده! زه هغسې نه یم چې ته فکر کوې.
مولانا زما شونډو ته ځیر و. کمیس یې وویست. چاغ او ببر ځان یې ښکاره شو. ټلیفون وترنګېد. مولانا بند که. پر ما راټیټ شو. ټلیفون بیا وترنګېد. هغه غاښونه وچیچل. د بندولو تېۍ یې بیا ووهله. دریم ځل یې واخېست. چیغه یې کړه:
– څوک یې احمقه؟ اجل دې راغلی ده؟
یودم یې څېره بدله او غږ ټیټ شو:
– خبریالان؟... پولیس امورسره دي؟ څه خبره ده؟... یوټن پوډر؟ زما په مېلمستون کې؟ ... دا څه بد کوي؟... د ډاکټر دقیق کار ده... ته یې لېږ وځنډوه!
هغه جالۍ خولۍ په ګنجي سر کشه کړه. چټک یې کمیس واغوست. زه یې هم خلاصه کړم. ګوته یې وښنډله:
– خوسې خوسې به نه کړتېږې! داسې به ښیې څې دې جې کې خوشاله یې! که دې سونګ کړی و وزنم دې.
ډله ډله خبریالان او پولیس مېلمستون ته راغلل. مولانا قوماندان ته وپسېد:
– الکه دا چی سو؟
قوماندان مخ مړاوی که:
– ابځ نه کېدل. ټوله دونیا خبره شوه. پوډر چېرته دي چې اغه ځای تلاشي نه کو؟
– نسته. دروغ دي.
– ښه نو ولې تشویش کوې؟ ته به یې ګورې چې زه اوس خبریالان څنګه سپکوم؟
ما او زرګل پینځه پهلوانې ښځې د رسنیو مخ ته د شاهدانو په توګه ودرولې. ومې ویل چې له مولانا صاحب سره د سولې په باب غږېدو ته راغلی وم. ښځو سرونه وخوځول. مولانا تریو شو. د کمرو مخونه ور واوښتل. هغه له مجبوریته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– موږ الحمد لله سولې ته کار کوو. دوښمن د سیسې جوړوي. حکومت دې د سیسه کار ته جزا ورکي! که نه، خیر به یې نه وي.

زرګل ما ته موسکی شو. ټول پولیس تش لاس د کمرو مخې ته ودرېدل. قوماندان میکروفونو ته خوله نزدې کړه:

– دلته خو پوه‌ړ موه‌ړ نشته. چې تاسې خبریالان د دروغو آوازې ولې اچوئ؟ که څوک پیسې درکوي؟ ښه د مولانا صیب د شخصیت سپکاوی به څنګه شي؟ پولیس ام سرګردانه. موږ به مالوموو چې چا دا آوازه اچولې؟ بیا اغه پوېږي، قانون.

خبریالانو خپل مایکونه او کمرې ټولې کړې. زه هم ورسره روانه شوم. مولانا زېږې زېږې کتل. په لاره کې زرګل را ته وویل:

– ستا مسېج مې وخته لیدلی و. ما یوازې چیشی کولی شول؟ بس دغه کار مې وکه. لږ ناوخته شو.

– جنتي شي! ستا دا احسان به زه کله هم هېر نه کم.

– دقه سې! ورور نو چیشته وي؟

– لوګی دې شم وروره!

ما په موبایل کې نېټه وکتله. د میزان لسمه وه. په زړه کې مې وویل «اته ورځې پس به زه او هارون سا اخېستلی نه شو. په بېلا بېلو قبرو کې به پراته یو. هرڅه به ختم شي. نه به مینه وي، نه مینې ته د رسېدو هڅې» ترنګ شو موبایل ته د هارون بل تصویر راغی. شا یې تغمې تغمې وه. ما ورکتلی نه شول. زرګل ته مې هم ونه ښود. ګټه یې نه لرله. یوازې به ځورېدلی و. زه سیخ د هارون کوڅې ته لاړم. له لېرې مې څار کوه. تېزا و یخ شمال له پاخه سرکه نرۍ دوړه والوزوله. شېبه پس مې یو شیطان ولید. د فیل په شان خرطوم یې جیګ ونیو. غوږونه یې لکه چجونه وښورول. د فیل رمباړه یې وباسله. له کورونو څخه شیطانان ووتل. راپور یې ورکه. بېرته ننوتل. هغه روان شو. زه تېزه ورغلم. اول مې ښه ژوره سا واخېستله. بیا مې په آرامه غږ که:

– ای شیطانه! اورې؟

هغه غوږونه څک او خرطوم سیخ که. زما په لیدو بېرته آرام شو:

– تو لانت! ما ویل چې بنیادم مې څنګه ویني؟ ویش ویش! ستا حال تر بنیادمانو بتر دی. هرڅه وینې خو هېڅ کولی نشې.

ما اورېدلي وو که د ښمن ځوروې نو ځان خوشحاله وښیېه. د بې باکه ځوانانو په شان مې وخندل:

– هاهاهاها! که بل څوک باتې وولې یو ه خبره. ته بېړا خو غلی کېنه!

د شیطان تندی تریو شو. په آسمان کې وربځو ته په کتو یې حرکت وکه. زه ورپسې شوم. ما ویل:

– زه خبره یم. شیطانان څلور ډوله دي. زبرځواک شیطان یوازې ابلیس دی. هغه ملکونه، نژادونه او دینونه په بدۍ اړوي. جیګپوړي شیطانان امیران او وزیران دي. هغوئ مذهبونه، قومونه او ګوندونه سره جنګوي. منځپوړي دا ټیټ چارواکي دي. دوه ډلې، دوه کورنۍ او دوه کسه په د ښمنۍ کې اچوي. او تا غوندې ناکاره شیطانان هېڅ کولی نشي. یوازې خلک څاري بس.

د هغه سترګې تېرې شوې. ودرېد. مخ یې راواړوه. په خندا یې وویل:

– ټرت! موږ څه بنیادمان نه یو چې ځان یو په بل بر وبولو. د اور په عالي ذات کې هر یو محترم دی.

– هههه بالکل بالکل. په خوله ځان غټ ښودل هم بد کار نه دی. تسلي خو کېږي.

د شیطان بدن داسې سور شو لکه سکروټه چې شمال ووهي. ویې ویل:

– له مردارې خولې مردارې خبرې وځي!

دخپلې اوږې پټۍ یې وښودله:

– سترګې دې نشته؟

– وینم یې. ځکه وایم.

– بد دې وکړه! دا د منځپوړي چارواکي نښه ده. پوه شوې؟ بنیادمان لکه سپي جنګولی شم، هو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– هههه، هیله کوم جناب. ما غولولی نشې.

شیطان برګ شو:

– غلې مردار مخې! ښارګرد ننه په حویلیو کې دي. زه هیئت یم.

– اوهوهوهوهو. مزدور او دومره غرور؟ څه خیر. وله وله! په باټو خرچه نه راځي.

یو کس تېرېده. ما داسې وښودله چې په موبایل کې غرېږم. شیطان له بیا روانېدو سره وویل:

– تاته نور څه پاتې دي؟ امدا ډتې کوه! ټرن چاییره! ههههه.

– هههه، څه څه! دوړه باسه دوړه! ناکاره شی یې. که منځپوړی وې دستي دې ثابتوله.

شیطان ودرېد. ټول بدن یې لمبې وکړې. شاوخوا یې سترګې وګرځولې. غاښونه یې وچیچل:

– اوغه عمومي سرک ته نږدې د بزازۍ دوکان وینې؟ اغو کسانو ته ګوره!

شیطان د فیل په شان سر وښوروه، وغړمبید. حرکت یې وکه. زه ورپسې ورو ورو وخوځېدم. شیطان د دواړو کسانو خبرو ته غوږ ونیو. سور برېتي دکاندار ټوکر تاووه. په خوند خوند یې کیسه کوله:

– ویم چې دا خوله یې خلاصه کړه، او شړک، په دا مخ.

دواړو کټ کټ وخندل. ډنګر دکاندار په اوږه ډیکه ورکړه:

– یره نثاریه، ته دغسې شی یې کنه.

– بس مازغه دي. کله کله شاټ شي.

– او اغه بېچاره ستا د لور صفت کوه.

– ماته څه مالومه وه؟

– خبره په حوصله کې ده کنه. ته لکه پیطرول یودم اور اخلې.

– هههه دا سپېږه چې مې ورخوشې کړه، بدل غاښونه یې وااااالوتل. خوله یې لکه بې دروازې بوساړه.

دواړو په زوره زوره وخندل. زه په فاصله کې ودرېدلم. شیطان د هغوئ خبرو ته ځیر و. ډنګر سړي وویل:

– ښه و چې زر په خپلې غلطۍ پوی شوې. عذر دې وکه. که نه، تا نه یې بوساړه جوړوله. ښه وریندار څنګه ده ورېندار؟

– ښه ده. ای خیر ویسې! که ته په واده کې نه وې اغه مړه وه.

– ته دا خبرې پرېده!

– ولې پرېده؟ لوی کار دې وکه. وایي د خیرات په ورځ د غریب غوا ورکه وي. زما موبایل کار نه کوه.

– هو. زنګونه وهه، تالار لټوه، ته ورک وې. ورېندار مې موټر ته واچوله. ډاکټرې دستي ستن ولګوله. فشار یې ښه شو.

– ومې ویلې چې ډېره ونه خورې! ډوډۍ که د بل ده خېټه خو دې خپل ده.

– هههههه اغه او غوښه ازلي میینان دي. یره په خوب کې به ام وایي غوښه غوښه، غوښه غوښه.

سوربرېتي په خندا تایید کړه. شیطان د دېوال پناه په هډور انسان بدل شو. راغی. ډنګر سړي ته یې کلکه غېږه ورکړه:

– ای ناځوانه! بېخي ورک ورک یې. بس دوکان دی او کور. خلاص!

سړي په غټو غټو کتل. چورت یې وهه چې دا څوک دی؟ خو شیطان د کورنۍ او بچیانو پوښتنه وکړه. ویې ویل:

– یره ډېر وران یې. اغه ستا کیسه چې مې یادېږي ټوله ورځ خاندم.

نثار په سرو برېتونو کې موسکی موسکی کېده. مګر د ملګري یې له حیرانتیا خوله وازه وه. ویې پوښتل:

– زه وروره پوه نشومه. کومه کیسه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– ولې؟ اغه د انډيوال ښځه چې دې د مريضۍ په بانه بيولې وه. هی خدای وهليه!
د نثار خوله وازه شوه. ملګري ته يې وکتل. په زوره يې وخندل:
–آاااا! اوهوهوهوهوووووو...
خو ډنګر سړی شيطان ته برګ شو:
–آ؟ ته څه لګيا يې؟ د کوم انډيوال؟
– ولې؟ اغه د واده په ورځ کنه. تا ويلې نثار دی که قهار دی؟
سوربرېتی نثار ايله اوس پوه شو. سترګې يې يودم رډې رډې راووتلې. مخ يې لا سور شو:
– څه شی، څه شی؟
ډنګر ملګري يې ژر ووېل:
– دا، دا، په خدای چې دا دروغ وايي. زه دا ښځې پېژنم نه.
نثار چيغه کړه:
– نو د واده نه څه خبر شو؟ د اغې د مريضۍ نه څه خبر شو؟
ډنګر سړي د دې پوښتنو جواب نه درلود. خوله يې تاوه راتاوه کړه:
– زه نه پوهېږمه. څه خبر يمه. خو قسم چې دروغ وايي.
نثار په فلزي متر پسې منډه کړه. له ډنګر سړي لاره ورکه وه. شيطان په وازو سترګو کله يو کله بل ته کتل. لکه په خپله خبره چې پښېمان وي. ويې ويل:
– وی، اغه انډيوال دې دا دی؟ ډېر وښه!
سړی شيطان ته برګ شو. دې کې نثار د فلزي متر شړک ورکه. ډنګر له درده اخ که. د ملګري لاسونه يې کلک ونيول. خلک ټول شول. شيطان په غرور ما ته وکتل. ما يې مټه ونيوله. په دکاندارانو مې غږ که:
– ای ماما! تاسې صبر! صبر! دا دروغ وايي. په جنګ مو اچوي.
شيطان هک پک شو. نثار زور وهه چې له خلکو ځان خلاص کي. ويې ويل:
– ټکي په ټکي رښتيا وايي. په خدای که يې ژوندی پرېدم!
– جنتي شې! دا شيطان دی. سترګو ته يې ګوره!
ما د شيطان تورې عينکې لېرې کړې. د ډنګر سړي سا سوزېدله. زما خبره يې غبرګه کړه:
– هو کنه هو. امدا دی. ما اغه بله ورځ يو ته قسم ورکه.
دکاندار زړه نازړه شو. په شک يې کتل. اوس د ټولو خلکو مخونه موړ ته وو. شيطان د لاس خوشې کولو کوشش وکه. ما هغه د اوږد دېوال څنګ ته بوت چې خلک خبرې وانه وري. په موبايل کې مې تصوير وښود. وپسېدم:
– وايه! هارون چېرته دی؟
شيطان مخ مړاوی که:
– تا ماسره چل وکه. پرښته خو خلک نه غولوي.
– زه اوس بنيادم يم. بنيادم هره نخره کوي.
– نه، نېک بنيادم هم څوک نه غولوي. هيله کوم. لاس مې خوشې که!
– ډېر مه کړتېږه! د پوښتنې جواب راکه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

– زه د هارون نه خبر نه یم. باور وکه!
– ښه خبر یې!
– چې خبر وم په خدای چې ویل مې. دا دی ستا په هکله چې څه فیصلې شوي درته وایم.
هغه د ابلیس د تخت په لوی تالار کې د مجلسونو معلومات راکړل. خو د هارون له پېښې یې ځان ناخبره وښود. مانه منله:
– خبر یې. اوس قرآن راوړم. ستا مخ ته یې تر هغو نیسم چې اقرار وکې.
د شیطان سترګې له اوښکو ډکې شوې:
– زړه دې نو! زه که هرڅه ووایم ته یې نه منې.
ما ته عجیبه وه «شیطانان خو نه ژاړي. د هغوئ زړونه سخت وي» سوربرېښتي تشار لاهم د ځان خلاصولو لپاره لړ لړ زور وهه. مګر سترګې یې په شیطان کې وې. ما د هغه ډنګر ملګري ته غږ که:
– ای ماما جنتي شې! د هاغه جومات نه قرآن شریف راوړه!
سرې په منډه لاړ او په منډه راغی. شیطان له قرآن څخه مخ تاووه. ما کلک ونیو. هغه لکه مریض کوکرې وسونګېده. مګر اقرار یې نه کوه. نرۍ نرۍ باران شو. دواړو دکاندارانو په بې صبرۍ کتل. د باران څاڅکي غټ شول. د شیطان له بدن څخه نرۍ ځغه هار وخوت. ما ویل دا غږ د څه شي دی؟ شیطان وښورېد. لکه ستنې چې پکې چوخېږي. له زګېروېو سره یې وویل:
– ای خورې! ګوناکاره نشې. قرآن کریم دې باران ته نیولی دی.
ما قرآن تر ټېکرې لاندې که. له ځان سره مې وویل «وی خیر دې ویسي! نېکي یې وکړه. ای چې اوس هم اقرار نه کوي خبر به نه وي نو» هغه مې د نزدې دروازې تر پېیک لاندې بوت. د بدن ځغه هار یې غلی شو. د هوسایۍ سا یې واخېستله. ویې ویل:
– مننه مهربانې پرښتې! ماته مې ماشوقه بې حده ګرانه ده. که په وخت ورنشم خفه کېږي.
وی ی ی ی! دا خو معشوقه هم لري. ومې پوښتل:
– نه، ته رښتیا میین یې؟
شیطان په عاجزۍ مخ وخوځوه. زما ستونی ډک شو:
– الله دې هېڅ میین نه جدا کوي!
په زړه کې مې ویل «اخ چې همداسې زه هارون ته منتظره یم او هغه وارخطا وي چې ناوخته شو» شیطان ته مې کړ:
– ستا معشوقه نیکبخته ده. تا غوندې میین لري. ځه، زر ځان رسوه! ځه!
شیطان زما لاس ته اشاره وکړه. ما ویل وی، ولې مې عاشق د معشوقې نه ګرځولی؟ دا ظلم دی. د هغه لاس مې پرېښود. شیطان چترۍ په سر ونیوله. روان شو. تشار بیا فلزي متر ملګري ته واړوه. شور او کنځلې شوې. زه د خپلې ناکامې مینې په چورتونو کې ډوبه وم. ترنګ شو. موبایل ته مې د هارون بل تصویر راغی. جیټکه مې وخوړه. شیطان ته مې وکتل. هغه په تشه کوڅه کې تېز روان و. د لرګیو دړ ته یې ځان رسوه. دلته و چې سر مې کار وکه. ما ویل وی، دا خو غواړي په دړ کې له سترګو پناه په پېرۍ بدل شي. د دروغو قسمونه یې خوړل. د معشوقې خبره یې هم رښتیانه ده. دوئ خو له مینې کرکه لري. پسې منډه مې کړه. شیطان هم په ځغاسته شو. هه هه هه. د دړ په خوله کې مې ګیر که. لاسونه یې لکه چاپېر سره وو. ماته د پیرالسبي لاسونه او له بارانه پټېدل رایاد شول. په خپلې کم عقلۍ غصه راغله. چترۍ مې ترې وغورځوله. بدن یې بیا ځغه هار وکه. وسونګېد. برګ شو:
– ای ای دا څه کوې؟ ترا وسه دې څه ویل؟ ماته ماشوقه منتظره ده.
د لرګیو د دړ خاوند له سپین پټو څخه خوله وباسله:
– شابه شابه د نر لورې! ستا خبره څنګه نه منې؟ په دا یخ کې یې راچپه که! ویمه ښه یې وغربوه! دده پیر خانه...

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته په دکان کې هم خلکو خندل. نثار بیا زما د کار نتیجې ته منتظر شو. شیطان مې وجړکوه. ما ویل:
– ما نشې غولولی! چې د هارون ځای ونه ښیې نه دې پرېږدم.
شیطان چیغه کړه:
– خوشې که مردار مخې! ویم خوشې که! زما قوم به دې ټوټه ټوټه کې...
باران نور هم تېز شو. د شیطان له بدنه داسې لوګې وختل لکه په سکروټو چې اوبه شیندې. هغه اوس په ټول قوت زورونه وهل چې تر څپرې لاندې پټ شي. خو ما نه پرېښود. زګېروي یې ورو ورو په رمباړو بدلېدل. بالاخره یې په چیغو وویل:
– هو، هارون موږ تښتولی. ما مشرانو ته وسپاره. پرې مې ده!
– ورو غړېږه! راځه د څپرې لاندې ټوله کیسه وکه!
هغه په نورستان کې د ملکانو د غونډې صحنه بیا ن کړه. خو ویل یې اوس له هارونه خبر نه یم. ما نه منله. هغه ټینګار کوه:
– رښتیا وایم. د اور په ذات قسم که خبر یم. زموږ له مشرانو پوښتنه وکه! خوشې!
دا ځل زما باور راغی. هغوئ په خپل ذات ناحقه قسم نه خوري. د شیطان لاس مې په قرآن کېښود. توبه یې وباسله، ورک شو. د دړ خاوند په دواړو لاسونو سر ونیو:
– وه پیره بابای! ددې بلاګانو نه مو وساتې!
دکاندارانو یو بل ته غېږه ورکړه. په باران کې ماته راغلل. نثار پرله پسې ککره خوځوله. ویې ویل:
– لورې! شیطان خدای وهلې دسې شیان ویل چې هر چا باور کوه.
– جنتي شې! هغه نو بل څه کمال لري؟
دا مې وویل په باران کې روانه شوم. ما باید ترا تلسمې یا سوله راوستې وه، یا مې هارون له سیاسته باسلی و. دا خو نه کېدل، چې هغه له څورېدو بچ وای بیا به هم ښه وه. له خفګانه مې زړه ستوني ته راغلی و. زرګل هم خپل کوشش کوه. ویې ویل:
– خورې! ما په حوزه کې جنجال وکه. ما لې هارون خو پېرى نده. بدن لري. لیدل کېږي. نیول کېږي. تاسې یې باید پیدا کئ!
خو ما په پولیسو کې دا وس نه لیده. د میزان په یوولسمه مخامخ د ابلیس کلا ته ورغلم. هغه او شیطانان یې بنګېدل او خوځېدل، لکه د خدای ذکر چې کوي. زما شاته وچه کلکه کوچۍ له خوارې لور سره روانه وه. یو شیطان په منډه راغی. ویې ویل:
– زما مهربانه پاچا! کوچۍ سپین وزګړی راوستی.
ما په غټو غټو کتل. دوئ اوس خپل راز راڅخه نه پټوه. خو کوچۍ نه شیطان لیده، نه یې خبرې اورېدلې. ابلیس ورته په سوزېدلي غږ وویل:
– وه زما بچۍ! سپین وزګړی دې ناحقه راوستی کنه نو. زه د تاویذ شکرانه نه اخلمه.
د ښځې او لور سترګې ټېغې ټېغې وختلې. باور یې درلود چې پیر صیب وزګړی لیدلی نه دی. که ولي نه وي نو له غیبو څنګه خبرېږي؟ دواړه د پیر صیب پښو ته پرېوتلې. د مریضې د جوړولو غوښتنه یې کوله. ابلیس ښځې ته تعویذ ونیو:
– هه بچۍ! جوړول د الله لاس کې دي. موږ خپل بندګي کوشش کوو. ځه، دا یې په متې پسې وتړه!
ښځې او لور تعویذ په سترګو او شونډو ولګوه. په سینې پسې یې کلک ونیو، ووتلې. ابلیس ماته نزدې راغی. ویې ویل:
– ورشه دغه ښځې پوه که چې پیر السبي دروغ وایي!
مریدان پاڅېدل. عینکې یې لېرې کړې. د ټولو سترګې یو شان وې. تر موږ راتاو شول. زه نه وېرېدلم. ابلیس ته مې کړ:
– ته خو دروغ وایې نو. چې بنیاد مان یې نه مني بېله خبره ده.
–آپام پام پام! پیر صیب ته دروغجن مه وایه! غرقه به شې. خدای دې غرقه که!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولو هررر وخندل. ابليس مخامخ ولاړ و. مريدان لکه په اتڼ کې، تر موږ ګرد تاوېدل. ما سر وخوځوه:
– خير! بالاخره به افغانان هم هوښيار شي.
– هههههه ګوره ګوره وايه خوله به دې خوږه وي.
– ښه ځه! زه پوهېږم. هارون تاسره دی.
– وه لعنت په بنيادم! دی کنه نو. ما کله ويلي چې ندی؟ اختطاف کړی مې دی. ويم زندی کړی مې دی.
– اخ مه کوه! مه يې ځوروه! تاته يې څه ويلي؟ خوشې يې که!
– په سترګو قوماندان صيب! مګر د ميزان په اتلسمه. په پولس نيمو بجو.
مريدانو بيا په زوره وخندل. زما وينه په جوش راغله. سا اخېستل مې تېز شول. خپل موبايل مې وښود:
– ای ای لعينه! پوهېږې په دې کې څه دي؟
– ستا بدرنګه تصويرونه. ههههههه
بيا د خندا شور جيګ شو. ما ابليس ته د هغه خپل غږ چالان که. ومې ويل:
– دا مې اوس ثبت که. پوليسو ته يې ښيېم.
– وی ادې! اله اله پټ مې کئ! وډار شومه. ټرت! ههههههه...
زه د پوليسو حوزې ته لاړم. زاړه او ځوانان پراوږدو چوکيو ناست وو. غلي غلي پسېدل. زه مخامخ د حوزې د خېټور امر دفتر ته ننوتلم. هغه چوکۍ ته کږه تکيه کړې وه. پر مړاوو سپينږيرو يې سترګې برګې وې. يو تن ته يې ګوته ونيوله:
– ای هوښياره! اسلمی خو ستا زوی دی کنه. اغه په کريکټ کې ټولې کوڅې ته کنځلې کړې. تربيه د سې وي؟ ...
زه يې وليدم. سترګې يې تنګې کړې:
– ته دلته چا پرېښودې؟ وځه! زه مصروف يم.
– امر صيب! يوه دقيقه! ما هارون پيدا که.
– ښه؟ کومه دی؟
– پيرالسبې اختطاف کړی دی.
له امر سره خلکو هم وخندل. خو ما ورته په موبايل کې تصويرونه وښودل. ومې ويل:
– دا ګوره! سخت ظالمانه يې ځوروي. دا يې خپل غږ دی.
ټولو د ابليس خبرې واورېدلې. سپينږيرو يو بل ته وکتل. امر ماته موسکی شو:
– ته دونه عقل نه لرې؟ موجرم کله ام په جرم اقرار نه کوي. ټوکه يې کړې ده. بل چا به اختطاف کړی وي.
– جنتي شې! ټوکه پکې چېرته ده؟ هغه نه ډارېږي. برالا وايي.
– داه! بيا وايي پوليس ظالمان دي. ښه دې سره څه کی؟ ای جلی! عقل لرې؟ اختطاف د يو مقصد دپاره کېږي. پير صيب څه ضرورت لري؟ الله پاک دونيا او اخېرت دواړه ورکړي. د غريبو سره، د پوليسو سره، د محکمې سره، د هرچا سره کومکونه کوي.
– امر صيب! فکر وکه! هغه دونه پيسې د کومه کړې چې ټولې دونيا سره کومکونه کوي؟
– د هر ځايه چې يې کړې، کومک موهم دی.
– خدای ته وګوره! داسې مه وايه! نو که غل هم د خپل مطلب لپاره له چا سره کومک وکي شريف سړی شو؟
يودم سپينږيري پاڅېدل. امر ېېرته کېنول چې په حوزه کې د چا د وهلو اجازه نه شته. سترګې يې په ما برګې کړې:
– ای ای احمقې! ثبوت لرې چې پيرصيب پيسې غلا کړې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– وه خدايه پاکه! غلا خو وړه ګناه ده. ما د اختطاف ثبوت راوړی دی.
– ته لېونی يې لېونی! څه ورکېږه! نور په پيرصيب پسې مه غږېږه! ځان ام ګونا کاره کوې، موږ ام!
– نه نو، هاغه ثبوت چې شته نه يې منې، هاغه چې نشته غواړې يې. دا څنګه چل دی؟ مجبوره يم وزيرصيب ته لاړه شم.
– څه څه! ولسمشر ته خو لاړه شه! ورکېږه!
زه ووتلم. پوهېدم چې وزير به هم همدا سې جواب راکې. ژړا راغلې وه. د زرګل څنګ ته لاړم. هغه د دفتر ځينې سامان آلات په کڅوړه کې اچول. د جامو د تنهۍ په شان ګردې وړې سترګې يې راواړولې. ويې ويل:
– بس وبه منو چې تقدير نه بدلېږي.
– وروره خدای ته وګوره غلی شه! زما کمزورۍ ته دلايل مه لټوه! زه دلته راغلم چې لږه آرامه شم.
– ښه نو ځان واچوه! زه دروازه بندومه. زر بېرته راځمه.
– نه کېنه بيا به لاړ شې! چې آسمانونو کې وم يوازې مې زړه نه تنګېده. دلته تنګېږي.
– دقه سې! چې بېرته لاړه شې چيشی به کې؟
هغه زما پر ناکامۍ باور درلود. ما ترې مخ واړوه. دې کې مې د هغه تش دفتر ته پام شو. ما ويل:
– ستا مامورين ولې کم دي؟ سامان ولې کورته وړې؟
زرګل اسويلی وکه:
– پوليس شک لري چې د مولانا د پوډرو آوازه ما اچولې وه. تحقيق يې پيل کړی.
– ښه؟ څه يې ويل چې راډيو تړي؟
– راډيو خو پرېده! ماته تاوېږي، چې بندي مې کې.
– وی، تا د بچيانو لپاره څومره احتياط کوه؟ ته په راډيو کې په ما پسې بدورد ووايه. زه نه خفه کېږم. مقصد ځان بچ که!
زرګل وخندل. زما مړوند يې ونيو. ويې ويل:
– خپله خوله به ماته کمه! بس ده! په وېره کې جوند نه کېږي. زه درسره يمه. اقه به کوو چې راته ښه ښکاري.
د هغه په سترګو کې کلک عظم معلومېده. پخوانی زرګل نه و. ما خپل مړوند ته وکتل. سور نه و. ومې ويل:
– جنتي شې وروره! الله دې په هېڅ ميدان کې مه ماتوه! ښه دی چې تا لرم. که نه نو...
– که زما منې! يو وار پيرصيب ته په نرمه ووايه! ازمايښتي. نرمې اوبه هرې سوړې ته لار باسي.
– ته اوس هم ابليس ته پيرصيب وايې؟
– عادت.
دواړو وخندل. ما ته هسې هم بله لاره پاتې نه وه. سبا بيا ورغلم. ابليس په لوی سکرين کې د لوی تالار د ترميم لارښوونې کولې. ما يې تخت اول ځل وليد. جاه و جلال ته مې خوله وازه شوه. ابليس مخ راوګرځوه:
– لعنت په بنيادم! د پوليسو لښکر دې څه که؟
ما د زرګل د لارښوونو مطابق سترګې ښکته واچولې. ومې ويل:
– هيله کوم. هارون پرېده!
– اها، دادی اوس دې سمه لاره ونيوله.
ما د هغه سترګو ته ژور وکتل. عجيبه وه. نرمې خبرې آن په شيطان اغېزه وکړه. ابليس ګوته ځمکې ته ونيوله:
– دلته د موقع پېژندل ډېر موهم کمال دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما سر وخوځوه. غوښتل مې له دغې موقع ښه ګټه واخلم. ومې ویل:
– زه وعده کوم. نه به تا سره کار لرم، نه ستا شیطانانو سره.
ابلیس د منښې لپاره په سینه لاس کېښود. خو یو دم یې په سترګو کې لمبه وځلېدله. جدي شو. غږ یې جیګ که:
– ناوخته دی. موقع دې له لاسه ورکړه.
زما امیدونه بېرته تالاترغې شول. سینه مې له درده وپړسېدله. مخ مې سور شو لکه لمبو ته چې دې نیولی وي. ومې ویل:
– اوس څه وکم چې ته هارون پرېدې؟
– لڅه ګډه شه!
زما ماغزه سرچپه شول. د ځان د کنټرول لپاره مې سترګې پټې کړې. ژوره سا مې واخېستله. ابلیس په سکرین کې کارګر احتیاط ته وبلل. ما ډکې سترګې پرانېستلې. هغه سر وخوځوه چې وایه! زما شونډې ورېږدېدلې:
– اول هارون پرېږده!
ابلیس په خندا کې خپلو مریدانو ته مخ که:
– اوهوهوهووو! دا خو هرکار ته تیاره ده ای. مینه ام بد شی ده ولا. نه یې شرو کوو؟
ټولو بیا هررر وهل. زه په ګونډو شوم. ما ویل:
– زارۍ کوم. هارون پرېږده!
ابلیس لا په زوره وخندل:
– ویش ویش بېچاره! اول چې مې درته ویل نه دې منله. اوس د جزا نه بغیر لاره نشته.
– زما قبوله ده.
– څه شی؟ لڅه ګډا؟ کېنه بابا! دا خو سات تېري ده. زموږ ښځې پکې ښه خوشاله دي.
– هرې جزا ته تیاره یم. مره مې که!
– ګوره ګوره! چالاکي ته ګوره! ستا سا د هارون په سا پورې تړلې ده. زه خبر یم، ښه؟
– ښه بله جزا راکه!
ابلیس مخ مړاوی که:
– څه خیر. تاته مې لور ویلې. زړه مې نه کېږي. ته قراره کېنه! یوازې د هارون د غوښو شکول ګوره!
زما وینه وخوټېدله. زغم مې ختم شو. په منډه کې مې غږ که «لاس ورنه وړې خبیثه!» یو دم له چته اوسپنیز قفس راپرېوت. له ابلیس سره ټولو شیطانانو وخندل. ما د قفس په دروازه زور ووهه. خلاصه نه شوه. د کلا د لویې دروازې ساتونکي تل بنیادمان وو. ابلیس څلورتنه را وغوښتل. په آرامه یې وویل:
– بچیانو! دا بېچاره لړه لېونۍ ده. دم مې کړه. انشاالله جوړېږي. په احتیاط یې وباسئ چې ژوبل مو نکې!
ما چیغې وهلې چې دروغ وایي. دا ابلیس دی. تاسې د شیطانانو نوکران یئ. خو ساتونکو په احتیاط له قفسه وباسلم. د کلا له لویې دروازې بهر یې خوشې کړم. غمجن یې راپسې کتل. زما د زړه زور بېخي اوبه شوی و. سلګۍ مې ووهلې. په پښو کشولو مې د کور لار ونیوله.
د میزان ۱۴مه شوه. د بي بي مهرو د غونډۍ په لمنه کې خلک کم ګرځېدل. له وروستیو تودو ورځو یې خوند اخېست. ماشومان پرپخو زینو کوزاو برکېدل. په دې غم کې نه وو چې دنیا څو لوښتې ده. ما د مرسل د ګلانو څنګ ته تیخور ماشوم په غېږ کې ونیو. هغه خندل. له ما یې ټول غمونه هېر کړل. موریې د بوتل په اوبو لستونې مینځه. کیسې یې هم کولې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– اسې مېږه مې بد ندی. خویندې يې شيطانې دي. الخ، ويمه په ژبو يې سرطان شين شه!
نورو ښځو وخندل. ما ويل:
– جنتي شې! د شيطانانو سره ګوزاره نه کېږي. تې ووځه! ځان ته کور جوړ که!
– اوح اوح، اسې ښه وايې. غوښې خو مې په نو کارو وشکوي. اسې شيشکې دي چې چې چې...
– وه! دا نو ولې؟ هم يې بد ايسې، هم دې وتلو ته نه پرېږدي؟
– دغه ده نو. اسې تا لکه چې واده ندی کړی؟
– جنتي شې! واده خو د دوو مينو يو ځای کېدل دي. د غمونو ورکېدل دي. د خوشاليو زياتېدل دي.
ښځو هررر وهل. ما شوم وډار شو. زه پوه نه شوم چې زما په خبرو کې د خندا ځای چېرته و؟ زرګل را ورسېد. ما شوم مې مور ته ورکه. له زرګل سره په پولو ګرځېدم. ښځو لا هم زما خبرې ته خندل. زرګل وپوښتل:
– څه خبره ده؟ دلته څه کې؟
– دا ځای ښه دی. وروره ته ودرې! له وېښتانو دې زرک وغورځوم.
– ښه ښا. بېګا مې د خپلوانو واده و. ايوانان مې اوس ام امقلته دي. نن يې راولمه.
– واده و؟ بېچاره نجلی. په خوشالی يې راولي، په غم يې کېنوي.
– چيشی؟ ښه ښا! ناوې. امدقه سې شيطاني قانون ده. که الک او ښيار وي نو ښه. که نه خدای دې مل شي!
زموږ ځنګ ته د ماشومانو تيږې په لاسو کې وې. لړم لړم نارې يې وهلې. ما زرګل ته کړ:
– ای وروره! تا ويل د ابليس نزدې کسان پېژنم.
– هو، قاضيان وو. ستړي مشي ورسره لرمه. هههه، د شيطانانو سره ستړي مشي لرمه.
– خير دی. دلته يې راغوښتی شې؟
– چيشي ته؟
– دلته د پټېدو ځای نشته. نيسو يې. د هارون پټه تې اخلو.
زرګل سر وخوځوه. د اوږې بيک يې په پوله کېښود. موبايل يې ووېست. زه يې په غوږ کې وپسېدم:
– پوه نشي چې مادرته ويلي!
ټليفون رخ شو. زرګل قاضي صاحب ته په ژوندی خپرونه کې د مېلمه کېدو بلنه ورکړه. ويل پر خلکو د تعليمي خپرونو اغېز ځېړو. له هغې خوا جواب منفي و. ځکه يې بل ته زنګ ووهه. په پای کې يې بيک بيا اوږې ته واچوه. ويې ويل:
– د شيطان زامن دي. ته د خبرې سر واخله دوئ اخېر ته رسي. دواړو ويلې د ميزان تراتلسمې وخت نه لرو. اخ اخ اخ!
د زرګل بيک لاندې پټې ته ولوېد. د ثبت وسايل تيت شول. موږ تېز کېوتلو. ما چارجر جيګ که:
– هه! دا جوړ دی. ښه نو، شيطانان زموږ مرګ ته منتظر دي. هې وروره! ما کله ناکامي ليدلې نه وه. سخت درد لري.
– خورې! اقه د بوټي لاندې بېټری راکه! خير ويسې! مالې دلته چې څوک ناکامي ونه ويني کاميابېدی نشي.
– پوېږم. فرق لري. ستاسې په ژوند کې کاميابي موهمه ده. زموږ، کار.
– مه يې برابروه! ستاسې بې غمه جوند ده.
– نه نه، کاميابي ښه ده. ژوند ورسره پرمختګ کوي. او موهمه داده چې خوشالي راوړي.
– اغه خوشالي په توپ وله چې په زړه چاودون راځي.
– نه وروره! يوازې د خوشالی د راتلو اميد په ډېر څه ارزي. دا ماته مالومېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

– نو بیا ولې خفه یې؟
– جنتي شې! غم دادی کنه، چې د هارون د موندلو امید نشته.
زړه مې وپړسېد. نور مې خبرې کولی نه شوې. زرګل بیک اوریې ته که. وبنګېد «بلا وه برکت یې نه و» هلته نژدې د ښځو غږ شو.
هغوئ بچیان شړل چې لړم یې ټک نه وهي. خو ما شومانو چیغې کړې چې را ووت. یو دم د تیږو باران شو. ما ته په شش درک کې د
ابلیس کلا د لړمانو سوړه وبرېښېده. چوسته روانه شوم. ما ویل:
– ځم که کوم غټ شیطان ګیر کم.
– دقه سې! تا خو ویلې اغوئ نه وځي کنه. ودرې ودرې! زه درسره یم.
– نه پرېږده! که وو بیا درته وایم.
زه په شش درک کې د برق پایې ته پناه ولاړه وم. د کلا دروازې ته مې کتل. هلته غریبان له غټو او شتمن له وړو تحفو سره په قطار
کې ولاړ وو. د شړېدلې واسکټ والا غوایه راوستی و. دلته مخامخ په دریم منزل کې چاغې ښځې جامې غړولې. غږ یې که:
– ای جینۍ! څه! دلته مه درېږه!
ما سترګې جیګې کړې. ښځې تېره تېره کتل. پوه شوم چې د بد فعلې نجلۍ ګمان یې کړی دی. ومې ویل:
– جنتي شې تروري! یو چا ته منتظره یم.
– هاو هاو، ریښتیا وایې. څه دا کارونه بل چېرته کوه!
ما ویل «بنیادمان دې نو. د یو کس په ګناه بل نیسي» حرکت مې وکه. له لېرې راتاوه شوم. د ښځې د کور لاندې ودرېدلم، چې
ښکاره نه شم. شېبه پس یو څښور ځوان ځنګ ته راغی. وبنګېد «ما ته ولاړه یې؟» ما تروه وکتل. ځوان پخ وهل. حیرانه وم چې د
ښځو په ځورولو کې د دوئ ګټه څه ده؟ ومې ویل:
– وروره مه کوه! خلک بلدېږي. بیا ستاسې ښځو ته همدا سې وایي.
ځوان خوله کږه کړه:
– سل مرمۍ خو یې وولم.
– څه شې؟ بل سل مرمۍ ولې او خپله؟
د ځوان سترګې له هوسه ډکې وې. موسکی موسکی کېده. ما شا کړه. خو هغه نه غلی کېده «ای ښایستې! سات به دې تېر شي»
دې کې موټرسایکل راغی. له درز سره چیغه شوه. ما مخ وګرځوه. موټرسایکل والا وتښتېد. څښور ځوان پروت و. له شکېدلې
ځنګلې او زنګانه یې وینه تلله. خلکو جیګ که. ما په منډه له درملتونه ډېټول او پلستر راوړ. د ځوان په زخمونو مې ولګول. هغه
زګېروي کول. له شرمه یې نه راکتل. ګوډ ګوډ روان شو. ما بیا مخ د ابلیس کلا ته که. غلې ولاړه وم. چې یو ه پښه به مې سترې
شوه په بله به مې زور واچوه. سپینږیری بابا له کتاب فروشي څخه مخامخ راغی. ما ویل خیر! هغه په کمزوري غږ وپوښتل:
– تاسې تمامه ورځ دلته ولاړه یئ! څوک لټوئ؟
ما لنډ جواب ورکه:
– ژوند.
بابا یوه شېبه غلی و. سر یې وخوځوه:
– د ژوند په لټون کې ام جلا خوند دی.
هغه بېرته وګرځېد. په خبره کې یې څه وو. ما ته یې قوت راکه. په پښو مضبوطه ودرېدلم. مګر تر مازیګره هېڅ پېښ نه شول.
بالاخره لکه د ښتو او میرو ستومانه د کور په لور وخوځېدم. د سېرښنا هوټل د تلاشۍ پخې ښځې ته مې کاغذي کڅوړه ورکړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– هه ترورې! تازه مرخانۍ مې پيدا کړې. تاسې چې يې عُناب بولئ.
ښځې راته غاړې واچوله:
– وی اله قوربان دې شمه! زه څونه وریسې ګرځېدمه. ډېره زیاته مننه.
– جنتې شې!
ما غوښتل تېره شم. ښځې له متې ونیولم. ویې ویل:
– ای لورې! ستا دا «جنتي شې» په ما دونه ښه لګېږي. هرکله درته دوعا کوم. خدای دې ښه مېړه او خوشاله ژوند درکړي!
زه د زړه په زور موسکۍ شوم. سبا مې بیا د ابلیس کلا څارله. له ځان سره مې ویل چې پاتې درې ورځې به هم دغه سې تېرې شي.
اخېر هرڅه ختم. د هارون بې روحه څېره مې سترګو ته ودرېدله. زړه مې ډوب شو. د دریم منزل چاغه ښځه لاندې راغله. ماته
وتورېدله. درملتون والا هم رابرګ شو. حوصله مې نه وه. روانه شوم. د سرې کمزورۍ غږ مې واورېد:
– لورې! دا ستا دپاره وایي. چې په بده پېښه وانه وړې. راځه دوکان کې کېنه! هغه ځای خوندي دی.
دا هاغه پرونی بابا و. چاغې ښځې او درملتون والا په غټو غټو کتل. موږ دکان ته ننوتلو. بابا راته چای راوړ. ویې ویل:
– چورت مه خرابوه! کرکه د ځینو یو ازیني کمال دی. که یې بدلولی نه شو، د ضرر مخه خو یې نیولی شو.
ما مخ له کلا راوګرځوه. موسکۍ شوم. بابا زما څېرې ته ځیر و. په ګوته یې په ښنبه کړم:
– ته ماته خفه ښکارې. د کوم لوی مشکل سره دې خپړې دي. ګوره! همت او حوصله د لاسه ورنکې!
– جنتي شې بابا! نه کېږي.
– کېږي. په کامیابۍ باور ولره!
– که د کامیابۍ امکان نه وي؟
– نه نه. په یاد لره! د ناکامۍ تر رسېدو پورې هره شېبه د کامیابۍ امکان شته.
یو ځوان دکان ته ننوت. کتاب یې وغوښت. بابا په الماری کې لټول پیل کړل. زما خیال ته هارون راغی. په دفتر کې به یې بې
کاره وخت په مطالعه تېروه. دې کې مې د کلا مخ ته جیګپوړی شیطان ولید. یو دم روانه شوم. پښه مې له وړې الماری سره
ولګېدله. کتابونه په ښویه غولي تیت شول. ما زر زر ټول لول. خو سترګې مې په کړکۍ کې وې. بابا غږ که:
– لورې! زه یې کوم. ځه ځه! خدای دې کامیابه که!
زه تېزه ووتلم. شیطان په سپین پټکي کې پوخ مولوي ښکارېده. ما غوښتل په داسې ځای کې یې ګیر کم چې له سترګو د پټېدو
امکان نه وي. شیطان موټر ته وخوت. زه په ټکسي کې وریسې وم. هغه په وزیر اکبرخان کې رستورانت ته ننوت. لېږې کونج یې
ونیو. څو د ضرورت په وخت کې د غټې ستنې پناه په پېړې بدل شي. ما ټول رستوارنت له نظره تېر که. اکثره خارجیان وو. د لارې
د سر مېز ته کېناستم. له شیطان څخه دوو غټو چینایانو پناه کړې وم. ما ویل چې هغه کله بېرته وځي وبه یې نیسم. ناڅاپه یو
ږیرور کس زه له متې کلکه کړم. ویې ویل:
– پاڅې! راځه!
– جنتي شې! څه خبره ده؟
– شور مه جوړه! بیا درته وایم.
ما ویل زه درسره نه ځم. د خلکو سترګې راواوښتلې. ږیرور یو دم په غېږ کې جیګه کړم. روان شو. ما ځان ترې خلاص که. په زوره
مې ټېل وهه. سرې وار شو. په مېز ولګېد. په ځمکه ولوغړېد. تشې یې نیولې و. له درده یې چیغې وهلې. خارجیان په بیړه ووتل.
دې کې پینځه ږیرور پرما راوګرځېدل. شیطان اوس په پېړې بدل شوی و. لکه روانه سکروټه راغی. په ما یې وخندل. یو ږیرور په

(c) ketabton.com: The Digital Library

موبایل کې مولانا ته زما د نیولو خبر ورکه. دلته پوه شوم چې شیطان ماته دام اېښی و. ټوله ډله یو ځای د رستورانت په دروازه وتلې نه شوه. زه یې منځ ته کړم. ما اول شاتني کسان په زوره ټېل وهل. وروسته مې مخکینیو ته ډیکه ورکړه. هغوئ یو پر بل ولوېدل. زه په منډه د ټکسي شترنګ ته کېناستم. ټکسیوان له یو کس سره خبرې کولې. ما په تېښته کې ورغږ که چې زه بیا درته ټلیفون کوم. هغه راپسې منډه واخېستله. ما په اکسلرېټر پښه ټینګه کړې وه. د هوایي میدان پر سرک تېزه روانه وم. شاته د مولانا کسان نه ښکارېدل. زه مکرویانو ته ننوتلم. موټر مې په یو پارکینګ کې ودروه. ځوان چوکیدار ته مې کیلي او پیسې ورکړې. هغه کله ما، کله پیسو ته کتل. له خولې یې غږ نه خوت. ټکسیوان ته مې غږیز پیغام ولېږه:

– جنتي شې تره! موټر مې د څلورم مکرویان د دریم بلاک چوکیدار ته سپارلی. خدای بردې نو مېږې. وایې خله!

چوکیدار موسکی شو. زه ترې لاړم. شینوزاده روغتون ته ننوتلم. د شاه توت تر نیالګي لاندې پر کانکرېټي چوکۍ کېناستم. څنګلې مې ورنونو ته تکیه کړې. مخ مې د ورغوو په کاسه کې کېښود. په فکر کې مې پوښتنې ګرځېدلې «شیطان څنګه پوه شو چې زه کلا ځارم؟ بنسټپال د کومې لارې خبر شول؟ هغوئ دا پلان په ګډه سنجولی و، که بنسټپال یې استعمال کړل؟» دې کې چا له لاسه ونیولم. ما شېټ وهل. ما شومانو کټ کټ وخندل. دا د هارون خوریان اتل او زلما وو. زه هم په خندا شوم:

– وی قربان! تاسې شو خان دلته څه کوئ؟

اتل د دریم منزل په لور سر واچوه. په تندي پروت پیکی یې وښورېد:

– ابۍ مې ډاکټر له راوستې ده.

زلما ککره وڅنډله. چوټي یې یوې او بلې اوږې ته شرک ورکه:

– دروغ، دروغ، دروغ. ما راوستې ده.

د دوئ دعوا شوه. هریو ځان د ابۍ غمخور باله. په یوبل یې وارونه وکړل. ما دواړه په غېږ کې ونیول:

– جنتي شئ! که داسې کوئ ابۍ خفه کېږي. په هغې دواړه ګران یئ. اوس ووایئ، چا راوستې ده؟

– مونږ دواړو.

نجلۍ هم زړه نا زړه ومنله. ما دواړه ښکل کړل:

– وینئ! تاسې هم خوشاله، ابۍ هم. په هغې څه شوي؟

زلما وویل:

– هارون ماما پسې خپه ده. ډېره، ډېره، ډېره خپه ده.

– په کومه کوټه کې ده؟

ما شومانو پاس د ښځو برخې ته بوتلم. خوبانه ترور په کټ کې پرته وه. زما په لیدو یې مخ لاګونجې شو. عایشې ته یې کړ:

– دا ماله مه پرېده، دا غویمه!

زه بېرته ووتلم. پر کانکرېټي چوکۍ کېناستم. ما ویل «هارون تر ما په هغې ډېر ګران دی. زه روغه ګرځم. هغه ورپسې مري. کاش چې ما هم مور او پلار لرل» زلما په نازک لاس زما مخ ځان ته تاو که:

– ای تروره! غویمه ښه جینۍ ده که بده؟

د اتل سترګې بوټې راووتلې. په خپله وازه خوله یې لاس ونیو. زه موسکۍ شوم. ومې ویل:

– جنتي شې! دا بدې جینۍ ته وایي.

زلما زما په مخ دواړه لاسونه کېښودل:

– ته خو بده جینۍ نه یې، کنه؟ کنه؟ کنه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما شونډې ويښې او اوږې جيګې کړې. زلما پښې وترپولې:

– نه يې. نه يې. نه يې.

د اتل زړه تنګ شو:

– هاو. نده. پرې يې ده! اغه نه ګورې؟ غومبري يې تک سره دي. مريضه ده بېچاره ګۍ.

هغه ما ته راتاو شو:

– ترورې! د پيچکاري نه يرېږې؟

له لاسه يې کشه کړم:

– راځه! زه ډاکټر ماما له ويمه چې شربت درکي. دسې مزه دار دی، لکه فانتا.

– جنتي شې! مريضه نه يم.

زلما وويل:

– ښه ښا، تا ام خپله ابۍ راوستې ده.

– نه، زما ابۍ نشته. زما هېڅوک نشته.

– خير دی. مه خپه کېږه! زه دې ابۍ. اتل دې بابا. هيهيهيهي

اتل هم په خندا تائيد کړه. غاړې يې واچوله. زما ټټر ګرم شو. سترګو مې نم وکه.

پوليسو د سپړنا هوټل شاوخوا ونيوله. برېتور قوماندان د مولانا له غوټ ږيرور کس سره ننوت. د هرکلي په ځای کې خارجيان سره وښورېدل. د هوټل غومبرور منېجر د لاس په اشاره وښود له چې مشکل نه شته. پوليسو ټول هوټل تلاشي که. زه يې ونه موندلم. له دې ځايه مټک راډيو ته لاړل. زرګل ورسره کوټه په کوټه وګرځېد. ويې پوښتل:

– قوماندان صيب! پرښتې څه کړي؟

– هغې سرې وهلی. شايد مړشي.

– دقه سې! تاسې اشتبا کړې. اغه دسې جلۍ نده.

– هه، بېخي. اسماني پرښته ده.

– کمه ام نده.

د مولانا ږيرور کس هغه ټېل وهه. سټډيو ته ننوت. زرګل سور شو:

– ای ای! تاسو د چا د ځورولو حق نلرئ!

ږيرور کس يې خبرې ته ارزښت ورنه که. د لويې ښيښې ترشنګ يې پر ميز د غږونو ميکسر وليد. له لسګونو تڼيو څخه يې يوه تاوه کړه. زنګس شو. د لويې ښيښې له لارې يې د ننه پر ګرد ميز باندې مايکروفون ته وکتل. د ميکسر تڼۍ يې بېرته وڅرخوله. د مايکروفون زنګس ورک شو. له سټډيو څخه ووت. برېتور قوماندان ته يې د وتلو اشاره وکړه. هغه زرګل ته وويل:

– راځه!

– دقه سې! ما چيشی کړي؟

– تا ډېر څه کړي. خو اوس دې کور تلاشي کوو.

د زرګل په کور کې يې هم پيدا نه کړم. د مولانا کس په سپکو سپورو له دروازې ووت.

مازيګرد هارون سور چرګ د نرۍ کړکۍ له لارې لاندې تاکاوۍ ته کتل. غاړه يې اوږده اوږده کوله. هلته اتل وچه ډوډۍ او د اوبو بوتل شاته نيولي وو. د مېلمنو د کوټې تر شنګ پسخانې ته ننوت. ما ته يې لاس اوږد که:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– هه ترورې دا واله! مه يرېږه! مور د کارتوني نه چل ياد کړی. څوک نه خبرېږي چې ته دلته يې.
ورسره سم زلما راغله. د بېنډيو قاب يې غلی راکه. ما خوراک ته ضرورت نه درلود. خو هغوئ خفه کېدل. دواړه مې په مخ ښکل کړل. ورته ومې ويل چې د ابۍ خيال وساتي. ماشومانو په ګډه سرونه وخوځول. هغوئ په موسکا تاوېدل راتاوېدل. زما پټ ساتل ورته لويه قهرماني ښکارېدله. بېرته پاس وختل. موريې په پخلنځي کې لوښي مينځل. ابۍ يې په توشکه پرته وه. زګېروي يې ختل. زلما يې څنګ ته کېناستله. په ګونجې مخ يې لاس ورکېښود. خوبانې ترور خواړه وکتل. ويې ويل:
– تاسې نه وګرځمه! ما پرېدئ! ځئ مستي وکئ! شپه راځي.
اتل سر وخوځوه:
– مستي کوو کنه. هاو. خوندوره مستي ده.
زلما په ټيټ سر هيهيهي کړ. له ابۍ څخه يې وپوښتل:
– تاله امډوډۍ راوړمه؟
– نه، نه يې شمه خوړی. دا زړه مې دسې بند دی بند. غټه تيږه پې اېښې ده.
زلما يې ګرېوان ته وکتل. لاس يې که. خوبانې ترور ونيوله:
– دا څه کې؟
– تيږه لرې کومه.
اتل کټ کټ وخندل. خوبانه ترور هم په هماغه تکليف کې موسکۍ شوه:
– نا، ويمه لکه تيږه چې پې اېښې وي. دوعا کوه چې هارون ماما دې راشي!
– ابۍ! ته مه خپه کېږه! ماما مې زمونږ پلار غوندې نه دی. راځي. ښا؟
د خوبانې ترور سترګې ډکې شوې. دا وخت د پښو ترپې راغی. هغې سر جيګ که. غفور ماما و. ويې پوښتل:
– وه سرېه! څه وشو؟ د زويکي مې پته ولګېدله؟
– هاو، پوليس وايي زر به يې کورله راولي.
– دروغ مه وايه!
– دروغ ولې وويمه؟
– ولې نېغ راله نه ګورې؟ نه نه. هاروني مې لاړو. بيا به يې ونه وينمه.
هغې ژړا شروع کړه. مېږه، لوراو لمسيان يې په غلي کولو سترې شول. بالاخره يې سر کېښود. د پيشو مياو مياو راغی. د ماشومانو غوږونه څک شول. دواړه پاڅېدل. عايشې غږ که:
– جنګ ونکئ!
هلک په دهلېز کې د تاکاوۍ زينې ته ودرېد. نجلۍ لاندې راکېوتله. ما ويل:
– جنتي شې! تشو متيازو نيولې يم. څه وکم؟
زلما په منډه د مېلمنو د کوټې تشناب وکوت. هغه قلف و. مخ يې ما ته کړ:
– ته صبر! پرتوګ کې يې ونکې! ښا؟ ښا؟ ښا؟
ما ويل نه يې کوم. هغه په منډه پاس وختله. شېبه پس خور د ورور په اوږه د انګورو چېلې ته جيګه شوه. ژړا يې پيل کړه. مور او نيکه يې راووتل. وروځې يې بره لاړې چې څنګه ختلې ده؟ زه غلې د هلېز ته جيګه شوم. تشناب ته لاړم. هلته غفور ماما زينه

(c) ketabton.com: The Digital Library

کېښودله. لمسۍ يې کېناسله. ټول يو ځای کور ته ننوتل. غفور ماما ته لکه شيطان چې ويلي وي، د تشناب د دروازې لاستي يې تاو که. دننه زما زړه وډېږد. ماشومانو په غټو غټو يو بل ته وکتل. غفور ماما له لور څخه وپوښتل:

– دلته څوک دي؟ ادې دې ده؟

عايشې خوله ويته او سر کوږ که. دې کې له کوټې څخه د خوبانې ترور زګېروی راغی. عايشې اشاره وکړه چې مور مې په کوټې کې ده. اتل او زلما لا زيات وارخطا شول. غفور ماما په لاستي زور ووهه. اوږده پزه يې په ګوتو کشه کړه. لور ته يې وويل:

– دا د غم دړه دننه بنده ده. ته پيچتاو راوړه چې قولف خلاص کم.

عايشه روانه شوه. اتل يو دم په ژړا کوټې ته ننوت. هلته په توشکو وکولېده. ناري يې وهلې:

– اله ويې خوړمه. ويې خوړمه...

زلما حيران حيران وکتل. مور او نيکه يې منډه کړه. عايشې خپل د تور خال والا غومبری په سپېړه ووهه:

– وی خدايه په زوی مې څه وشوه؟ اله صدقه دې شمه! چرته چرته؟ څه شي وخوړلې، څه شي؟

زلما له دروازې څخه جواب ورکه:

– پړانګ وخوړ.

مور يې تروه وکتل. اتل هم خور ته برګ شو چې څومره کم عقله يې. ژړا او کولېدو ته يې دوام ورکه:

– اله غومبسه ده. کميس له مې ننوتله. اله زر کوئ!

هغوئ يې کميس وباسه. هېڅ شی نه و. زه تاکاوۍ ته کېوتلم. زلما وليدلم. له خندا شنه شوه. سمدلاسه کوټې ته ننوتله. د ورور کميس يې له مور څخه کش که. ويې ويل:

– غومبسه لاړه. ما وليدله.

عايشه سسته کېناستله. غفور ماما له پيچتاو سره تشناب ته راغی. دروازه خلاصه وه. تندی يې ګونجې شو. زلما وويل:

– ته څنګه سړی يې؟ خلاصه او بنده دروازه نه پېژنې.

غفور ماما چورتي شو. عايشې خپلو اولادونو ته په شک وکتل.

د ميزان په ۱۶مه غفور ماما د جمعې لمانځه ته روان و. سپينه ټوپۍ يې په سر کړه. خوبانې ترور ته ځير شو. د هغې سترګې پټې وې. ستوني يې له زګېرويو سره غژس کوه. لور ته يې اشاره وکړه چې څنګه ده؟ د هغې سترګې ډنډ شوې. سر يې وڅنډه چې ښه نه ده. غفور ماما اسويلی وکه. لور يې دهلېز ته ووېستله. ويې ويل:

– بچې! چاره نيشته. څه چې د خدای رضا وي.

د لور مخ يې له ژړا سره ګونجې شو. له سترګو يې اوښکې وڅڅېدلې. سلګۍ يې ووهلې. خو غږ يې نه باسه چې ادې يې وا نه وري. غفور ماما له ډکو سترګو سره د لور پر اوږه لاس کش که. ويې ويل:

– مونږ بايد هر حالت له تيار اوسو!

د عايشې سلګيو زور واخېست. سړي په غېږ کې ونيوله:

– بس بس! ته دسې مه کوه نو! ادې له زړه ورکه! زه به مونځ وکم. که خدای د دغې جومې له برکته ورحمېږي.

ما د خوبانې ترور زګېروي اورېدل. د شينوزاده روغتون ډاکټره رايادې شوه. هغې ويل دا سې ناروغ يې اول ځل ليدلی دی. معاينات يې سم دي. خو فشار يې په يوه دقيقه کې ټيټ وي، بله کې جيګ. که نن سبا کې يې زوی پيدا نه شي مري.

ما ښام په تاکاوۍ کې ګرځېدم. له ځانه مې کرکه کېدله. هېڅ لاره مې پيدا نه کړه چې بنيادمان ابليس وپېژني. که نه، هارون به تر اوسه بندي نه و. دلته وچې د الماری په ښيښه کې مې ځان وليد. رڼا يې کوله. ما ويل بس پيدا مې کړه. تر اوسه مې بنيادمانو ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خوله ویل چې هغه ابلیس دی، دا ځل په عمل کې ثابتوم. که ضرورت شو وبه ښییم چې زه هم آسماني پرښته یم. هو، د پرښتو قوتونه به مې لاړ شي. عادي بنیادم به شم. خو په عوض کې به غورځنګونه سوله وکي. د ابلیس پاچاهي به ختمه شي. هارون به را خلاص کم. تقدیر به یې بدل شي. د خپلې مینې په زور به د هغه په زړه کې هم مینه پیدا کم. اخېر به دواړه یو ځای شو. دا پلان را ته بالکل کامیابه ښکارېده. سمدلاسه مې ټلیفون وکه. د سپړنا هوټل منېجر وروستی ماډل آیفون له جېبه وویست. وروستي ماډل لنډکروزر ته ننوت. دروازه یې پورې کړه. د ښار شور ورک شو. له خندا سره یې غومبري لا وپړسېدل. ویې ویل:

– وه په خیر! په خیر! پرښته جانې څنګه یې؟

ما په ټیټ غږ جواب ورکه:

– جنتي شې تره! ښه یم. ته څنګه یې؟ لورکۍ دې ښه ده؟

– شوکر شوکر. ستا مشورې کار وکه. لانجې یې پرېښودې. اوس د مېړه سره خوشاله ده. ټول در ته دوعا کوو.

ما په زړه کې ویل «کاش چې هارون زما مشوره منلې وه» د منېجر غږ راغی:

– ته چېرته یې؟ زموږ سودا ده. پولیس راغلي وو. ستا کوټه یې وکتله.

هغه ټول جریان ووایه. ما اسویلی وکه:

– څه ووایمه تره؟ ناحقه په لانجه واوښتم.

– زه ام پوه شومه. اوس خبره حل شوه که نه؟

– کوشش کوم. ما ویلې نه کېږي چې د غورځنګونو مشران او پیرصیب مېلمانه کئ؟

منېجر په چورت کې د غټو غومبرو مخ کوږ ونیو. زه یې په چوپتیا پوه شوم. ومې ویل:

– نه نه، مصرف یې په ما. خو هغوئ باید فکر وکي چې تاسې د لور د واده ډوډۍ ورکوئ.

– د واده نه خو ډېر وخت تېر دی. ښه خیر، کوم زېری دی که څنګه؟

– همدا اسې یې وبولئ.

– هههه ماته یې ام نه وایې؟ ښه څه وخت یې راوغواړم؟ څو کسه؟

– سباته. د غورځنګونو د اجرایوي شورا غړي او پیرالسبې. ټول به شل پینځه ویشت کسه شي.

– په سترګو. اسې ام پیرصیب سبا راځي.

– جنتي شئ! په تالار کې یې کېنوئ، ښه؟ کمرې باید چالانې وي. بیا یې تلویزون ته ورکوو.

هغه د موټر کیلي تاوه کړه. د اینجن د چالانېدو غږ شو. منېجر وویل:

– بې غمه شه! زموږ کمرې کله ام نه بندېږي.

سهار مې تر کړکۍ ولیدل چې غفور ماما ووت. د پیشو په غږ مې ماشومان وبلل. قرآن شریف مې ترې وغوښت. اتل یو ټوک له الماري څخه واخیست. تاکاوۍ ته کېوت. عایشه ورپسې غلې غلې روانه وه. زما په لیدو یې جیټکه وخوړه. شاته لاړه.

ماشومان پاس دهلېز ته وختل. عایشې په پخلنځي کې ځان مصروف وښود. زلما ما ته اشاره وکړه. زه غلې له کوره ووتلم. کله چې غفور ماما راغی، عایشې ورته کیسه وکړه. اتل غوږ نیولی و. نیکه یې مور ته برګ شو:

– تا به راله ټلیفون کړی و. بلا وهلې وې؟ ښه ځا، بچې مه پویوه! اغه مرداره بیا راځي.

– نه، چې بیا د سې ونکي.

– ودې کې! مونږ به اغه بې حیا ونیسو. ښه وال به ورکو.

غرمه په سپړنا هوټل کې د غورځنګونو کسان بېلابېلو مېزونو ته ناست وو. یو بل ته یې نه کتل. د تود سوپ قاشقې یې له غاښونو سره کرپېدلې. لکه دښمنان چې هره شېبه د بدې پېښې امکان وینې. ابلیس وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– بچیانو ! سیاست بهر کوئ! دلته د خوښۍ خبره ده.
ټولو غېږې ورکړې. خنداګانې شوې. زه د دروازې شاته غلې وم. د ډوډۍ په پای کې ډاکټر دقیق د مېلمنو مخ ته ودرېد. نوی ماډل آیفون یې منېجر ته ډالۍ که. مولانا لپټاپ راوړی و. ماویل لباسي دونیا ته ګوره! غریب چې ورته ضرورت لري ولاکه یې په سترګو ووینې. مګر شتمن ته د لسم دپاسه یوولسم ورکوي. د ابلیس وار شو. هغه مخ ته ووت. د سرو برابر سیټ یې ورکه. زه دغه وخت ته منتظره وم. تېزه ننوتلم. د ټولو سترګې را واوښتلې. ډاکټر دقیق او مولانا خو داسې کتل لکه د پېریو ورکه چې یې موندلې وي. ابلیس موسکی و. زه سیخ د هغه څنګ ته لاړم. له متې مې کلک ونیو. مخ مې نورو ته واړوه:
– جنتي شئ! ما تاسې ته ډېر وویل چې دا ابلیس دی. تاسې نه منله. اوس به درته ثابته کم.
د غورځنګونو د کسانو خولې وازې وې. د پیریانو په بڼه شیطانانو لمبې وکړې. هاغه چې د انسان په بڼه وو په عینکو کې یې اور وځلېد. د هوټل منېجر له ډاره لېرې ودرېد. ما د ابلیس عینکې کش کړې:
– وګورئ! د سترګو ګاټې یې منځنی تور خال نلر...
ابلیس ته په کتو مې خبره په خوله کې وچه شوه. د هغه سترګې سمې دمې وې. ډاکټر دقیق وپوښتل:
– ښه نو څه خبره ده؟
د ټولو شور جیګ شو. د تورو عینکو شیطان غږ که:
– توبه وباسه! په پیر صیب تومت مه وایه! په دوزخ کې به وریته شې!
زما وار پار خطا شو. ما ویل:
– نه نه، لینزونه یې اچولي. صبر صبر! د شیطان جامې په ځان پسې نښتې وي.
کله چې مې چپنه کشه کړه. هغه هم په لاس راغله. هکه حیرانه شوم. ابلیس موسکی و. نورو ته یې مخ که:
– بچیانو ! دا وایي چې جامې په چا پسې نښتې وي اغه ابلیس دی.
هغه زما ټیکری کش که. په اوږو پسې مې کلک و. ویې ویل:
– وینئ؟ ابلیس څوک شو ؟
ټولو ویل همدا ده. ما غږ که:
– نه نه، زه آسماني پرښته یم. زموږ هم جامې نښتې وي. بدن مو رڼا کوي. اوس یې درښییم.
ما څراغونه مړه کړل. مګر بدن مې رڼا نه کوله. اول ځل مې ولړه او تنده احساس کړه. پام مې شو چې د پیریانو په بڼه شیطانان هم نه وینم. د مولانا سترګې رډې رډې راوتې وې. له ګنجي سر څخه یې جالۍ خولۍ کش کړه. وبنګېد «جزاک الله! خوسې خو دونه نازکه نه ده. ای د بختور په نصیب به آسماني پرښته وي» ډاکټر دقیق وپسېد «اغه زه یم» مولانا وخندل. ډاکټر دقیق بیا وپسېد «وبه ګورې بچو» ما ویل «وه خدایه! دوئ خو منلې ده چې آسماني پرښته یم. نو ولې راسره نه درېږي؟» څراغونه مې بېرته ولګول. له دستکول څخه مې قرآن راوویست. ومې ویل:
– صبر صبر! زه دا درغجن پیر ته قسم ورکم، بیا مالومېږي.
د انسان په بڼه شیطانان لېرې شول. ابلیس هم شاته لاړ. زه خوشحاله شوم چې اوس مې راګیر که. ابلیس وویل:
– بچیانو ! ویې نیسئ! دا موږ ټول ګوناکاره کوي. په قرآن شریف ناحقه قسم ورکول څو نه عذاب لري؟
بنیادمانو زه کلکه کړم. ما زور ووهه. پخواني قوت نه و. وارخطا وم. د هارون د بچولو اخیري چانس له لاسه وته. عذر مې وکه. ما ویل په دې کې ستاسو هم ګټه ده. مګر نه، خوشې یې نه کړم. نور نو مې زړه بېخي اوبه و. صعف راته. ابلیس مولانا ته کړ:
– الکه دا جینۍ در وله. د الله بنده ګان له دې عذابه خلاص که!
ډاکټر دقیق لکه ماشوم بړوس شو. مګر مولانا په منډه د ابلیس لاسونه په سترګو ومښل. کسانو یې زه موټر ته وځېږولم. زما پښې سستې وې. ما ویل اوس به وولېږم. سترګو ته مې خوبانه ترور ودرېدله. ما ویل هغه به تر هارون مخکې مړه شي. د نورو به یې څه حال وي؟ تر څو د مولانا کسان موټر ته ختل ما د هوټل د تلاشۍ ښځې ته مسېج وکه. اول د ابلیس د موټرو کاروان له

(c) ketabton.com: The Digital Library

هوټله ووت. ورپسې ډاکټر دقيق و. کله چې د مولانا وار شو، د هوټل د امنيت قوماندان ودرول. د مولانا ټول ساتونکي د هوټل په قوماندان ورغلل. مګر هغه صبر ته بلل. دروازه يې نه خلاصوله. بالاخره مولانا خپله کېوت. قوماندان ته برګ شو:
– وه الکه اى! خوسې که لاره خوسې که! اجل دې راغلى ده؟
قوماندان د دروازې له ورې دريڅې بهر وکتل. بېرته يې مخ راوګرځوه:
– وبښئ مولانا صيب! بهر مشکوک موټر و. اوس اغه لاړ. ځئ! ځئ! په خير لاړ شئ!
کله چې هغوئ موټرو ته وختل زه نه وم. هرې خواته راپسې تيت شول. د تلاشۍ ښځې زه د هوټل له جنوبي دروازې وباسلم. په فروشګاه کې د خلکو په ګڼې ګوڼې ورګډه شوم.
زما له تېښتې ابليس خبر شو. د سرو زرو او قيمتي تيږو په شانداره تخت کې وښورېد. وغورېد. پاڅېد. وګرځېد. د ايشېدونکو جوسو بوتل يې په سر واړوه. له ښکرونو او تاج څخه يې لمبې ختلې. ويې ويل:
– لعنت په بنيادم! ځان ته د ميليونونو خلکو رهبران وايي. يوه ښځه سمبالولى نه شي. شوده ګان!
چاغ وزير خپله ځوړنده خېټه په دواړو لاسونو وسولوله. سر يې په تعظيم ټيټ که:
– زما ګرانه پاچا! بنيادمانو ته همداسې رهبران ښه دي.
– دا خو ده. ښه نو، تاسې ورته د پرښتې ځاى وښيئ چې بېرته يې ونيسي!
– سخته ده. د اغې د بدن ځلا ورکه شوه. زموږ کسان يې پيدا کولى نشي.
ابليس وپشېد. وګرځېد. د سکروټو په شاهانه کوچ کې کېناست. ويې ويل:
– دا ستا وظيفه ده. ته خو پوهېږې، د اور عالي ذات ته صادق کسان چې وظيفه نشي کولى په خپله استعفا کوي.
– بايد يې وکي! مهربانه پاچا! د هوټل ويډيو مو په تلوېزونو کې خپره کړه. اول خو خلک پرښته وژني. که نه و، زموږ د نېټ پاڼه ټول افغانان ګوري. هلته مو هم وليکل چې د هارون پل موندل شوى. پرښته خامخا خبرېږي. تماس نيسي.
– ډېر ښه! يره کندو! په خېټه کې دې غول دي، په سر کې ګُل.
دواړو په زوره وخندل. په بازار کې هم ټول شيطانان له خندا شنه شول.
ماسپښين زه ځوړنده پړنده د غفور ماما کور ته ننوتلم. زلما د تاک تر چپلې لاندې له نانځکې سره غږېدله. اتل په تار پسې موټرګى کشوه. وارخطا راغلل. دننه د عايشې غوږونه څک شول. د کړکۍ له شنې پردې يې وکتل. ما غوښتل د هارون په ورکېدو کې خپله ملامتيا ومنم. بيا ورته پرېوځم، چې غفور ماما او خوبانه ترور په وهلو وهلو راباندې زړه يخ کي. دا يوازينۍ نيکي وه چې ما کولى شوه. خو ماشومانو تاکاوۍ ته کشولم. د څو شېبو لپاره ورسره کېوتلم، چې خفه نه شي. هلته په دهلېز کې اوږده وغځېدم. ستوماني مې پلمه کړه. دې کې پاس غفور ماما سودا راوړه. عايشې سمدلاسه وويل:
– اغه شرمېدلې راغله. لاندې د ماشومانو سره ده.
– وه لېونۍ! تا نو بچيان ولې پرېښودل. خلکو تلوېزون کې ليدلې ده. وايي ابليس دى. اله زرکوه راځه! چې څه پې ونکي.
ماشومانو هم واورېدل. زه يې پټه کړم. غفور ماما په تاکاوۍ کې د مېلمنو کوټه وکتله. بېرته ووت. زلما وپوښتل:
– بابا! پيشو لټوې؟
– هاو، غټه پيشو.
– دلته نيشته. ځه! بره لاړ شه!
هغې د غفور ماما غټ لاس ونيو. د زينې خواته يې کشوه. نيکه يې ستړګې برګې کړې:
– خوشې که جينۍ! وال درکوم.
زلما ووېرېدله. غفور ماما تشناب خلاص که. وروسته پسخانې ته ننوت. زه يې د بسترو تر څنګ وليدلم. سسته ناسته وم. هغه غاښونه وچيچل. له لاسه يې کشه کړم. په څټ کې يې سپېړه راکړه:
– هی د شيطان ذاته! ما ويلې چې ته ولې دونه رذيله يې؟ اوس پوه شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه زانګېدلم. خو غږ مې نه کوه. د غفور ماما سترګې تکې سرې وې. ټول لړزېده. بیا یې وارونه وکړل:
– اح، اح، وخوره ابلیسه! زوی خو دې راله ورک کو. اوس مې مسیان نه پرېږدې؟
عایشې غږ که:
– هی مرداري! هی خدای دې مړه که!
هغې مې مخ ته سپېړې ونیولې. لاسونه یې د پلار غوندې درانده وو. په سترګو مې تیاره شوه. ماشومانو په ژړا مورا و نیکه کشول «مه کوئ! مه یې وهئ!» ما د زړه په زور وویل:
– جنتي شئ! ما وبښئ! زه تاسې ته ملامته یم.
غفور ماما او عایشې پرله پسې وارونه کول. سا یې سوزېدله. د زینې په لور یې ټېل وهلم. غفور ماما کړ:
– ځه چې حوزې ته یې وسپارو! چې نور وراني ونکې.
اتل یودم په زینه برېنډه کړه. ویل که خوشې یې نه کئ ما به هم ونه وینئ. زلما هم ورسره ملګرې شوه. عایشه ووېرېدله. پلار ته یې غذر وکه چې ما پرېږدي. زه کوڅې ته ووتلم. کړه وړه روانه وم. ټیکری راپسې کشېده. نه پوهېدم چې چېرته ځم. ماشومانو راپورې خندل. اتل او زلما هریو ته ډیکه ورکوله. مګر هغوئ نه تلل. زه دېوال ته تکیه کېناستم. موبایل ته مې زنګ راغی. ما له چا سره غږېدل نه غوښتل. اتل مې موبایل له جېبه وباسه. زرګل و. د هوټل ویډیو یې په تلوېزون کې لیدلې وه. اتل ورسره وغږېد. د کوڅې خلک ورو ورو راټولېدل. بد بد یې راته کتل. چا ویل وژنو یې. چا ویل دولت ته یې سپارو. دې کې زرګل ورسېد. ماته یې په شا سپېړې راکړې. ویل موټر ته وخېږه چې حوزې ته دې بوځم! خلکو آفرین وو ایه. هغه په خوشحال مینه کې خپل کورته بوتللم. زما په لیدو یې دواړه بچیان مور ته وتښتېدل. زرګل په دویم منزل کې سرو توشکو ته اشاره وکړه:
– ته کېنه زه راځمه!
له دېوال څخه یې د پلار د ځوانۍ تصویر برند برند کتل. په اول منزل کې یې ښځه سره او شنه کېدله:
– ما تاته ویلې نه وو؟ دا غم دې چیشته راوستی ده، آ؟ ما خو د اوله پېجندله.
د ماشومانو په سترګو کې اندېښنه وه. ګوتې یې مروړلې. زرګل برګ شو:
– غلې جلې! دا خبرې پرېږده! لږه د مستو اوګره وکه چې ځان یې درد کئ! اله زر کوه!
– اوح اوح اوح! پیر یې راغلی ده. دسې منډې وهې. خاورې به ورکمه.
– لاحولو ولا! نه کنه، دا د خدای نازولې مېلمه ده. ما او تا غوندې خلک یې د پښو خاورو ته نه رسېږي.
– ښا! ما غوندې ښځه یې د پښو خاورو ته نه رسېږي آ؟ زه به اوس د دې ابلیسې خوښه شمه.
هغې زینې ته حرکت وکه. ماشومان وسونګېدل. زرګل ښځه کلکه ونیوله. ټېل یې وهله:
– ته په خبره نه یې؟ دا ټول دروغ دي. چې اوګره نکې مه یې کوه! لانجې ام مه جوړوه ګوره!
د ښځې سور مخ په ژړا ګونجې شو. زرګل ما ته یو ګیلاس ایشېدلې اوبه راوړې. ما په ګنګسوالي کې وویل:
– جنتي شې! ځان ته مشکل مه جوړوه! زه وځمه.
– دقه سې! څوک دې پرېږدي؟ هه دا وسکه! پسته د مستو اوګره راوړمه چې ځان دې ټکور شي.
زما ایله اوس او ښکې راغلې. د هوټل کیسه مې پیل کړه. لاندې د زرګل ښځه په موبایل کې وپسېدله:
– د پولیسو حوزه ده؟...مالې اغه ابلیسه چې تاسې یې لټوئ زمونږه کره پټه ده... نه نه، پرېښته.
پاس زما په لاس کې د ګیلاس اوبه تو مرې شوې. زړه مې له هرڅه موړ و. زرګل ته مې وویل:
– جنتي شې! سبا اتلسمه د میزان ده. هرڅه ختم دي. هسې مې تاسې په تکلیف کړئ. وبښئ!
ماته نور هېڅ شي ارزښت نه درلود. ما ویل چې مرګ زر راشي، چې له دغو غمونو خلاصه شم. زرګل سر وښنوه:
– ایچیشی ختم ندي. ته دا خبرې پرېږده! د محمد سمیر په نوم یو چا د هارون جای لیدلی ده. پسې ځو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه په موبایل کې مسیج را وښود. زما سترګې رڼې او سا اخېستل تېز شول. او به مې و سکلې. بدن ته مې د قوت راتګ احساس کړ. ما ټلیفون وکړ. اول مې ژوره سا واخېستله، بیا مې وپوښتل:

– جنتي شئ! تاسې سمیر خان یئ؟

– بلې بلې! امر وکئ!

– تاسې لیکلي چې د هارون ځای مو لیدلی. دا رښتیا ده؟

سمیر چا ته وپسېد «صیب! پیدا شوه. څه ورته ووایم؟» هغه سړي هم په ټیټ آواز وویل «سبا لس بجې. غازي سټېډیوم» ما واورېدل. خو د سړي غږ مې ونه پېژند. سمیر له ما وپوښتل:

– تاسې څوک یئ؟

– زه؟ زه یې خپلوانه. څنګه رښتیا ده که نه؟

– بلې هو.

– هارون چېرته دی؟

– امدلته نزدې.

– بندي دی؟

– نه.

– نو ولې کور ته نه راځي؟

– خپله نه غواړي.

– دا څه وایې؟

– نه پوهېږم. اوس مازیګر دی. زه لرې یم. سبا سهار لس بجې غازي سټېډیوم ته راشئ! هرڅه به خپله وګورئ.

ټلیفون بند شو. نور زنګ نه تېرېده. زه په کوټې کې وګرځېدم. سا اخېستل مې سخت وو، لکه سالنډي چې لرم. سبا به وروستۍ ورځ وي. یا به دواړه مرو، یا به بچېږو. خدایې مې زړه وشو چې زرګل ته د هارون تصویرونه وښییم. هغه په سلګو سلګو وژړل. د پولیسو د موټرو غږ شو. دروازه وټکېدله. د زرګل ګردې ورې سترګې بې واره وڅرخېدلې. زما هم زړه وښوېېد. ومې ویل:

– جنتي شې! زه باید سبا حتمن سمیر ووینم.

زرګل سر وخوځوه. تېز د بلې خوا کړکۍ ته لاړ. ما ته یې لاندې دېوال وښود:

– په دقه جای اقه بام ته تلی شې؟

ما وکتل. دېوال ټیټ او نری و. دروازه پرله پسې ټکېدله. دربه هار شو. پولیس په دېوالو واوښتل. دروازه وازه شوه. زرګل تېز حویلۍ ته کیوت. له څېټور قوماندان څخه یې د تلاشۍ لیکلې اجازه غوښتله. هغه د سپېرو وارونه وکړل. ښځه یې په منډه ورغله. په عذر یې وویل چې مېړه مې مه وهئ! قوماندان شاته شو. لاس یې کوټو ته ونیو:

– راوباسه! پرښته راوباسه!

– دقه سې! پرښته چېرته ده؟

– لرې ورک شه! رېند رېند مه کېږه! موږ خبر یو چې دلته ده. زر کوه!

قوماندان یې ښځې ته وکتل. زرګل پوه شو چې هغې خبر ورکړی. ویې ویل:

– ښه ښا. اقه پرښته؟ یوې دیګې ته راغلې وه. بېرته لاړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښځې یې دویم منزل ته نظر واچوه. قوماندان پاس وخوت. د زرګل رنګ زیړ شو. مګر زه د کړکۍ له لارې تښتېدلې وم. هغه د هوسایۍ سا واخېستله. قوماندان په مخابره کې د کابل ښار له حوزو وغوښتل چې زما د نیولو کوشش وکې. د حویلۍ په دروازه کې یې زرګل او ښځې ته وویل چې سبا هرومرو حوزې ته ورشي. ټول پولیس ووتل. زرګل د څراغ په رڼا کې ښځې ته کړ:

– ښه ځا! دا ما پرښتې ته جای ورکړی. ته مې پولیسو ته سپارې؟

– نه، ما اغه شیطانه بندي کوله.

زرګل سر وځنډه. ویې ویل:

– چې په ما باور نلرې نو بیا ولې راسره جوند کوې؟

زرګل طلاق ته اشاره کوله. د ښځې رنګ پک والوت. له ډک ستوني یې غږ ووت:

– ما چې اغه ولیدله په سترګو مې شپه شوه. په ځان نه یمه پوه شوې چې چیشی کومه.

– دقه سې! پوېږې؟ اول وار دې په خپل واده پښېمانه کړمه.

ټکسي د غازي سټډیم د دېوال څنګ ته ولاړ و. ما له نیمکښې ډالې کتل. د غټ انار په اندازه لوډسپیکر مې په لاس کې و. ټکسیوان د ډالې څنګ ته ورو ورو غږېده «ای اروې؟ په ما پیرصیب بې ایسابه ګران ده. اتې که بل څوک و خبره مې ورختموله. مګر ستا د برکته خو مې زوی پوه د پرپښنو دل. غم مکوه! سبا هم په سرو لمبو کې کومک ته درځم. اتې نو زمو ډلارې بېلېږې! ای نه ځو؟ چې پولیس رانسي» یو ساعت پس همدا ټکسي د غفور ماما د کور له دېوال سره جوخت ولاړ و. کوڅه ځای ځای څراغونو روښانه کړې وه. زه چټک د موټر سر ته وختلم. په دېوال واوښتلم. غلې تاکاوۍ ته کېوتلم. میاو مې که. اتل او زلما یو په بل پسې راغلل. زما لیدو ته خوشحاله شول. ما د ابۍ پوښتنه وکړه. د دواړو سترګې ډکې شوې. اتل وویل:

– مړه کېږي.

– خدای دې نکي! تاسې پاس لاړ شئ! زه به د غفور ماما نمبرې ته زنګ ووهمه. تاسې به موبایل ابۍ ته ورکئ!

هغوئ سرونه وخوځول. اتل په تګ کې وپوښتل:

– ته ورېې یې؟

– جنتي شئ! زما غم مه کوئ! ځئ نو چې څوک پوه نشي!

هغوئ وختل. موریې لمونځ کوه. نیکه یې خبرونه اورېدل. زلما یې ټلېفون غلی له جېبه وباسه. هغه کلک ونیو. زلما وویل:

– لږ ګېم کومه وریه!

– غلې شه جینۍ!

– زه تا باندې ګرانه نه یمه.

– هاو، نه یې. ځه!

– ځه، تا بابا نه کومه!

نیکه یې متوجه شو. له تلوېزونه یې مخ وګرځوه. اوږده پزه یې په ګوتو کشه کړه. ویې پوښتل:

– څه خبره ده؟

زلما موبایل بیا کش که:

– ګېم کومه ګېم. په خبره نه پوېږې؟

نیکه یې موسکی شو. موبایل یې خوشې که. زلما تر لږ ګېم وهلو وروسته دهلېز ته ووتله. په زوره یې وټوخل. دا وخت ټلېفون وترنګېد. هغې لوډسپیکر ووهه. ویې ویل «ښه ښا ابۍ ته یې ورکومه» موبایل یې ور وړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– هه خبرې وکه!

خوباني ترور په سختۍ سترګې خلاصې او مخ تاو که. له زګېروي سره يې وپوښتل:

– څوووک دی؟

زلما يې ټليفون په غوږ پسې ونيو. ما په ټيټ غږ وويل:

– تروري! سترګې دې روښانه! هارون جان مې پيدا که.

د هغې د مخ ګونجې ارتې شوې:

– وی، هاروني مې! چرته دی؟ چرته دی؟ ته يې څوک؟

عايشه په منډه د مور څنګ ته راغله. د غفور ماما هم پام شو. تلوېزون يې بند که. ما ويل:

– پرښته بدبخته يم.

زما د نوم په اورېدو غفور ماما په سږمو کې وپشېد. د خوبانې ترور بدن سست شو، پرېوتله. ويې ويل:

– دروغ وايي. تا کنچنۍ پېجنمه.

– جنتي شئ! زه رښتيا وايمه...

غفور ماما ناري کړې:

– تاله ما ندي ويلي چې مونږ نه لرې ګرځه! قسم چې دا وار دې وجنمه!

هغه د زلما په لاس کې ټلېفون بند که. يو شېبه چوپه چوپتيا وه. زلما وبنګېدله:

– خپله يې پيدا کولی نشي. بل څوک پرېدي نه.

– چوپ!

د غفور ماما په چيغه ټولو شپې وهل. عايشې په احتياط وويل کاش چې د هارون ځای يې ښودلی و. غفور ماما برګ شو «عقل لرئ؟ تاسې اوس ام په شيطان باور کوئ؟» خوبانې ترور غږ که:

– دا زړه مې د سې سولېږي راسولېږي. څه شی نيشته چې ويې خورمه؟

پس له څو ورځو د هغې اشتها پيدا شوه. پلار او لوربيا يو بل ته وکتل. عايشې منډه واخېستله چې ډوډۍ راوړي.

ما له ملا اذانه عبادت کوه. اته نيمې بجې په تشناب کې وم. ماشومانو راته سوبارۍ او قرآن راوړ. ما يې په مخ قصداً او به وشيندلې. هغوئ غلي وو. د پخوا په شان يې ټوکې او شوخي نه کوله. د زلما سترګې ډکې وې. ويې ويل:

– پلارجان او ماما جان مې خوب ته راغلي وو. کله پلارجان په غېږ کې اخېستلمه، کله ماما جان.

زما هم زړه ډک شو. ما ويل:

– بې غمه شئ! ستاسې ماما به روغ جوړ کور ته راځي.

اتل راته په هنداره کې کتل. ويې ويل:

– ته ام راشه!

– جنتي شي! زما مالومه نده. څه چې د خدای رضا وي.

زلما غږ که:

– خدای زما خبره مني؟

زه موسکۍ شوم. هغه مې په مخ ښکل کړه:

– ته څه غواړې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– چې ته او ماما جان مې واده وکړئ.
زما سترګې غټې غټې وختلې. له تشنابه ووتلم. سوباړی مې په لستوڼي ننوېست. زلما غبرګه کړه:
– زه پوهېږم. فلم کې يې ويلې، جينۍ چې الک بچوي پې مينه وي.
اتل وربانديې سترګې برګې کړې. زلما سر ښکته واچوه. ما ته د هغې په سپينو خبرو خندا راغله. درېواړه پاس وختلو. عايشې دسترخان صافي کوه. د ټولو څېرې له غصې وپړسېدلې. ما وويل:
– جنتي شئ! زه يوازې خدای پاماني ته راغلم. کېدی شي دا زموږ اخيري ديدن وي.
خوبانه ترور نېغه شوه:
– هله سرېه پوليسو له ټليفون وکه!
غفور ماما تېز په د سپاک لاس وچ که. پسخانې ته يې منډه کړه. د بېلچې له لاستي سره راووت. ما ويل:
– زه نن د هارون جان د بچولو جنګ ته ځم. هيله کوم! دعا راته وکړئ!
ماشومانو په يو غږ وويل:
– خدای پاک دې کاميابه که!
غفور ماما غاښونه وچيچل. په بېلچه يې کلکه ووهلم. ما ويل د ملا هډوکي مې دانه دانه شول. ماشومانو وژړل. دواړه د هغه مخ ته ودرېدل. زه تېزه روانه شوم. غفور ماما هله هله کوڅې ته راغی. زما د ټکسي نمبره يې واخېستله. بېرته تېز کور ته ننوت.
لس کم لس بجې وې. زه غازي سټېډيوم ته ننوتلم. زموږ مرګ ته يو ساعت او څلوېښت دقيقې پاتې وې. د فوټبال په ميدان کې لکه په شين فرش روانه وم. د وريجو بوی و. زرګل په ورو ګردو سترګو له دريخې کتل. دا سټېډيوم ته د اوبو رسونې کوټه وه. زه د ميدان په منځ کې ودرېدلم. ابليس مې د مهمو اشخاصو په ځای کې وليد. د پخوانيو پاچاهانو په شان له تاج سره پر تخت ناست و. شاته يې په تورو عينکو کې وزيران ښکارېدل. بنيادمانو تخت اوږو ته جيګ که. ډاکټر دقيق او مولانا د ميدان په پای کې د وريجو د غټو ديګونو او کبابو د پخلي سيل کوه. زما په ليدو جوړه جوړه راغلل. مخامخ ودرېدل. ما وپوښتل:
– دا پخلی د څه لپاره دی؟
ډاکټر دقيق وخندل:
– په ښښې! نن د يوې معشوقې او عاشق ارواح يوځای کېږي. د خوشالۍ جشن دی.
دواړو کټ کټ وخندل. ما پاس وکتل. د ابليس تخت يې ورو ورو په زينو کوزوه. ومې ويل:
– تاسې دواړه دا دی ښه سره جوړ يئ. خو خلک په خپلو کې جنګوئ. شرمېږئ نه؟
مولانا اعجازالحق جواب راکه:
– اوښياران خو الحمدلله جنګ نه کوي. او کمقلان پرېده چې ختم سي!
دواړو هررر وخندل. ما ويل:
– په ځان خاندئ؟ که کم عقلان هم دي، ستاسې خو ورونه دي. ستاسې وجدان، ستاسې انسانيت چېرته دی؟
ډاکټر دقيق سر وڅنډه:
– دا زاړه اصطلاحات دي. نوي ياد که! وايه ستاسې قدرت، ستاسې دولت چېرته دی؟ چې په يو غږ درته يو ميلون کسه حاضر کم. چې په يو چک درته بانک تش کم.
– ښه دا سې؟ الله تعالی ته به څه جواب وايئ؟
مولانا وخندل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– زموږ غور ځنګ خو جزاک الله د اسلام قايمېدو ته کار کوي. نو الله تعالی بايد راضي وي.
د ډاکټر دقيق وار شو :
– او مونږ ويار و چې د مسلمانانو د پرمختګ دپاره مبارزه کوو.
– ښه څه داسې يې وبولئ چې ما ومنله. نو د خپلو هدفونو لپاره هرې ناروا ته لاس اچوئ؟
مولانا موسکی شو :
– دين ته د خدمت دپاره هرکار جواز لري. که اغه د شيطان سره دوستي هم وي. په دې کې حکمت ده.
زه حيرانه وم چې د دولت او قدرت شوق دوئ څومره له عقله وېستلي دي. ابليس يې راورسوه. ما ورڅخه وپوښتل:
– هارون چېرته دی؟
ابليس مخ د مهمو اشخاصو ځای ته تاو که. اوس هلته هارون ولاړو. جامې يې لکه د ملنګانو شکېدلې شکېدلې وې. په پړسېدلي مخ کې يې شنه ټپونه ښکارېدل. سترګې يې بېخي تنګې وې. ما ته يې تېره تېره کتل. زما زړه پښنو ته وښوېيد. د ستړيوم غټې ساعت ته مې وکتل. لس بجې او لس دقيقې وې. مخ مې ابليس ته که:
– مه کوه! بنيادمان خپل ژوند ته پرېده!
هغه د ملنډو خندا وکړه. له تخته نرم کېوت. په سوزېدلي غږ يې جواب راکه:
– ستا مشکل امدا دی کنه. يوه خوا وينې. په هر بنيادم کې هم شيطان شته هم پرښته. په خپله يې انتخابوي چې څوک شي. موږ ورته د شيطان کېدو ګټې وايو. تاسې ورته د پرښته کېدو. نو اغوئ چې شيطان انتخابوي د چا څه کار دی؟
– منم. مګر که پرښته شي، نه به يې دلته وجدان ځوروي، نه هلته دوزخ.
– هه، کليمه ګوی خامخا جنت ته ځي. څه اول، څه اخېر، فرق نه کوي. خو ته غواړې بنيادمان د ځان په شان بې خونده کې. او اغوئ موږ غوندې مستي غواړي، لانجې غواړي. چې سات يې تېر شي.
ما کتل. د غور ځنګونو مشرانو هېڅ عکس العمل ونه ښود. حيرانه وم چې دا ولې؟ ما ابليس ته کړ:
– په ناپوهۍ کې به شيطان شي، هو. خو بنيادم ته خدای ماغزه ورکړي. چې ځان او جهان وپېژني. بيا هاغه وخت فکر نه کوم.
ابليس کټ کټ وخندل:
– بيا به هم شيطان شي. تر شيطان بل هوښيار شته؟
– چې داسې ده نو هارون جان دې ولې بندي کړی؟ خپل اختيار ته يې پرېده کنه!
– داح. ما خو درته وويل چې په کابل کې زما پايتخت دی. څوک چې زما له قانونه سرغړوي مجرم دی.
ما قصداً د ابليس خوله لټوله. څو په دې ډول وخت له يو ولس نيمو بجو واړوم. ومې پوښتل:
– د هارون ګونا څه ده؟
– ای بدرنګې! ډېرې پوښتنې نه کوې؟
زه وارخطا شوم چې بحث بند نه شي. ډاکټر دقيق ابليس ته غږ که:
– زموږ مهربانه پاچا!
– قربان!
د ابليس وزيرانو د ډاکټر دقيق له خوا د مهربانه پاچا ويلو ته چکچکې وکړې. ډاکټر له خندا شين شو :
– مننه مننه. ما ويل پرې چې پرښته زړه تش کې! د مړي په ژوندي دونه حق وي.
ابليس سر وخوځوه :

(c) ketabton.com: The Digital Library

– سمه ده بچی. ګوره بدرنګې! د هارون ګونا داده چې د وجدان له قیده وتلی نشي.
– هو نو. د بنیادمانو وجدان خو ستا مخه نیسي. ښه څه، زما سره دې ولې راخښتې ده؟
– څه مې کړي وو؟ ته د بنیادم په شکل زما پایتخت ته راغلې. د مختلفو نظرونو ترمنځ سولې ته دې لاس واچوه. زما د پاچایي د ختمولو کوشش دې وکه. دا لوی جرم دی. او مجرم باید جزا ووینې. امدا نصاف دی. ندی؟
ما د غورځنګونو د اجرایه شورا غړو ته وکتل. هغوئ هم له ابلیس سره مخالفت نه کوه. ما وویل:
– هو نو، ستا په قانون کې هر ښه کار جرم دی. ستا انصاف د بنیادمانو ځورول دي. خو زما انصاف د هغوئ بچول.
ابلیس بیا کټ کټ وخندل:
– اغه دی هارون. بچ یې که!
ما ناري کړې:
– هارون جانه! غفور ماما او خوبانه ترور درته منتظر دي.
هارون راکوز شو. تنګې سترګې یې سرې وې. ګاټې یې غبرګ ښکارېدل. زه پوه شوم چې شیطان پکې دی. هغه یو دم چاړه په لاس حمله وکړه. ما د ځان بچولو لپاره له هرې حملې سره شاته ټوپ وهه. د غورځنګونو مشرانو خندل. ابلیس غږ که:
– واخله واخله! خپل بویین میین بوځه!
په شاته شاته تګ کې زما پښه بنده شوه. ولوېدلم. هارون له چړې سره راغی چې په ټټر کې مې ووهي. ما زر وړوکی قران مخ ته ونیو. د هارون لاس په هوا کې ودرېد. ورپرېدېد. ما ترې چاړه واخښتله. واړه لرګي مې د ګوتو ترمنځ تنوښستل. لنډ سورت مې ووایه. کې مې کاږلې. هغه له چیغې سره جیتکه وخوړه. سست په ځمکه کېناست. اوس یې د بدن درد حس که. زګېروي یې وختل. پوه شوم چې شیطان ترې ووت. خو ما نه لیده. د ابلیس څېره لکه سکروټه تکه سره شوه. اول ځل مې د هغه په تورو عینکو کې لمبې ولیدلې. لکه لېوه وغوربد. د غورځنګونو په مشرانو یې امر وکه:
– زما بچیانو! دا احمقه ښه وډبوئ! بیا دواړه بهر د مظاهره چیانو جنګ ته وباسئ چې مردار شي!
مولانا سلامکی ووهله:
– په سر سترګو مهربانه پاچا. الکانو! وهئ یې!
ډله خلک په ما راغلل. زرګل د اوبو رسونې په کوټې کې لوی وال وڅرخوه. کړکۍ ته یې منډه کړه. خو اوبه په چمن کې ونه پاشل شوې. وال یې بیا تاوراتاو که. د دروازې ګړز شو. زرګل ورپرېدېد. ساجده ننوتله. په وازه خوله یې وویل:
– وی الا! دا خو رشیتا آسماني پرشته ده. او پیرصاب ابلیس دئ.
زرګل د هغې په لاس کې غټې چړې ته حیران حیران کتل. ویې پوښتل:
– ته دلته چیشی کې؟
– زه ستا کورته پټه درغلې وم. هارون مې لټوئ. بالا ستا او د پرشتې ټلیفوني خبرې مې واورېدلې. تاسې غوشتل پر پیرصاب نلونه ایله کئ چې بدن یې وسوزیژي. ما ول دا ستاسې بله دسیسه ده. راغلم د واټرپمپ برق مې شاټ کئ.
زرګل چیغه کړه:
– دقه سې! لېونی یې؟ دا دې چیشی وکړه؟ اغوئ پر ښته او هارون وجني.
– زه کمقله نه پوېیدم. بد مې کړي.
دلته ما بنیادمانو ته هم قران ونیو. هغوئ یې خیال ونه ساته. د سوټیو ګوزارونه یې کول. ما په زړه کې وویل «شیطان بنیادم تر خپله شیطانه بدتر وي. هېڅ ډول مقدسات نه پېژني» ما له لستوڼي سوباړی وباسه. هم مې پې وار کوه، هم دفاع. ناري مې کړې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– زرګله وروره! او به خوشې که!

د زرګل جواب مې وانهورېد. بیا بیا مې غږونه وکړل. بې ګټې وو. ما د ټولو د ګوزارونو مخه نیولی نه شوه. هغوئ ډېر وو. زخمي زخمي شوم. مګر په پښو ولاړه وم. قرآن مې په موټي کې کلک نیولی و. ګورم چې زرګل او ساجده را ورسېدل. زما په پلوي یې جنګ شروع که. ما ویل:

– جنتي شئ! جنګ ګټه نلري. او به خوشې کئ!

زرګل د ساجدې له خوا د سیستم د خرابولو وویل. هغې مړې مړې کتل. سخت قهر راغی. زما یې ټول پلان خراب که. دلته و چې هارون مې ولید. هغه هم زما څنګ ته ودرېد. اخ په ما د مینې څپې را وڅرخېدلې. قهر او دردونه مې هېر شول. په ځان کې مې بیا قوت احساس که. د غورځنګو نو مشرانو په هارون ور ودانګل. ما نو هغه ژوبلېدو ته پرېښوده؟ مخ ته شوم. په کلکه مې مقابله کوله. خو زور مې ونه رسېد. زه ولوېدم. اوس نو د ښمن ګوزارونه په هارون لګېدل. ما له ډېرې بې وسۍ وژړل. او ښکې مې له وینو سره چمن ته وڅڅېدلې. دې کې مې غوږ ته د زرګونو خلکو چیغه راغله. تاسې غازي سټېډیوم ته ننوتلئ. د غورځنګونو مشران درته خوشحاله شول. ابلیس ساعت ته وکتل. زما او د هارون مرګ ته پینځه دقیقې وې. پر تاسو یې غږ که:

– زما ایماندارو بچیانو! ستاسې د دین او وطن د ښمنان په ځمکه پراته دي. هرڅه چې ورباندې کوئ ویې کئ!

تاسې په قهر وراندې راغلئ. ما ویل ځه، هرڅه ختم شول. خو یو دم خبره سرچپه شوه. تاسې زه په احتیاط له ځمکې جیګه کړم. خوبانه ترور مې ولیدله. هغې تر هارون مخکې ماته غاړې واچوله. په مخ یې ښکل کړم. زما له سترګو د خوشحالۍ او ښکې وبهېدلې. خلکو زما نور پلویان هم پورته کړل. غفور ماما په جیګ غږ وویل:

– ابلیسه لعینه! خلاصېدی نشې!

د ابلیس سترګې ټېغې وختلې. له وزیرانو سره په شا لاړ. د غورځنګونو مشران هم په تېښته شول. تاسې پسې منډه واخېستله. ابلیس ناري کړې چې زه پیریم. که زما خبره ونه منئ خدای تعالی به جزا درکي. خو چا نه اورېدلې. هغوئ د نغریو سکروټې واري کړې. ستاسو مخ ته یې سره دیګونه چپه کړل. مګر تاسې په سرو سکروټو وختلئ. د ابلیس وزیران او د غورځنګونو مشران مو ونیول. آفرین! خو هغه خپله د سټېډیوم سر ته جیګېده چې ځان شاته واچوي او وتښتي. زه کږه ولاړه وم. مخ او سر مې په وینو وو. خو په ځان کې مې بیا د پرښتو د طاقت احساس وکه. ما ساعت ته وکتل. تر یو ولسنیمو اوښتې وې. زرګل وپوښتل:

– ای خورې! کار وشو؟

– ما ویل بالکل وشو. زه په ګوډه پښه په ابلیس پسې خوشې شوم. هغه مې پاس د ټوپ وهلو په وخت کې کلک ونیو. تاسو ته مې غږ که چې شیطانان مه وهئ! یوازې پښې او لاسونه یې وتړئ! چې ونه تښتي. کور مو ودان! تاسې همداسې وکړل. نو زما قدرمنو وطنوالو! دا وه ټوله کیسه. اوس نو راځئ چې د پای ټکی ورته کېدو!

پرښتې ابلیس د خلکو مخ ته ودروه. زرګل په دسمال د شونډو او تندي وینه پاکه کړه. غږ یې کړ:

– صبر صبر خورې! یوه خبره معلومه نه شوه. دا مظاهرو ته راغلي خلک څنګه سرچپه شول؟

– هغه خو ما بیګا د سټېډیوم په دېوال لوډسپیکرونه ولګول.

پرښتې په خپلې غاړې کې امیل ته اشاره وکړه:

– د دغه مایکروفون څخه یې زموږ ټولې خبرې اورېدلې.

ابلیس له قهره وپشېد. پرښتې وویل:

– جنتي شئ! یو څوک خو او به راوړئ!

خلک سره ښورېدل. یو تن غټ بوتل راوړ. پرښتې یې سرپټی خلاص کړ. د ابلیس پر سر یې ونیو. ویې ویل:

– فرمان صادر که چې ستا ټول شیطانان د بنیادمانو سیمې پرېږدي! او ستا تخت او بازارونه بنیادمانو ته وسپاري!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ابلیس بوتل ته په ټیغو سترګو کتل. سر یې وښوره:
– زه داسې نه کوم. دا ظلم دی. موږ هم خدای پیدا کړي یو.
پرښتې یې په سر او بوتوپې کړې. له ځغه هار سره ټپونه جیګ شول. د ابلیس له خولې زګېروي ووتل. هغې بیا بوتل کوږ کړ. او به تویې شوې. د ابلیس رمباړې آسمان ته وختلې. خو تر دریم ځل مخکې زرګونه شیطانان په سټېډیوم کې راښکاره شول. یوتن د نورو په استازولۍ وویل:
– زموږ ګران پاچا خوشې کړئ! موږ وعده کوو چې بیا دې وطن ته نه راځو.
پرښتې وخندل:
– تاسې اوس هم د غولولو کوشش کوئ؟ د افغانانو متل دی، ړوند یو ځل امسا ورک کوي.
مخ یې ابلیس ته کړ:
– صادر که فرمان! که نه، بنیادمانو ته وایم چې ستا ټول شیطانان په اوبو کې ولمبوي.
ابلیس وربېږدېد. سترګو یې بیا لمبې وکړې. په لړزنده لاس یې له جیبه د سکروټو قلم او کاغذ وویست. فرمان یې ولیکه. امضا یې کړ. قلم او کاغذ لکه سپرغۍ هوا ته والوتل. ټول شیطانان بېرته ورک شول. ورسره ځمکه ولړزېدله. خلک وارخطا شول. له پرښتې یې پوښتنه وکړه چې دا څه وو؟ ابلیس زهرجنه خندا وکړه. ویې ویل:
– دا زما تخت او بازارونه ویجاړ شول. تاسې څه فکر کوه؟ زه یې مفت درسپارم؟ ای زما شیطانان خو لاړل. مګر زما مریدان شته. هغوئ به زموږ کارونه مخته وړي. پوه شوئ؟ خوشحالي مه کوئ! خلاصېږئ نه!
پرښتې د هغه لاس په قرآن کېښود. قسم یې ورکړ. ابلیس په چیغه ورک شو. خلکو چکچکې وکړې. پرښتې په لوډسپیکر کې وویل:
– جنتي شئ! تاسې پوه شوئ چې مشکل مو څه و؟ مشکل دا و چې د شیطان په ظاهر غولیدلي وئ. ګورئ شیطان څه ښکر نه لري. څوک چې مو د نظر د اختلاف په سر جنګوي هماغه شیطان دی. زما ومنئ! د نظر اختلاف ښه دی. د یوې موضوع ټولې خواوې پکې روښانه کېږي. سمه نتیجه تې وځي. په تاسې کې ښه هاغه دی چې د بل سم نظر په ورین تندي ومني. له مخالف نظر سره دښمني نه، سوله وکړئ! هر چاته وخت ورکړئ چې د خپل نظر ښه والی ثابت کي. اصلي او دایمي سوله امدا ده. بیا دې ابلیس راشي کنه! نه هغه څه کولی شي، نه یې مریدان. بل، خپل سیاسي مشران وڅارئ! چې بیا مو د ابلیس مریدان رهبران نه شي. ګورئ! هغوئ ستاسې په زور مشران دي. که په غلطه روان وولاړ ته یې راولئ! که نه کېدله، لېرې یې کړئ! سم خلک مشران کړئ! مینه ناک خلک مشران کړئ! چې هم مو دا دنیا ښه شي هم هغه.
د خلکو شور شو. هرچا ویل همداسې کوو. د غورځنګونو مشرانو زارۍ کولې. خوشې کېدل یې غوښتل. زرګل غږ کړ:
– درنو هېوادوالو! اوس نو مهرباني وکړئ! دا د ابلیس مریدان عدالت ته وسپارئ!
خلک له ځایه ونه خوځېدل. د پرښتې سیل ته ولاړ وو. په مخ زخمي ساجده راغله. هغې ته یې غاړې واچوله. ویې ویل:
– ماوبخشه! تاسره مې ډېر بد کړي. بېخي درڅه شرمېږم.
– وی جنتي شې! تا چې هرڅه کړي ښه دې کړي. په خپلې مینې ولاړه وې. هر څوک دې تا غوندې شي.
پرښتې سترګې زرګل ته واړولې:
– ته په رښتیا خوږ بنیادم یې. زه به ستا خاطرې لکه قیمتي غمی ساتم.
– دقه سې! مه کوه چې ژړا راځي!
له پرښتې سره ټول سټېډیوم پخ وهل. ساجده هارون ته نژدې ورغله. د هغه پرېښدلی مخ ځوړند و. ساجده وپسېدله:

(c) ketabton.com: The Digital Library

– هارون جانه! ستا ژوند پرشتې وژغورئ. ترما اغه ستا ډېره حقداره ده. زه نه خپه کېږم! ورسه!
هارون د ساجدې ډکو سترګو ته ځير و. خپلې يې نمجنې شوې. ګوډ ګوډ پرښتې ته مخامخ ودرېد. هغې وپوښتل:
– جنتي شې! ته څنګه يې؟ مخ او ځان به دې درد کوي.
– نه، ښه يم.
– شکر چې ښه يې.
هارون ژوره سا واخېستله. ويې ويل:
– ما کمقل نه منله چې ته پرښته يې.
– يوه زه نه يم. دلته ډېرې پرښتې دي. څوک يې نه پېژني.
– خو ته زما سره د جوند دپاره له اسمانه راکېوتې يې.
پرښتې سر وخوځوه:
– هو. مګر موږ او تاسې ډېر فرق لرو. ستاسې خويونه بدلېږي رابدلېږي. کله کله ستاسې په قهر کې مينه وي او په خندا کې غصه. په دروغو کې مو ثواب وي، او په رښتيا کې عذاب. موږ داسې نه يو. موږ په يو شي پوېږو، چې ښه ښه دي او بد بد.
– خو تا زما دپاره دونه سختۍ وګاللې.
– جنتي شې! ما د خپلې مينې لپاره ګاللي.
– خو هدف له ونه رسېدلې.
– بالکل ورسېدم. نن مې د مېين د مرګ ورځ وه. خو ژوندی پاتې شو. د يو ې معشوقې لپاره تر دې لويه خوښي څه وي؟
له هارون سره په ستېډيوم کې د ټولو سترګې ډکې شوې. پرښتې لاس او سر وخوځول:
– مه مه مه! که تا دلته ژړل زه به هلته ژاړم. که تا خندل زه به هم خاندم. هيله کوم! ما مه ژړوه! وخانده نو!
هارون له اوښکو سره پخ وهل. ټول ستېډيوم موسکی شو. پرښتې د هغه لاس ونيو. زړه يې پکې ډوب شو. ويې ويل:
– کله چې مې ستا عملپاڼه ليکله ما ليدل. تا هېڅکله ښځو ته په هوس نه کتل. مګر بيا دې هم له داسې ښځې سره ګډ ژوند غوښت چې درسره د زړه مينه ولري، چې په غم او ښادۍ کې درسره ولاړه وي. ما ويل دا خو زه هم کولی شم. مګر غولېدلې وم.
– نه يې غولېدلې. څه چې واده وکو!
– جنتي شې! زه اوس پوه شوم. ستا زړه پاک و. ښځو ته دې ځکه په هوس نه کتل چې هغوئ ستا په نکاح نه وې. که نه، هسې خو دې خوښېدلې. موږ پرښتې بيا جنسيت نلرو. ما خپله څېره او خويونه ستا لپاره ښځينه کړل. زما له تا سره يوازې د زړه مينه ده. چې کافي نده. خو ساجده او ته يو بل ته مکمله مينه ورکولی شئ.
هغه موسکۍ شوه. د دواړو په اوږو يې لاسونه کېښودل. وپسېد له «نېکمرغه ژوند ولرئ!» دې کې يې بدن لکه څراغ وځلېد. د ټولو سترګې وبرېښېدې. کله چې رڼا ورکه شوه پرښته هم نه وه.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library